﴿ يَٰقَوۡمَنَآ أَجِيبُواْ دَاعِيَ ٱللَّهِ ﴾

“Ey halkım! Allah’ın davetçisine uyun!”

(Ahkaf, 46/31)

EHL-İ SÜNNET’TEN ŞİA’YA

KALPTEN KALBE

«من القلب الى القلب»

Özgün Adı: Mine'l-Kalbi ile'l-Kalb
Telif: Osman b. Muhammed el-Hamed el-Hamis
Çeviri: Ahmet İhsan Dündar
Yayına Hazırlık: Guraba Yayın Heyeti
Abdullah Yolcu
Mustafa Yiğit
Murat Kahraman
Kapak: Ahmet Mayalı
Baskı-Cilt: Step Ajans, Bosna Cd. 11 Bağcılar
Tel: (0212) 446 88 46 İstanbul
Guraba Yayınları: 120
ISBN: 978-605-5387-11-2
M. 2013 / H. 1434

GURABA YAYINCILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Çatalçeşme Sk. Defne Han 27 / 5
Cağaloğlu, Fatih / İstanbul
PK. 591 SİRKECİ
Tel: (0212) 526 06 05 Gsm: (0507) 286 14 14
Facebook: Guraba Yayınları / Youtube: gurabayayinlari
www.guraba.com.tr
e-mail:bilgi@guraba.com.tr / gurabayayinlari@gmail.com

Osman b. Muhammed el-Hamed el-Hamîs

EHL-İ SÜNNET'TEN ŞİA'YA

KALPTEN KALBE

Tercüme:
Ahmet İhsan Dündar

الغرباء
guraba

guraba *Yayında Mihenk Taşı*

NEDEN GURABA?

قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ:

« بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا، وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَأَ؛ فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ ».

رَوَاهُ مُسْلِم، وَفِي رِوَايَةِ التِّرْمِذِي:

« فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ؛ الَّذِينَ يُصْلِحُونَ مَا أَفْسَدَ النَّاسُ مِنْ بَعْدِي مِنْ سُنَّتِي ».

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

“İslam garib olarak başladı. Başladığı hale geri dönecektir. O halde müjdeler olsun Guraba’ya/gariplere!”

[*Müslim, Kitâbu’l-İmân*]

Tirmizî rivayetinde:

“Guraba’ya/gariplere müjdeler olsun! Onlar benden sonra sünnetimden insanların bozdukları şeyleri düzeltenlerdir.”

[*Tirmizî, İmân*]

بسم الله الرحمن الرحيم

Giriş

Bismillâhirrahmânirrahîm

Hamd, âlemlerin Rabbine; salât ve selâm nebilerin ve rasullerin en şereflisi, peygamberimiz Muhammed'e, tertemiz ailesine, şerefli ve mübârek sahabîlerine olsun.

Kardeşlerim,

İçerisine hüznümü serpiştirdiğim, sevgi ve vefakârlık duygularıyla bezediğim bu sözleri, kalbimin derinliklerinden coşup gelerek sizlere hitaben kaleme alıyorum. Biliyorum ki sizler hakkı arar; Allah'ın Kitabından ve Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sahih sünnetinden başkasını önder, yol gösterici ve delil kabul etmezsiniz.

Kardeşlerim,

Sizlere hitaben kaleme aldığım bu satırlar ardındaki tek emelim, bu sözlerin kalplerinizde hakettiği doğru yere varabilmesini sağlamaktır. Böylece hem

ben hem de sizler açık ve net bir fikre sahip oluruz ve sevenin sevdiğine karşı gösterdiği açık tavrı sergileyebiliriz. Gönüllerinizi ferahlatacağını umduğum bazı tespitlerim var ki bu tespitlerde bulunurken tek hedefim, doğruya erişip ümmetin hak üzere birleşmesini sağlama ümididir.

Kardeşiniz
Osman b. Muhammed
el-Hamed el-Hamîs
18.7.1429h.

Birinci Tespit

TEVHİD İÇİN DÖKÜLEN GÖZYAŞI

Hiç şüphe yok ki Allah Subhânehû ve Teâlâ ilim ve hikmet sahibidir. Bu dünyada bizleri boş yere yaratmamıştır. Zira şöyle buyurmaktadır:

"Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?" (Müminûn, 115)

Allah *celle ve alâ*, önünden de, ardından da bâtılın gelemeyeceği aziz Kitabında beyan ettiği üzere muazzam bir gaye için bizleri yaratmıştır:

"Ben, cinleri ve insanları, ancak Bana kulluk etsinler diye yarattım." (Zâriyât, 56)

İbn Abbâs *radıyallâhu anhuma*, "Ancak/sadece Beni tevhid etsinler (birlesinler) diye..." şeklinde tefsir etmiştir.[1]

---

1 Taberî, *Tefsir*, 11/475'te tahric etmiştir. İbn Kesîr, *Tefsîr*, 4/303'de İbn Abbâs *radıyallâhu anhumâ*'dan rivayetle şu sözünü zikretmiştir: "**"Ben, cinleri ve insanları, ancak Bana kulluk etsinler diye yarattım."** "İstese de, istemese de kulluğu kabullenmeleri için..." Beğavî, *Tefsîr*, 1/380'de yer aldığına

Peygamberler, tek bir söz üzerinde icma etmişlerdir: **"Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur."** (A'râf, 59)

Kulluğun/ibadetin ne olduğunu bilir misiniz?

İbadet, Allah Teâlâ'yı tevhid etmek, yani dua, tevekkül, korku, ümit, sevgi, itaat, nezir/adak, kurban ve diğer şeyleri sadece O'na mahsus kılmak demektir. Başka bir taksimata göre de ibadet ikiye ayrılır:

1- Kalple tevhid.

2- Cevarihle (organlarla) tevhid.

Kalple tevhide; sevgi, korku, ümit, huşu, tevekkül ve haşyet girmektedir.

Organlarla tevhide ise dua, istiğâse (medet dileme), kurban, adak, yemin vb. girmektedir.

Allah Teâlâ, dua hakkında şöyle buyurmuştur: **"Mescidler şüphesiz Allah'ındır. O halde, Allah ile birlikte kimseye yalvarmayın (ibâdet etmeyin)!"** (Cin, 18)

---

göre "**Ancak Bana kulluk etsinler diye,**" yani ancak Beni tevhid etsinler diye..." denilmiştir. Sözün kime ait olduğu belirtilmeden bu şekilde yer almıştır.

İsti'âne (yardım dileme) hakkında şöyle buyurmuştur: **"Yalnız Sana ibadet eder ve yalnız Senden yardım dileriz."** (Fâtiha, 5)

İstiğâse (medet/imdat dileme) hakkında şöyle buyurmuştur: **"Rabbinizden medet diliyordunuz."** (Enfâl, 9)

Korku hakkında şöyle buyurmuştur: **"Şu halde iman etmiş kimseler iseniz onlardan korkmayın, benden korkun."** (Âl-i İmrân, 175)

Recâ (ümit) hakkında şöyle buyurmaktadır: **"Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, salih amel yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın."** (Kehf, 110)

Tevekkül hakkında şöyle buyurmuştur: **"Eğer müminler iseniz yalnızca Allah'a tevekkül edin..."** (Mâide, 23)

Sevgi hakkında şöyle buyurmuştur: **"İnsanlardan bazıları, Allah'tan başkasını Allah'a denk ilahlar edinir de onları Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah'a olan sevgileri ise (onlarınkinden) çok daha fazladır. Keşke zalimler, azabı gördükleri zaman (anlayacakları gibi) bütün kuvvetin Allah'a**

ait olduğunu ve Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu önceden anlayabilselerdi." (Bakara, 165)

Kurban hakkında şöyle buyurmuştur: **"De ki: Benim namazım, kurbanım, yaşamım ve ölümüm âlemlerin Rabbi Allah içindir."** (En'âm, 162)

Nezir (adak) hakkında şöyle buyurmuştur: **"Ben, Rahman için bir oruç adadım. Dolayısıyla bugün hiçbir insanla konuşmayacağım."** (Meryem, 26)

Peygamberlere, ehl-i beyte ve diğer salih zatlara yalvarıp yakarmak, Kur'an-ı Kerim'de yer alan ve başkasına değil, sadece Allah Teâlâ'ya yalvarıp yakarılmasını bildiren emre aykırıdır.

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana duâ edin, duânızı kabul edeyim. Çünkü Bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir." (Mümin / Ğâfir, 60)

"Yalvarmaya layık olan ancak O'dur. O'nun dışında yalvarıp yakardıkları, onların isteklerini hiçbir şeyle karşılamazlar. Onlar ancak ağzına gelsin diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Hâlbuki (suyu ağzına götürmedikçe) su onun ağzına girecek

değildir. Kâfirlerin yalvarıp yakarması kuşkusuz hedefini şaşırmıştır." (Ra'd, 14)

Allah Teâlâ'nın, **"O'nun dışında yalvarıp yakardıkları"** sözü üzerinde düşünün. Bu sözün ifadesi geneldir; ne bir peygambere, ne bir veliye mahsustur. Bilakis kendisine yalvarıp yakarılan -Allah dışındaki- herkesi kapsamaktadır. Ayrıca Allah *azze ve celle*'nin, **"Kâfirlerin yalvarıp yakarması kuşkusuz hedefini şaşırmıştır."** sözü üzerinde de düşünün... Burada Allah *azze ve celle,* kendisinden başkasına yalvarıp yakaranları kâfirler olarak isimlendirmiştir.

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"(Müşriklere) de ki: Allah'tan başka ilah saydığınız şeyleri çağırın! Onlar ne göklerde ne de yerde zerre ağırlığınca bir şeye sahiptirler. Onların göklerde ve yerde hiçbir ortaklığı yoktur, Allah'ın onlardan bir yardımcısı da yoktur. Allah'ın huzurunda, kendisinin izin verdiği kimselerden başkasının şefaati fayda vermez. Nihayet onların yüreklerinden korku giderilince, 'Rabbiniz ne buyurdu?' derler. Onlar da 'Hak olanı buyurdu.' derler. O, yücedir, büyüktür." (Sebe, 22-23)

Şu noktaya dikkat edin değerli okuyucular!

Allah *celle ve alâ,* kendisi haricindeki şeylerle kurulan bağları nasıl da koparıp atıyor?! Bu meyanda; öncelikle göklerde ve yerde, kendisi dışındaki herhangi bir kimsenin veya nesnenin zerre ağırlığınca dahi bir şeye sahip olabileceği düşüncesini ortadan kaldırıyor. Zerrenin ne olduğunu biliyor musunuz? Zerre, neredeyse gözle görülemeyecek kadar küçük olan sarı renkli karıncadır.

Sonrasında Allah Teâlâ, bu varlıkların kendisinin ortağı olmaları düşüncesini, ardından da kendisinin yardımcıları olmaları fikrini nefyetmektedir. Hak *celle ve alâ*, şefaatin dahi ancak kendisinin izniyle olabileceği beyanıyla sonucu bağlamaktadır.

Dolayısıyla salih veliler, kendileriyle ilgili olarak bile herhangi bir fayda veya zarar verme gücüne sahip değiller ki başkaları için böyle bir güce sahip olabilsinler?! Aklı başında kimselerce kesin olarak bilinen bir gerçektir ki: Bir şeye, bizzat kendisi sahip olmayan, o şeyi başkasına hiç veremez.

Allah Teâlâ, peygamberi Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e şöyle buyurmuştur: **"De ki: Doğrusu ben, (kendi başıma) size ne zarar verme, ne de fayda sağlama gücüne sahibim."** (Cin, 21)

Sanmıyorum ki Müslümanlardan herhangi biri bu hakikatten habersiz olsun. Allah *celle ve alâ*'nın veli kulları olan zatların, Rablerine karşı hallerine şöyle hızlıca bir göz atalım:

1- Nuh *aleyhisselam*. **"Dedi ki: Rabbim, hakkında bilgim olmayan şeyi Senden istemekten Sana sığınırım. Beni bağışlamazsan, bana merhamet etmezsen zarara uğrayanlardan olurum."** (Hûd, 47)

2- İbrahim *aleyhisselam*. **"Ben hanif olarak, yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah'a çevirdim ve ben, müşriklerden değilim."** (En'âm, 79)

3- Yakub *aleyhisselam*. **"Ben sadece gam ve kederimi Allah'a arzediyorum. Ve ben sizin bilemeyeceğiniz şeyleri Allah tarafından (vahiyle) biliyorum, dedi."** (Yusuf, 86)

4- Musa *aleyhisselam*. **"Dedi ki: Kesinlikle hayır. Muhakkak ki Rabbim benimle... Bana yol gösterecek."** (Şu'arâ, 62)

5- Zekeriyya *aleyhisselam*. **"Hani gizlice Rabbine seslenmişti."** (Meryem, 3)

6- Eyyûb *aleyhisselam*. **"Hani Rabbine, 'Başıma bu dert geldi. Sen, merhametlilerin en merhametlisisin.' diye niyaz etmişti."** (Enbiyâ, 83)

Yunus, Yusuf ve İsa *aleyhimusselam*, bizim de, onların da efendisi Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ve beraberindeki ashabı da aynı şekildedir. **"Bir kısım insanlar, müminlere, 'Düşmanlarınız olan insanlar, size karşı asker topladılar; aman sakının onlardan!' dediklerinde bu, onların imanlarını bir kat daha arttırdı ve 'Allah bize yeter. O ne güzel vekildir!' dediler."** (Âl-i İmrân, 173)

Sizler, başınıza bir olumsuzluk geldiğinde acaba ne dersiniz? "Ya Allah!" mı dersiniz, yoksa "Ya Ali! Ya Mehdi! Ya Abbas! Ya Ebu'l-Fadl! Ya Hüseyin! Ya Zehra!" mı dersiniz?

Eş-Şehrûdî şöyle demiştir: "Bizim açımızdan gayet açıktır ki; o (*aleyhisselâm*)[2] her ne kadar insanlardan gizli ise de, onlar tarafından görülmüyorsa da, hiç kimse ona ulaşamasa ve yeri bilinmese de bu durum; elinde sarılacak başka bir sebep kalmayan, tüm kapılar yüzüne kapanmış ve zorda kalmış olan kimsenin, kendisine iltica ederek medet dilediği anda zuhur etmesi haline herhangi bir aykırılık göstermemektedir. Çünkü darda kalanın yardımına koşmak ve zor durumda olanın çağrısına icabet etmek şu hallerde

2 Şiîlerin Mehdi'sini kasdetmektedir.

olur: Meselâ sıkıntı anında, yaratılmışlarla ilgili sebeplerin tükendiği durumda, -dünyevî olsun, uhrevî olsun- çeşitli musibetlere karşı sabır gösterememe ya da insanlardan ve cinlerden olan düşmanların şerrinden kurtulma imkânı olmadığı durumlarda onun imdadına başvurur ve ona sığınırlar."[3]

Kardeşim! Biz namazlarımızda daima, **"Yalnız Sana kulluk eder ve yalnız Senden yardım dileriz."** demiyor muyuz? Acaba bu güzel sözün manasını tam kavrıyor muyuz?

Başına sıkıntı geldiği zaman, çetin hadiselerle yüz yüze kaldığı zaman "Ya Allah!" diyenle,

"Yakarırsan hayret verici olaylar izhar eden Ali'ye,

Göreceksin sana yardım ettiğini türlü musibetlerde."

diyen arasında; "Yetiş ya Allah!" diyenle, "Yetiş ey Mehdî!" diyen arasında dağlar kadar, doğuyla batı kadar fark vardır.

Müşrikler, küfür ve sapkınlık üzere bulunmalarına rağmen sıkıntılı bir halle karşılaştıklarında "Ya Allah!" derlerdi. Allah Tebâreke ve Teâlâ şöyle buyurmuştur: **"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından**

---

3 *El-İmâmu'l-Mehdî ve Zuhûruhû*, s. 325.

sizi kim kurtarır ki? (O zaman) O'na gizli gizli yalvararak 'Eğer bizi bundan kurtarırsan andolsun şükredenlerden olacağız.' diye dua edersiniz. De ki: Ondan ve bütün sıkıntılardan sizi Allah kurtarır. Sonra siz yine O'na ortak koşarsınız." (En'âm, 63-64)

Ölmüş birine mi yalvarıyorsunuz? Peki, ya hiç ölmeyecek olan diri kimdir? Hiç şüphesiz O, Allah'tır. Allah Teâlâ'nın, **"Ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan. O'na hamderek tesbih et. Kullarının günahlarını O'nun bilmesi yeter."** (Furkân, 58) sözünü unuttunuz mu?

O kimselerin, kabirlerinde de diri oldukları söylenirse, cevaben şöyle deriz: Evet, ama o özel bir hayattır. Berzah hayatıdır. Ve onlar, bizimle değil, içinde bulundukları nimetlerle meşguldürler. Şüphesiz berzah hayatı, sadece onlara özel değildir. Zira onların dışındaki salih kimseler, kâfirler, fâsıklar ve münâfıklar da diridirler. Bunun içindir ki berzah hayatı diye adlandırılmıştır.

Yok hükmündeki bir gâibe mi yakarıyorsunuz? Peki, hem gizliyi (gaybı) hem de açıkta olanı (şehadeti) bilen kimdir? Hiç şüphesiz ki Allah'tır.

Allah Teâlâ'nın, **"O, görüleni de, görülmeyeni de bilir; çok büyüktür, çok yücedir."** (Ra'd, 9) sözünü unuttunuz mu?

Gönlünüzü açarak sözlerimi dikkatlice dinleyin! Medine, Kûfe, Mekke veya başka bir şehrin halkına mensup olup da Ali *radıyallahu anh*'a sevgi duyan biri onun hayatında acaba ne yapıyordu? Evindeyken ona yakarıyor muydu? Yoksa yardım dilemek amacıyla sırf onun için yolculuğa mı çıkıyordu? Şu an bizler Şia'nın yeryüzünün değişik bölgelerinde "Ya Ali!" diye yakardıklarını görmekteyiz. Acaba dil, zaman ve dilek farklılıklarıyla birlikte o insanların hepsini (Ali) işitiyor mudur? Böyle bir şey, ancak Allah için söz konusu olabilir.

İsa *aleyhisselâm*'ın da Allah'ın veli kullarından biri olduğu görüşündesiniz, değil mi? Nitekim o öyledir. Bu nedenle, gelin Allah Teâlâ'nın İsa *aleyhisselâm*'a yönelik şu sözü üzerinde düşünelim:

"Allah, 'Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara, «Beni ve anamı, Allah'tan başka iki ilah edinin.» diye sen mi dedin.' buyurduğu zaman o, 'Haşa! Seni tenzih ederim; hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim Sen onu şüphesiz bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin, hâlbuki ben Senin nefsinde

olanı bilmem. Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca Sensin. Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim: «Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin.» dedim. İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine şahit idim. Beni içlerinden alınca artık onlar üzerine gözetleyici yalnız Sen oldun. Sen her şeyi hakkıyla görensin...' dedi." (Mâide, 116-117)

Ali de, onun haricindeki veli kullar da böyle demiyor mu? "Biz, aralarında bulunduğumuz sürece onların şahitleri idik. Bizleri vefat ettirince artık onlar üzerinde gözetleyici yalnız Sen oldun." demiyorlar mı? Evet, Allah'a yemin olsun ki durum, aynen öyledir.

Bütün bunlardan sonra, geriye dönüyor ve Allah Tebâreke ve Teâlâ'nın şu sözlerini okuyoruz:

"Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını, dilediği kimse için bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse, büyük bir günah (ile) iftira etmiş olur." (Nisâ, 48)

"Biliniz ki kim Allah'a ortak koşarsa, muhakkak ki Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcılar yoktur." (Mâide, 72)

Allah *celle ve alâ* bizlere, "Bana yalvarın... Rabbinize yalvarın... Onlar Bize yalvarırlar... Hani siz Rabbiniz-

den medet bekliyordunuz... Rablerinden korkarlar... Yalnız Rablerine tevekkül ederler." demektedir.

Kur'ân'ı okuyun. Nur'u, Hüdâ'yı, Furkân'ı okuyun. Yüce Allah, kendisinden başkasına yalvarılmasını kesinlikle emretmemiştir. Aksine Kur'ân, hiç kimseyi ortak koşmaksızın yalvarmanın yalnızca Allah'a yöneltilmesinin farz olduğu konusunda oldukça açık ve nettir. "Ya Ali...[4]

[4] *Mefâtîhu'l-Cinân*, s. 213'te şöyle yer alır: "Duada şöyle dersin: 'Ya Muhammed... Ya Ali... Ya Ali... Ya Muhammed... Yetin bana! Çünkü siz yetersiniz. Yardım edin bana! Çünkü siz yardım edersiniz. Ey Mevla'mız! Ey zamanın sahibi! El-Ğavs... el-Ğavs... el-Ğavs!.. Yetiş bana... yetiş bana... yetiş bana!.. Hemen şimdi... hemen şimdi... hemen şimdi!.. Acele... acele... acele!.. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Muhammed'in ve onun tertemiz ailesinin hakkı için..." Bunun bir benzeri de el-Kummî'nin eseri *el-Bâkıyâtu's-Sâlihât*, s. 82'de yer almaktadır. Fâtıma'dan medet dileme namazı hakkında şöyle söylemektedir: "Fasıl: Betûl *sallallâhu aleyhâ*'dan (yani Hz. Fâtıma *radıyallâhu anh*a'dan) medet dileme namazı... Bir ihtiyacın olduğunda, gönlün daraldığında iki rekat namaz kıl, sonra secde et ve yüz defa 'Ey mevlâm Fâtıma! Bana imdat eyle!' de... Sonra sağ yanağını yere koy ve aynı sözü yüz defa söyle... Ardından sol yanağını koyup aynı şekilde (yüz defa söyle!).. Sonra secde haline geri dön ve bu sözü yüz on defa tekrar edip ihtiyacını söyle ki yerine getirilsin."

Ya Mehdi...[5] Ya Ebu'l-Fadl... Ya Bedevî... Ya Zeyneb... Ya

[5] Abdulhuseyn Destğayb'e ait *el-Kısasu'l-'Acîbe* adlı kitaba bakınız. Müellif, bu kitapta Allah'tan başkasına yapılan yalvarıp yakarmalar, O'ndan başkasına iltica etmeler, sıkıntıları gidermeler gibi -geri kalanı Allah bilir- bir sürü konu hakkında birçok kıssa zikretmiştir. Meselâ bu hikâyelerden biri, hastanın iyileştirilmesi hakkındadır. Bu hikâyeye göre; sabah saat dokuzda şöyle diyor: "İmamdan medet dileyerek 'Ey zamanın imamı! (Mehdi'yi kasdediyor) Ben her Çarşamba gecesi senin önünde saygıyla dikiliyordum. Fakat herhangi bir suç da işlemediğim halde geçen gece gelemedim. Medet, medet!' dedim ve ağlamaya başladım. Sonra bir müddet uyuyakalmışım. Rüyamda elime asa koyan bir seyyid gördüm. Bana 'Kalk!' dedi. 'Yapamam!' dedim. (Böyle söylemesinin nedeni felçli olmasıdır.) 'Sana, kalk diyorum.' dedi. 'Yapamam' dedim. Bunun üzerine bana doğru yaklaştı ve elimi tutup kalkmama yardımcı oldu. O an uykudan uyandım. Baktım ki bacağımı oynatabiliyorum. Oturdum, sonra ayağa kalktım ve ayakta durabileceğimi anladım. Hani derler ya, sevinçten oynamaya başladım. Ama annem bu halimi görüp sevinir de aşırı sevinçten ötürü başına bir hal gelir diye endişe duyarak geri dönüp yattım." Bu ifadelere 265. sayfada yer vermiştir. Ali b. Mûsâ b. et-Tâvûs, *Cemâlu'l-Usbû'*, s. 280; *Bihâru'l-Envâr*, 91/190; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 7/185'de Ali oğlu Hasan *aleyhisselam*'ın namaz duası yer almakta ve bu duada şu ifadeler bulunmaktadır: "Ya Ali... Ya Ali... Ya Muhammed... Yardım edin bana! Zira benim yardımcılarım sizlersiniz... Ya Muhammed... Ya Ali... Ya Ali...

Geylani...” diyenlerin tek ortak noktaları olduğunu ve bu noktanın da Allah’tan başkasına yalvarıp yakarma anlayışı olduğunu görüyorsunuz değil mi?

Müşrikler de -Allah Teâlâ dışında- Vedd, Suvâ’, Lât, Uzzâ ve diğer putlara yalvarıp yakardıklarında, bu putların salih insanları sembolize ettiğine inanıyorlardı.

Hiç şüphe yok ki insanların, imamların kabirleri yanında yaptıkları yalvarışlarını, ağlamalarını, korku duyup onlara ümit bağlamalarını ve tevhid üzere gözden akıtılan -gözyaşlarını demiyorum- kanları siz de görmüşsünüzdür (veya görüyorsunuzdur).

Ya Muhammed... Koruyun beni... Çünkü benim koruyucularım sizlersiniz. Ey mevlâm... Ey zamanın sahibi... (Üç defa) medet, medet, medet! Yetiş bana... yetiş bana... yetiş bana!..” Bk. el-Kef’amî, *Buldânu’l-Emîn.*

İkinci Tespit

Şİİ OLABİLMEK İÇİN NE YAPMALISIN?

Biliyor musunuz kardeşlerim, insanın Kur'ân'ın tahrif edilmiş olduğunu kabul etmeden Şii olabilmesi mümkün değildir. Oldukça hayret verici bir durum... Daha şaşırtıcı olanı da şudur:

Ehl-i sünnet, Kur'an'ı, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den tevatür yoluyla ve meşhur sahih senedlerle nakletmektedirler. Bugün basılmış olan ve dünyanın dört bir yanında insanlar tarafından okunan Kur'ân dört rivayete dayanır:

1- Hafs'ın 'Âsım'dan rivayeti:[6] Bu rivayet, Arap Körfezi bölgesinde, Mısır, Şam, Irak ve Yemen'de yaygındır.

---

6 Hafs'ın da 'Âsım'ın da Şia'dan olduğunu iddia eden Şiîler bulunmaktadır. Bunlara cevap olarak: Şia kendi kitaplarında bu iki imama yönelik çok çirkin hakaretlere yer vermektedir. Hatta kendi alimleri ve önde gelen ilim adamları onlardan beri olduklarını ifade etmektedirler. Bu babdan olmak üzere: Ebu'l-Kâsim Ali b. Mûsâ el-Hasenî el-Hüseynî -Ebû Ali el-

2- Verş'in Nâfi'den rivayeti: Fas ve Cezayir'de yaygındır.

3- Kâlûn'un Nâfi'den rivayeti: Libya'da yaygındır.

4- ed-Dûrî'nin Ebû 'Amr'dan rivayeti: Çad ve Güney Sudan'da yaygındır.

Cübbâî'ye reddiyede bulunurken- şöyle demiştir: "Kendisine denir ki; Kur'an'da tebdil ve tağyir (yani tahrif) bulunduğunu söyleyenlere yönelik sözünü ettiğin her türlü karalama ve kınama senin efendin olan Osman b. Affân'a yöneliktir. Çünkü Müslümanlar, insanları bu Mushaf-ı Şerif üzere birleştiren, geri kalan mushafları tahrif edip yakan kişinin o olduğu konusunda hemfikirdirler. Osman, sahabe tarafından tebdil ve tağyir yapıldığını kabul etmiş olmasaydı, yakılmış mushaf da olmaz ve mushaflar birbirinin aynı olurdu. Ve deniyor ki; Kur'an'ın harfleri, irabı ve diğer hususları konusunda ihtilaf eden yedi kurrâyı sen kabul ediyorsun. Onların görüş ayrılıkları olmasaydı yedi ayrı kâri olmazlardı. Aksine tek bir kâri olurdu. Bu yedi kişi de sizdendir. Senin Rafızîlerden olduğunu ifade ettiğin kimselerden değillerdir. Ayrıca denilmektedir ki; on kurrâ da sizin adamlarınızdandır. Ve onlar da Kur'an'ın harfleri ile alakalı ve birçok yeri hakkında ihtilaf etmişlerdir. Ve bunların tamamı sizin nezdinizde doğru üzeredirler. Şimdi Kur'an'ın farklılığını ve değiştirilmişliğini acaba kim iddia ediyor? Rafızîler değil de siz ve selefleriniz mi?" İbn Tâvûs, *Sa'du's-Suûd*, s. 144-145. El-Hurr el-'Âmilî, *Emelu'l-Emel*, 2/205-207'de tercüme etmiştir.

Şimdi *-Allah size bereket ihsan etsin, hem bizzat sizin faydalanmanızı ve hem de başkalarının sizden istifade etmesini nasip etsin-* âlimlerinize sorun bakalım: Ehl-i beytin Kur'an'ı nerede? İmamların birbirlerinden rivayet ettikleri Mushaf nerede?

el-'Askerî < el-Hâdî < el-Cevvâd < er-Rıza < el-Kâzım < es-Sâdık < el-Bâkır < Zeynelâbidîn < el-Hüseyin es-Sıbt (torun) veya < el-Hasan < Ali *radıyallahu anhum* isnadı nerede?

Şia âlimleri, ehl-i sünnetin senedlerine başvurmadan Kur'an'ın isnadını Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e kadar vardırabiliyorlar mı?

Ben beceremediklerini söylüyorum. Âlimlerinize sorun bakalım, belki aksini ispat ederler.

Sahabîler, özellikle de meşhur olanları -ki onlar Kur'an'ı nakleden kimselerdir- kâfir olduklarına göre(!) bir Şiî, kâfir olduğuna inandığı kimsenin nakline nasıl güvenebilir? Şiîlerin Hafs'a, Verş'e, Kâlûn'a veya ed-Dûrî'ye kadar varan senedleri nerede?

Kur'an'ın tahrif edildiğini söylemedikçe Şiî olamazsınız!!

Masum imamlardan tevatür yoluyla gelen rivayetlerin Kur'an'ın tahrif edildiğini beyan ettiğine yö-

nelik Nimetullah el-Cezâirî,[7] Nurî et-Tabersî[8] gibi bazı Şiî âlimleri tarafından dile getirilen ifadeleri de buna ilave edelim. Bunun yanında tahrifin olmadığını ifade eden bir tane dahi açık ve net bir rivayet bulunmamaktadır.

Şiâ'nın ilk âlimlerinden Kur'an'ın tahrif edilmediğini ilk söyleyenler; müfessir Ebu Ali et-Tabersî,[9]

---

7 Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Nu'mâniyye*, 2/357

8 Hüseyin b. Muhammed Takî en-Nûrî et-Tabersî.. Hicrî 1320 yılında vefat etmiştir. Necef'te el-Meşhed el-Murtadavî'de medfundur. *Faslu'l-Hitâb fî İsbâti Tahrîfi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb* adındaki kitabın müellifidir. Bu kitabında Kur'an'da ilave ve eksiltme yapıldığını iddia etmektedir. Meselâ İnşirah Sûresi'nden "و جعلنا علياً صهرك / Ali'yi sana damat yaptık." ifadesinin atıldığını iddia etmektedirler. Bu iddialarının doğruluğundan Allah'a sığınırız. Bu kitap İran'da, hicrî 1289 yılında yayınlanmıştır. Nimetullah el-Cezâirî'den naklederek şöyle demiştir: "Bunu (Kur'an'ın tahrif edilmişliğini) gösteren rivayetler, iki binden fazladır. El-Mufîd, Muhakkik ed-Dâmâd, el-Meclisî gibi bir grup âlim, bu rivayetlerin yaygın olduğunu iddia etmiştir." et-Tabersî, *Faslu'l-Hitâb*, s. 30.

9 Tefsiri *Mecma'u'l-Beyân*, 1/31.

et-Tûsî,[10] el-Murtedâ,[11] es-Sadûk[12] vb.dir. el-Mufîd'in[13] ise iki farklı görüşü vardır.

On iki imama tâbi olan herkesin tahrifi kabul etmesi gerekmektedir. Onlardan gelen rivayetler tahrif olduğunu ifade etmektedir. Onlardan başkasına tâbi olanların durumları malum...

Bu nedenle Sünnî âlimlerin bu meseleye ilişkin olarak katı tutum sergilediklerini ve dolayısıyla Kur'an'ın tahrif edildiğini söyleyenin kâfir olacağını

---

10 *et-Tibyân fî Tefsîri'l-Kur'ân*, 1/3.

11 'Alemu'l-Hudâ eş-Şerif el-Murtedâ, h. 436'da vefat etmiştir. *Ecvibetu'l-Mesâili't-Trablusiyyât.*

12 Muhammed b. Ali b. Bâbeveyh el-Kummî, eş-Şeyh es-Sadûk olarak bilinir. H. 381 yılında vefat etmiştir. *el-İ'tikâd* adlı kitabının 59. sayfasında yer verir. İhsan İlâhî'nin *eş-Şî'a ve'l-Kur'ân* adlı kitabının 56. sayfasında dediği gibi bu dördü, mütekaddim âlimlerden olup beşincileri yoktur.

13 el-Mufîd, *Evâilu'l-Makâlât*, s. 80'de şunları söylemiştir: "Rivayetler, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ailesinden olan hidayet imamlarından yaygın olarak Kur'an'ın değiştiğini ve zalimlerin onda yaptıkları silme ve eksiltmeleri bildirmektedir." Sonrasında "Ben de bu görüşe meylediyorum." derken sayfa 49'da da şöyle demiştir: "İmamiye âlimlerinin ittifak ettiklerine göre, dalalet imamları, Kur'an'ın telifine ilişkin birçok şeye muhalefet edip tenzilin mucibinden saptırarak değiştirdiler."

ifade ettiklerini görmekteyiz. Bunu da şu âyeti delil gösterererek net bir şekilde ilan etmektedirler:

"Zikri (Kur'ân'ı) Biz indirdik ve onu koruyacak olan da Biziz." (Hicr, 9)

Şia âlimleri ise bu görüşü kabul etmeyip aksine -şayet söylüyorlarsa tabiî- bu görüşün hatalı olduğunu söylerler.

Bu noktada cevabını bulamadığım bir sorum olacak. Aslında soru olmaktan daha ziyade bir ilzam. Şöyle ki: Sekaleyn[14] hadisini çok sık işitiyoruz. (Sekaleyn: Kitab ve ehl-i beyt)

Şia kitaplarında yer aldığına göre Kur'an, büyük sekl; ehl-i beyt ise küçük sekl demektir.[15]

İstisnasız bütün Şiîler, "küçük sekl"e mensup bir fert olan Hüseyin *radıyallâhu anh*'a dil uzatanların kâfir olduğunu kabul ederlerken, tamamıyla "büyük sekl" olan Kur'an'a dil uzatanların -ki Şiî âlimlerin geneli böyledir- kâfir olduğunu kabul etmiyorlar mı?

---

14 Sekaleyn denilmesi, Kur'ân ve ehl-i beytin kadrinin büyük ve şânının yüce olması sebebiyledir. "Sekleyn" kelimesini, "iki önemli şey" diye tercüme etmek daha doğru olur.

15 *Tefsîru'l-Kummî*, s. 16; *Besâiru'd-Deracât*, s. 122-123.

Şia'nın önde gelen âlimlerinin büyük bir çoğunluğu, evet büyük bir çoğunluğu, "Kur'an tahrif edilmiştir." demişlerdir.[16] Siz bu kişilerin, mensup olduğunuz mezhebin âlimleri olan bu kişilerin, kendilerini rahmetle anacağınız, geride bıraktıkları ilim ve eserlerden dolayı övgüyle yâdedeceğiniz kişilerden olmalarını içinize sindirebiliyor musunuz?!

Allah size bereket ihsan etsin! Hüseyin en-Nûrî et-Tabersî'nin, Kur'an-ı Kerim hakkında, "İçerisinde birtakım saçma âyetler var."[17] dediğini biliyor musunuz? Böyle bir sözden Allah'a sığınırız! Bunu söyleyen Müslüman olabilir mi?!

Bu soruyu cevaplamakta acele etmeyeceğim. Fakat hakkı öğrenmede istekliyseniz -ki öyle olduğunuzu sanıyorum, çünkü bu nedenle bu satırları size hitaben kaleme alıyorum- şunu söylemek isterim: Bu adamın, On İki İmamcı Şiî âlimler nezdindeki konumunu,

---

16 Bazıları, bu taifenin, tahrifin varlığı konusunda icma ettiklerini açıkça belirtmiştir: el-Mufîd, *Evâilu'l-Makâlât*, s. 80; Muhsin el-Kâşânî, *Tefsîru's-Sâfî*, 1/49.

17 et-Tabersî şöyle söylemiştir: "İ'câz seviyesindeki bazı pasajlarının net, anlaşılır olması ve bazılarının da saçma olması gibi sözdizimindeki farklılığa ..." *Faslu'l-Hitâb*, s. 212, el yazmasından kopya.

âlimlerinize sorun. Bu meyanda Kâşifu'l-Ğıtâ'nın, "Allah, yarattıklarına tecelli edecek olsaydı 'İşte bu benim nurumdur (Nuri'dir).' derdi."[18] demesi bize yeter!

---

18 *Aslu'ş-Şî'a ve Usûluhâ* kitabının müellifi Kâşifu'l-Ğıtâ', en-Nûrî et-Tabersî hakkında şöyle demiştir: "Fakih ve muhaddislerin büyük alimi, pak imamların rivayetlerini bir arada derleyen, öncekilerin ve sonrakilerin ilimlerinin sahibi, Allah'ın yakîn bilgiyi ifade eden hücceti... Analar artık böyle evlatlar doğurmuyor... Meşhur fazilet erbabı onun gerisinde kalmıştır. Kimse onun fazilet ve şerefine erişemez. Takva sahibi ve bağrı yanık biridir. Göğün melekleri bile onun takvasına beğeniyle bakarlar. O öyle biridir ki, Allah, yarattıklarına tecelli edecek olsa 'İşte bu benim nurum' der. Mevlâmız, İslam'ın güvenilir şahsiyeti Hacı Mirza Hüseyin en-Nûrî (Allah onun şerefli varlığını daim kılsın!)" en-Nûrî et-Tabersî'nin *Keşfu'l-Estâr* kitabının mukaddimesi, s. 24.

en-Nûrî et-Tabersî için en üstün sıfat ve isimleri kullanmışlardır: "Son muhaddis, son asırlardaki hadis imamlarının ve ricâlin imamı, nebî ve rasullerin ilimlerine rağbeti arttıran adam..." Bu ifadeleri kullananlardan biri de *ez-Zerî'a ilâ Tesânîfi'ş-Şî'a* kitabının müellifi Ağa Buzurg et-Tahrânî'dir. en-Nûrî hakkında şunları söyler: "Son asırların hadis imamlarının ve ricalin imamıdır. Bu çağda Şia âlimlerinin en önemlilerinden ve büyük İslam erlerindendir... Şeyh en-Nûrî, bu asırda nadir bulunan selef-i salihîn numunelerinden biridir. Eşsiz bir dehaya sahip olmakla temayüz etmiştir. Allah'ın hayret uyandıran âyetlerinden biridir. Ömürleri boyunca yaşamlarını dine ve mezhebe hizmet yoluna adamış olan Şia'nın ön-

Kur'an-ı Kerim'den yana olmazsak, ona düşman olanlara düşmanlık etmezsek, onu karalayanlardan uzak durmazsak, Müslümanlığımız nasıl sağlıklı olabilir?!

Nâsibîlerin, insanlara, yani ehl-i beyte kerih gözle bakıp düşmanlık sergilemelerinden ötürü *-Allah onlara lanet etsin-* kâfir olduklarını ifade eden âlimlerinizi; Kur'an'a dil uzatanların da küfre girdiklerini söyleyerek susturun. Allah'ın Kitabına düşmanlık edenleri neden tekfir etmezler, onları neden lanetlemezler?

Bizler -Allah'a hamdolsun- Allah *azze ve celle*'nin Kitabına dil uzatanla Ehl-i Beyt'e veya Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabına dil uzatan arasında hiçbir fark görmüyoruz. Bizler bu hanif dinde şânı büyük olan her ne varsa, hepsini savunurken tek bir yöntemle hareket etmekteyiz.

---

cü âlimlerinden sayılmak üzere kendisinde herkesçe bilinmeyen mevhibeler gizlenmiş ve üstün yeteneklerle donatılmıştır. Hayatı salih amellerle dolu, aydınlık bir sayfadır. Eserlerinden biri, *Faslu'l-Hitâb fî Mes'eleti Tahrîfi'l-Kitâb*'dır." Ağa Büzurg, *Nukabâu'l-Beşer*, 2/543.

Üçüncü Tespit

PEYGAMBERİMİZ MUHAMMED *SALLALLÂHU ALEYHİ VE SELLEM*'İN ASHABIYLA...

Kardeşlerim!

Şia âlimleri ve hatipleri, insanlara, Peygamberimiz Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in etrafında, dünyalık için zahirde aynı fikirdeymiş gibi görünürken iç âlemlerinde ise nifaklarından ötürü muhalefet eden münafıklardan ve yalancılardan başka kimselerin toplanmadıklarını tasvir etmişlerdir.[19] Peygamber

---

19 el-Beyâdî, *es-Sırâtu'l-Mustakîm*, 3/141'de şöyle demiştir: "'Salih dostlara (sahabîlere) küfretmekle dini ifsat ettiniz.' dediler. Biz de dedik ki: Hayır. Biz sadece değişken karakterdeki fasıklardan beriyiz. Nitekim onların kitaplarındaki 'havd/kevser havuzu' hadisinin belirttiğine göre irtidad etmeye devam etmektedirler. Peygamber, "Benden sonra değiştirenlere yazıklar olsun!" demiştir. Bu nedenle biz de Rasûllerin Efendisine tâbi olduk."

Bunlar, Allah'ın emrini yerine getirmiş olmak amacıyla sövmek suretiyle Rablerine yakınlaşacaklarına inanırlar. et-Tüsterî, *İhkâku'l-Hakk*, s. 8-9'da bu hususu şöyle dile getirmiştir: "Hatta Peygamber'in vefatından sonra kaba tu-

tumlar sergileyip hilafeti gasbeden, ehl-i beyte her türlü bela ve musibeti reva görmekle zulmeden bazı sahabîlere lanet okurlar." et-Tüsterî, *İhkâku'l-Hakk*, s. 316'da da şöyle der: "Nasıl ki Mûsâ, hidayet için gelip İsrailoğullarından ve diğerlerinden birçok insanı hidayete kavuşturduysa, daha o hayattayken bunlar dinlerinden döndülerse ve içlerinde Harun *aleyhisselam*'dan başka imanı üzere hiç kimse kalmadıysa, aynı şekilde Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* de gelmiş, birçok kimseyi hidayete kavuşturmuş, ama vefatından sonra o insanlar topukları üzere gerisin geri dönmüşlerdir." et-Tîcânî, *Sümme İhtedeytu*, s. 156'da şunları söylemiştir: "Çok okudum. En sonunda İmamiye Şiası'nın haklı olduğuna kani oldum. Bunun üzerine Şiîliği seçtim. Allah'ın bereketiyle ben de ehl-i beyt gemisine bindim. Onlara dost olma/onların velayet ipine sarıldım. Çünkü Allah'a hamdolsun, benim nazarımda topukları üzere dönerek mürted oldukları sabit olan ve çok azı dışında hiçbiri kurtuluşa erememiş olan bazı sahabîlere alternatif bulmuştum."

Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Nu'mâniyye*, 2/244'de aynen şunları ifade etmiştir: "İmamiye (yani on iki imam Şia'sı) açık ve net bir şekilde Ali'nin imametini ifade etmişler ve sahabeyi tekfir edip onları çekiştirmişlerdir. İmameti Cafer es-Sâdık'a ve sonrasında da onun masum evlatlarına (*aleyhimusselâm*) layık görmüşlerdir. Bu kitabın müellifi de bu fırkadandır ki, inşâallah fırka-i nâciye bu fırkadır."

Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Mir'âtu'l-'Ukûl*, 26/213'de Şia'nın iddiasına göre ashabın irtidad etmiş olmasını tashih et-

sallallâhu aleyhi ve sellem'in onlara buğzettiği, onların arkadaşlıklarını kerih gördüğü, Ali'nin durumuna ilişkin olarak onlar arasında hakkı (kendisinden sonra Ali'nin vasî olduğunu) apaçık ortaya koymaktan çekindiği, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in onlara gece-gündüz lanet ettiği, Kur'an'ın onlara lanet okuyarak Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e nazil olduğu, Kur'an'daki mücrimler, münafıklar, kâfirler, fasıklar ve hatta fahşâ, münker ve bağy ifadeleriyle onların kastedildiği, Kur'an'da gelen her türlü yergi ifadesiyle ve

---

miştir. el-Küleynî, *er-Ravda mine'l-Kâfî*'de, 341 no'lu rivayette, Ebû Ca'fer'den şöyle rivayet etmiştir: "Dedi ki: Üç kişi dışında insanlar peygamberden sonra riddet ehli olmuştur. 'Kim bu üç kişi?' dedim. 'el-Mikdâd b. el-Esved, Ebû Zerr el-Ğifârî ve Selmân el-Fârisî *-Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerlerine olsun-.*' dedi."

Murtazâ Muhammed el-Hüseynî en-Necefî, *es-Seb'a mine's-Selef*, s. 7'de "Rasûl, kendisinden sonra çok azı haricinde dinden dönen sahabîlerle sınanmıştır." demiştir.

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 30/399'da şunları söylemiştir: "Ebû Bekir, Ömer ve benzerlerinin küfrüne delalet eden, bunlara lanet okumanın, bunlardan teberri etmenin sevabını gösteren rivayetler, bu tek cilde veya birkaç cilde sığmayacak kadar çoktur. Yer vermiş olduğumuz rivayetler, Allah Teâlâ'nın sırat-ı müstakîme hidayet etmek istediği kimseler için yeterlidir."

lanetle kastedilenin onlar olduğu anlamında insanların zihinlerinde türlü tablolar çizmektedirler.

Benzer tarzda Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i de en kötü şekilde, yapmacık davranan, aldatıcı, zulme ve haksızlığa, hatta cürüm ve küfür içerikli eylemlere karşı suskun biri olarak tasvir etmişlerdir.

-Allah beni ve sizi, sevdiği ve razı olduğu konularda muvaffak kılsın-, o sahabîlerin kimler olduğunu biliyor musunuz? Onlar Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* henüz yalnızken ona tâbi olan, ona ve İslam'a destek olmak için canlarını ve mallarını ortaya koyan, Allah'ın kelimesini yüceltmek uğrunda en yakınlarıyla dahi savaşan, Allah'ın, kendilerinden razı olduğunu ilan edeceği ve net ifadelerle Kitabında övgüyle anacağı kadar her türlü hayır sahasında birbiriyle yarışan kimselerdir. Allah *celle ve alâ,* onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Muhammed, Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûa varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları, yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöy-

ledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, ekicilerin de hoşuna gider. Allah, böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelendirir. Allah, onlardan iman edip salih amel işleyenlere mağfiret ve büyük mükâfat va'detmiştir." (Fetih, 29)

Yüce Allah sizleri muhafaza buyursun, **"Allah'tan lütuf ve rıza isterler."** sözü üzerinde bir düşünün! Allah onların kalplerinde olan şeyden söz etmektedir. Ayrıca **"kâfirleri öfkelendirir"** sözüne de dikkat edin! Kâfirler, onlara öfke duyan ve onları kerih gören kimselerdir. Yüce Allah, bizleri de, sizleri de sırat-ı müstakime hidayet eylesin, onları kerih görenlerden olmaktan sakının!

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki o ağacın altında sana biat ederlerken Allah, o müminlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş, onlara güven duygusu vermiş ve onları pek yakın bir fetihle ödüllendirmiştir." (Feth, 18)

Allah Teâlâ'nın; onların kalplerinde olan imanı, takvayı, sadakati, sevgiyi bilmiş manasındaki **"kalplerinde olanı bilmiş"** sözünü irdeleyin! Bu nedenle ne-

ticede **“onlara güven duygusu vermiş ve onları pek yakın bir fetihle ödüllendirmiştir.”**

Subhânallah! Allah Tebâreke ve Teâlâ’nın, **“(Allah’ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah’tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah’ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir. İşte doğru olanlar bunlardır.”** (Haşr, 8) âyetini okuyoruz değil mi?

Bunlar muhacirlerden başka kimler olabilir ki?! Bunların başında Ebû Bekir, Ömer, Osman, Ali, Talha, Zübeyr, Abdurrahman b. ‘Avf, Ebû Ubeyde b. el-Cerrâh, Sa’d b. Ebî Vakkâs, Sa’îd b. Zeyd, Ammâr b. Yâsir, Selmân el-Fârisî, Suhayb er-Rûmî, Ebû Zerr *radıyallahu anhum* gelmektedir.

Allah Teâlâ, bu âyetten sonra şöyle buyurmuştur:

“Daha önceden Medine’yi yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine göç edip gelenleri severler ve onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık hissetmezler. Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (Haşr, 9)

Rabbinizin hakkı için söyleyin; bu kimseler Sa'd b. 'Ubâde, Sa'd b. Mu'âz, Mu'âz b. Cebel, Ubeyy b. Ka'b, 'Ubâde b. es-Sâmit, 'Amr b. el-Cemûh, Useyd b. Hudayr'ın başı çektiği Ensar'dan başka kim olabilir ki?!

Allah Teâlâ, bu iki âyetin ardından şöyle buyurmuştur:

"Bunların arkasından gelenler şöyle derler: Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla; kalplerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma! Rabbimiz! Şüphesiz ki Sen çok şefkatli, çok merhametlisin!" (Haşr, 10)

Acaba biz bu kimselerden miyiz? Evet, Rabbimizin emrettiği gibi, **"Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla!"** dediğimizde bizler de o kimselerden oluruz ve onlara karşı kalplerimizde kin kalmaz. Subhânallah... Subhânallah... Subhânallah...

Kendi âlimlerinden ve hatiplerinden sürekli yergi ve sövgü işiten Şiîlerin kalplerinde muhacirlere ve ensara karşı nasıl kin olmasın ki?! Sizler de böyle misiniz? Sakın ha siz böyle kimselerden olmayın!

Allah Teâlâ'nın, böylesine bir övgüyle andığı kimselerin -çok azı müstesna olmak üzere- hepsi-

nin dinden dönmüş olması mantıklı mıdır sizce? *el-Kâfî*'de şöyle bir ifade yer almaktadır: "Üç kişi haricinde insanların hepsi Rasûlullah'dan sonra irtidad ehli olmuştur. el-Bâkır'a onların kim olduğu soruldu. 'el-Mikdâd, Ebû Zerr ve Selmân.' dedi."[20]

Aralarındaki düzey farklılıklarıyla birlikte Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabının, özellikle de ona en yakın olan Ebû Bekir, Ömer, Osman, Talha, Zübeyr, Ebû 'Ubeyde, Mu'âz, Ubeyy b. Ka'b'ın ve diğer sahabîlerin yirmi üç yıl boyunca onunla içli dışlı olması ve bununla birlikte Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in terbiyesinden ve yönlendirmesinden yararlanmaması hiç akla uygun mudur? Peygamber

---

[20] *Usûlu'l-Kâfî*, 2/245. el-Kâşânî, bu rivayetlerin isnatlarının muteber olduğunu belirtmiştir.

Muasır Şiîlerde de durum farklı değildir. Ki bunların bazısı şunlardır: et-Tîcânî, *Sümme İhtedeytu*, s. 65-66; el-Hâşimî b. Ali, *es-Sahâbe fî Hacmihim el-Hakîkî*, s. 79; Ali b. Ma'sûm eş-Şîrâzî, *ed-Deracâtu'r-Rafî'a*, s. 17-19; Ahmed Hüseyin Yakub, *Nazariyyetu 'Adâleti's-Sahâbe*, s. 54-55.

Daha fazla bilgi için şu eserlere müracaat ediniz: el-Mâzindirânî, *Şerhu Usûli'l-Kâfî*, 11/277; el-Beyâdî, *es-Sırâtu'l-Mustakîm*, 1/198, 3/114; Selîm b. Kays, *es-Sakîfe*, s. 166; el-Küleynî, *er-Ravda mine'l-Kâfî*, s. 356.

sallallâhu aleyhi ve sellem'in bütün emekleri havaya savrulup gitti, öyle mi? Mal ve makam uğruna dinlerini sattılar, öyle mi?

Fakat bununla beraber alışverişin kimler arasında cereyan ettiğini, parayı alanın/verenin kim olduğunu ve bu paranın nerede olduğunu bilen yok... İlginç bir durum!!

Kardeşlerim! O sahabîlerin Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile birlikte yaptıkları cihadı, Allah yolunda değerli şeyleri nasıl feda ettiklerini bir düşünün!

Allah Teâlâ'nın şu âyetini tefekkür edelim/düşünelim:

"Ümmilere, içlerinden, kendilerine âyetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitabı ve hikmeti, (sünneti) öğreten bir elçi gönderen O'dur. Kuşkusuz onlar önceden apaçık bir sapıklık içindeydiler." (Cum'a, 2)

"Onları temizleyen" ifadesi üzerinde biraz duralım. Gerçekten o, onları temizlemiş midir?

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabına dil uzatmak, -istesek de, istemesek de- doğrudan Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e, hatta Allah *azze ve celle*'ye yönelik bir eleştiridir.

Kardeşlerim!

Din düşmanları, dinimiz hususunda karalamada bulunabilecekleri en verimli sahanın burası olduğunu görüyorlar. Şöyle söylüyorlar: İslam'ın ilkeleri, kâğıt üzerindeki mürekkepten ibarettir. Tatbik edilmesi kesinlikle mümkün değildir. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* bile en seçkin ashabı içinde bunları uygulamaktan aciz kalmışsa ve onları temizleyememişse bu din kiminle başarı sağlayabilir ki?!

Allah Teâlâ, onlar hakkında, **"O zaman katından bir güven olmak üzere sizi hafif bir uykuya daldırıyordu; sizi temizlemek, şeytanın pisliğini (verdiği vesveseyi) sizden gidermek, kalplerinizi birbirine bağlamak ve savaşta sebat ettirmek için üzerinize gökten bir su (yağmur) indiriyordu."** (Enfâl, 11) buyurmadı mı?

Temizlemek ve pisliği gidermek ifadelerinin anlamını düşünelim. Bu âyeti, Allah Teâlâ'nın şu sözüyle birlikte değerlendirmeyi de unutmayın: **"Ey Ehl-i Beyt! Gerçekten Allah, sizden kiri (günahı) gidermek ve sizi temiz kılmak ister."** (Ahzâb, 33) Allah *celle ve alâ*'nın "Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashabı" hakkında zikrettikleri üzerinde düşünelim ve Ahzab

(Hendek) Savaşı'ndaki münafıklara ilişkin söyledikleriyle karşılaştıralım:

"Ey iman edenler! Allah'ın size olan nimetini hatırlayın; hani size ordular saldırmıştı da, Biz onlara karşı bir rüzgâr ve sizin görmediğiniz ordular göndermiştik. Allah, ne yaptığınızı çok iyi görmekteydi. Onlar hem yukarınızdan hem aşağı tarafınızdan üzerinize yürüdükleri zaman; gözler yıldığı, yürekler gırtlağa geldiği ve siz, Allah hakkında türlü türlü şeyler düşündüğünüz zaman... İşte orada mü'minler imtihandan geçirilmiş ve şiddetli bir sarsıntıya uğratılmışlardı." (Ahzâb, 9-11)

Ahzab Gazvesi bu... Münafıklar hakkında ise şöyle buyurmuştur:

"Ve o zaman, münafıklar ile kalplerinde hastalık bulunanlar, 'Meğer Allah ve Rasulü bize sadece kuru vaadlerde bulunmuşlar!' diyorlardı." (Ahzâb, 12)

Muhacirlerden ve Ensar'dan oluşan müminler hakkında ise şöyle buyurmuştur:

"Müminler ise, düşman birliklerini gördüklerinde, 'İşte Allah ve Rasulünün bize va'dettiği! Allah ve Rasulü doğru söylemiştir.' dediler. Bu, onların ancak imanlarını ve Allah'a bağlılıklarını arttırdı. Mümin-

ler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir." (Ahzâb, 22-23)

Allah *azze ve celle,* **"değiştirmemişlerdir"** buyururken, Şia âlimleri "değiştirmişlerdir" diyor. Kime inanalım; onların sözünün, Allah'ın sözüne karşı bir değeri olabilir mi?

Hicretin dokuzuncu yılındaki Tebük Gazvesi'nde Allah, onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki Allah, Müslümanlardan bir grubun kalpleri eğrilmeye yüz tuttuktan sonra, Peygamber'i ve güçlük zamanında ona uyan muhacirlerle ensarı affetti. Sonra da onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O, onlara karşı çok şefkatli, pek merhametlidir." (Tevbe, 117)

Yüce Allah'ın üzerinizdeki hakkı için irdeleyin, düşünün biraz... Başkaları yalanlarken Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e iman eden, onu savunan, eziyetlere tahammül eden, insanların kendilerine karşı güç birliği etmelerine rağmen tüm savaşlarında ona destek olan, Kayser'in, Kisra'nın savaşlarına maruz

kalarak ölüme atılan insanları düşünün biraz... Ebû Bekir'in; aşireti, koruyacak kimsesi, muhafızı, malı olmadığı halde, insanlarda korku ve rağbet uyandırmadığı halde, o insanlar, dinlerini ve cihatlarını nasıl satarlar da Ebû Bekir'e biat edip Ali'ye hainlik ederler? Nasıl olur da hilafeti ona verirler, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e isyan edip Ali'ye biat etmezler?

Başkalarının dünyasına karşılık kendi dinlerini satmalarına sebep olan nedir?

Bütün bunlara rağmen Şia âlimleri nasıl olur da bizden; o insanların, Osman'ın katledilmesinden sonra Ali'ye katıldıklarına ve onun sancağı altında savaştıklarına inanmamızı isterler? O insanlardaki değişime sebep nedir? Bilen yok!

Ali ve Fâtıma'nın, -Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in vefatından sonra- muhacirleri ve ensarı dolaşarak halifeliği Ali için talep ettiklerini,[21] ama onunla aynı safta duran, ona destek olan tek kimse bulamadıklarını, aksine onun hakkını inkar ettiklerini ve Osman'ın vefatından sonra da hemen Ali'ye biat ettiklerini tasdik etmemizi mi istiyorlar?

---

[21] Bkz: Süleyman b. Kays, *es-Sekîfe*, s. 82-83.

Acaba o insanların gözlerinin açılmasına sebep nedir?

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashabının konumuna ilişkin bu girişten sonra buyurun kendi âlimlerinizin onlar hakkında yazdıklarını okuyun!

Nimetullah el-Cezâirî: "Sahabîlerin büyük çoğunluğu münafıklık üzereydi. Fakat nifak ateşleri, onun (yani peygamberin) zamanında gizliydi. Vefat ettiği zaman nifak ateşleri onun vasîsine karşı kendini gösterdi ve gerisin geri döndüler."[22]

El-Beyâdî: "Ömer b. el-Hattâb, küfrünü gizleyip Müslümanlığı izhar eden bir kâfirdi."[23]

El-Meclisî: "Aklı başında birinin Ömer'in kâfirliği konusunda şüphe duymasının hiçbir gerekçesi yoktur. Bu yüzden Allah'ın ve Rasûlünün laneti, hem onun, hem de onu Müslüman kabul eden herkesin ve ona lanet okumaktan geri duranların üzerine olsun."[24]

Subhânallah! Bu ne kin böyle?! Acaba firavun hakkında da aynı şeyleri söyledi mi?!

---

22 *el-Envâru'n-Nu'mâniyye*, 1/81.

23 *es-Sırâtu'l-Müstakîm*, 3/129.

24 *Celâu'l-'Uyûn*, s. 45.

El-Bahrânî: “Ebû Bekir es-Sıddîk, boynunda put asılı olduğu ve ona secde ettiği halde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in arkasında namaz kılardı. Ramazan günü kasıtlı olarak oruç bozardı. İçki içer ve Rasûlullah’ı hicvederdi.”[25]

Dıyâ’u’s-Sâlihîn’de şöyle geçer: “Kim Ebû Bekir’e ve Ömer’e sabahleyin lanet okursa, akşamlayıncaya kadar onun aleyhine tek bir günah yazılmaz. Kim o ikisine akşamleyin lanet okursa, sabahlayıncaya kadar onun aleyhine tek günah yazılmaz.”[26]

Bu, başımdan geçen bir olayı bana hatırlatıyor: Şiîlerden birine, “Hayatında Ömer’e kaç defa lanet okudun?” diye sordum. Garipseyerek “Her gün lanet okurum.” dedi. “Firavun’a kaç defa lanet okudun?” dedim. Biraz sustu, sonra, “Hayatım boyunca Firavun’a lanet okuyup okumadığımı hatırlamıyorum.” dedi.

Yüce Allah’tan, bu şahsa hidayet etmesini ve onu muvaffak kılmasını dilerim. Çünkü bundan sonra mezhebine daha bir taassupla bağlandı ki ben kendisinde hayır ümit ediyorum.

---

[25] *el-Burhân*, 1/500.

[26] Muhammed Salih el-Cevherî, *Dıyâ’u’s-Sâlihîn*, s. 513.

et-Tüveyserkânî ise Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabına duyduğu kin bakımından, akranı olan Şia âlimlerini geçmiş ve şunları söylemiştir: "Şu bilinmeli ki onlara lanet okumak için en şerefli zaman ve mekan, en şerefli ve uygun hal, def-i hacet (evet def-i hacet) anıdır. Karnını her boşalttığında, her istibrada ve her taharetlenmede içten gelerek defalarca "Allah'ım, Ömer'e, sonra Ebû Bekir'e ve Ömer'e, sonra Osman ve Ömer'e, sonra Muaviye ve Ömer'e, sonra Yezid ve Ömer'e, sonra İbn Ziyâd ve Ömer'e, sonra İbn Saîd ve Ömer'e, sonra Şemr ve Ömer'e, sonra onların askerlerine lanet et! Allah'ım, Âişe'ye, Hafsa'ya, Hind'e, Ümmü'l-Hakem'e lanet et! Onların fiillerine rıza gösterenlere kıyamet gününe kadar lanet et!"[27]

Bu, din mi? Bunu yahudiler ve hıristiyanlar mı söylüyorlar? Biliyor musunuz kimin söylediğini? İslam'a mensub insanlar!! Tuvalette def-i hacet sırasında Allah anılır mı hiç?!

Humeynî, Ebû Bekir ve Ömer hakkında şöyle demiştir: "Böyle cahil, böyle ahmak kimseler, böyle

27 Âyetullah Muhammed Nebî et-Tüveyserkânî, *Leâli'l-Ahbâr*, 4/92, "el-Ed'iyetu'l-Vâride li't-Ta'kîb" Babı.

acımasız ve zalim insanlar imamet makamında bulunmaya layık değiller."[28]

Ayrıca şunları söylemiştir: "Gerçek şu ki; onlar Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e hakkını ve gerçek değerini vermemişlerdir... O peygamber ki onları irşad etmek, onları hidayete yönlendirmek için türlü musibetlere göğüs gererek tahammül gösterdi. Dünyaya gözlerini yumduğunda kulaklarında İbnu'l-Hattab'ın iftiraya dayalı, küfür ve zındıklık amellerinden kaynaklanan sözleri yankılanıyordu."[29]

Yasin es-Savvâf'ın Ömer'in katlediliş bayramı günü hakkındaki kasidesini duydunuz mu hiç?! Şayet duymadıysanız affınıza sığınarak burada bu kasideyi -her ne kadar bazılarının kulaklarını da tırmalasa- zikretmek istiyorum. Şöyle diyor:

"Bağır arkadaş! Bu, Fâtıma'nın bayramı,
Ömer'in deşilen karnıyla sevinmenin bayramı.
Öyle bir gün ki bu, azgın iblis seslendi,
İns ve cinnin sapkınları huzurunda:
Fasıkların reisi ölüp gitti bugün…

---

28 *Keşfu'l-Esrâr*, s. 127.
29 *Keşfu'l-Esrâr*, s. 137.

Kim olacak lideri ins u cin şeytanlarının?

Feyrûz![30] Ellerin dert görmesin! Zira

Canını aldın fidanın, tebrikler olsun sana!

Zulüm de etmedi, düşmanlık da Ebû Bekir'den başkası,

Yönetmedi zulümle Ömer'den gayrısı,

Ömür verse de görsem, dilerim Rabbimden,

Nasıl çıkarılacaklar yattıkları çukurdan,

Ve sallandırılıp yakılacaklar darağaçlarında…

Şüphe de yok, inkâr da... Bunu bildiren peygamber."

Bunlar, *'İkdu'd-Durer fî Bakri Batni Ömer* adlı kitapta yer alan -sözünü ettiğim- kasideden seçtiğim beyitlerin birkaçı…[31]

Ebû Lü'lü'e'yi tanır mısınız? Ömer b. Hattab *radıyallâhu anh*'ı katleden mecusîdir. Bugün Kâşân'da[32] ziyarete açık bir kabri/türbesi bulunmaktadır.

---

30 **Feyrûz:** Ömer *radıyallâhu anh*'ın katili olan mecûsî Ebû Lü'lü'e'dir.

31 Kaside, 135 beyitten fazladır. Şeyh Muhammed Mâlullâh *rahimehullâh*, *Yevmu'l-Ğufrân* adlı kitabında Şiî müellif Yasin b. Ahmed es-Savvâf'ın *'İkdu'd-Durer fî Bakri Batni Ömer* adlı kitabının 9-12 sayfalarından nakletmiştir.

32 Kâşân, İran'da bulunan bir şehrin adıdır.

el-Ğurayfî, *'İkdu'd-Durer* isimli kitabının mukaddimesinde şöyle demiştir: "İkinci halifenin katili Ebû Lü'lü'e Feyruz'dur. Bu şahıs, hangi mezhep, millet yahut hangi din üzere olursa olsun, Sıddîka-i Zehrâ'nın karın deşme duasının gerçekleşmesinden ötürü rahmete müstahaktır. Ona nisbet edilen bu makamın (Kâşân'daki yeri kastediyor) ona ait olması ümidiyle ziyaret edilmesi gerekir. Ziyaret esnasında yapmış olduğu fiilin kerametine mazhar olmak için kendisine rahmet dileğinde bulunulması münasib olacaktır."

el-Kerkî de şunları söyler: "Kalbinde Osman'a karşı düşmanlık hissetmeyen, onun namusunu helal görmeyen ve kâfir olduğuna itikat etmeyen kimse, Allah'ın ve Rasûlünün düşmanı olup Allah'ın indirdiğine inanmayan bir kâfirdir."[33]

Allah Teâlâ'nın, **"Allah, inkâr edenlere, Nuh'un karısı ile Lut'un karısını misal verdi. Bu ikisi, kullarımızdan iki salih kişinin nikâhları altındayken onlara hainlik ettiler. Kocaları Allah'tan gelen hiçbir şeyi (azabı) onlardan savamadı. Onlara, 'Haydi, ateşe girenlerle beraber siz de girin!' denildi."** (Tahrîm, 10)

---

33 Ali b. Hilâl el-Kerkî (ö. 984h.), *Nefehâtu'l-Lâhût fî La'ni'l-Cibt ve't-Tâğût*, vr.57/a.

âyet-i kerimesini tefsir ederken el-Kummî şunları kaleme almıştır:

"Allah, **'onlara hainlik ettiler'** sözüyle ahlaksızlıktan (zinâdan) başkasını kasdetmemiştir. Yemin olsun ki Âişe'ye, Basra yolunda yaptıklarından ötürü mutlaka had cezası uygulayacaktır. Talha, Âişe'yi seviyordu. Âişe, Basra'ya gitmek istediğinde Falanca kimse, 'Mahremsiz yola çıkman helal değildir.' dedi. Bunun üzerine Âişe, kendisini Talha ile evlendirdi."[34]

Receb el-Bersî şöyle demiştir: "Âişe, kocasına ihanet ederek zinâdan kırk dinar toplamış (kazanmış) ve bunları Ali'ye kin duyanlara dağıtmıştır."[35]

Kardeşlerim!

Bu satırları yazarken çok uzaklardan, ateşi çok cılız da olsa hakkı arayan insanlar tarafından taşınan nur meşaleleri görebilirim diye ümit ediyorum.

Bu tespiti şu sözlerle bitirmek istiyorum: Yazıklar olsun size!! Bu gidişiniz nereye? Allah *azze ve celle*'nin kitabında, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sünne-

---

34 *Tefsîru'l-Kummî*, 2/377.

35 *Meşâriku'l-Envâr*, s. 86.

tinde ve ehl-i beytin sözlerinde[36] övgüyle anılan bu insanlar, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile birlikte cihad etme, mürtedlere karşı savaşma, çeşitli ülkeleri fethetme ve İslam'ı yayma şöhretlerine rağmen, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* tarafından evlendirilmiş olmalarına, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in onların damadı olmasına ve ehl-i beytin de -ileride belirtileceği üzere- bu şekilde onlardan kız alıp vermiş olmasına, uzak-yakın, Müslüman-kâfir herkes tarafından faziletleri itiraf edilmesine rağmen sizin bu gidişiniz nereye?

Bütün bunları bir kenara bırakıp el-Meclisî, el-Cezâirî, et-Tabersî, Humeyni ve benzerlerinin sözlerini mi kabul edeceğiz?!

---

36 Bu meyandaki örneklerden biri Ali *radıyallâhu anh*'ın şu sözüdür: "Ben, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabını gördüm. Sizden hiçbirinin onlara benzediği düşüncesinde değilim. Gündüz saçları başları dağınık, toz içinde; geceleri ise secde ve kıyamda geçirirlerdi. Bazen alınları üzerinde (secdede); bazen yanları üzerinde (yatarlardı). Diriltilecekleri zamanı düşünerek bir ateş koru gibi dururlardı. Uzun uzun secde etmeleri sebebiyle alınları, sanki keçilerin dizleri gibi (nasırlı) olmuştu. Allah'ı zikrettikleri zaman gözlerinden yaşlar boşanır; fırtınalı günde bir o yana bir bu yana salınan ağaçlar gibi salınırlardı." *Nehcu'l-Belâğa*, 97 no'lu hutbe.

Bunlar Kur'an'ın tahrif edildiğini söyleyenlerin görüşünü savunuyorlar. Bazıları -hepsi olmasa da bir kısmı- bu görüşü benimsiyorlar. Moğolların Müslümanlara yaptıklarını övgüyle anıyorlar.[37]

Ey Şiî! Ömer'in halifeliği döneminde kadı olmayı kabul eder misin? Kızını onunla evlendirir misin? Oğluna onun adını verir misin? Senin de, benim de seyyidim, efendim Ali, bu sayılanların hepsini yapmıştır.

Firavun'a, Haman'a ve Ebû Cehil'e; Ömer'e ve Ebû Bekir'e sövdüğünüz gibi sövdünüz mü hiç?

Siz yükseklere tırmandığınızı zannederken, tam aksine, uçurumun dibine doğru gittiğinizi, aldatıldığınızı görmüyor musunuz?

Münafıklar Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e en yakın kimseler miydi? Onlardan kız alıp vermiş miydi? Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem,* müşriklerden gizlenerek korku içinde hicret ederken münafıkların reisini yanına aldığını mı düşünüyorsunuz? Aklı başında biri böyle yapar mı hiç?!

---

[37] Nitekim el-Humeynî diliyle övülmüştür. İleride altıncı tespitte yer verilecektir.

O halde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* hakkında böyle bir şeyi nasıl kabul edebiliriz?

Müşriklere, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yerini bildirmek için Ebû Bekir'in hapşırması, bağırması veya öksürmesi mümkün değil miydi?

Allah *azze ve celle*'nin şu âyetinin neresindeyiz?

"Eğer siz ona (Rasûlullah'a) yardım etmezseniz (bu önemli değil); ona Allah yardım etmiştir: Hani, kâfirler onu, iki kişiden biri olarak (Ebu Bekir ile birlikte Mekke'den) çıkarmışlardı; hani onlar mağaradaydı; o, arkadaşına, 'Üzülme, çünkü Allah bizimle beraberdir.' diyordu." (Tevbe, 40)

Son olarak; gelin şu âyeti tekrar okuyalım:

"(İslam dinine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle tâbi olanlar var ya, işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedî kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur." (Tevbe, 100)

Dördüncü Tespit

İMAMET

Âlimleriniz nezdinde imametin büyük öneme sahip olduğu, sizin tarafınızdan da açıkça bilinmektedir. Hatta âlimleriniz, imamet konusunu, imanın sıhhat şartlarından, dinin asıllarından biri haline getirmişlerdir. Muhammed Rıza el-Muzaffer, "İmamet, din usullerinden biridir."[38] demiştir. el-Mufîd de şunları söylemiştir: "İmamiye, imamlardan birinin imametini inkar edenin, Allah Teâlâ'nın farz kıldığı itaat farziyetini kabul etmeyenin, cehennemde ebedî kalmayı hak eden saptırıcı bir kâfir olduğu konusunda ittifak etmiştir."[39]

İmamet bu mertebeye sahip olduğuna göre acaba hiç kendinize sordunuz mu, Kur'an'da neden zikredilmemiştir diye? Hâlbuki Allah, bu Kur'an'ı açıklayıcı, hidayet kaynağı ve tafsil edici olarak indirmiştir.

---

38 *'Akâidu'l-İmâmiyye*, s. 102.

39 *Evâilu'l-Makâlât*, s. 44.

Allah; namaza, oruca, zekâta, hacca, cihada, mirasa, boşanmaya, süt emzirmeye, güzel ahlaka vb. dair hükümleri zikretmiştir. Kur'an'daki en uzun âyet, borç "deyn" âyetidir. Ayrıca zikredilmesi uzun süren daha pek çoy şeyleri zikretmiştir.

Peki, imamet konusu nerede? İmamların isimleri hani nerede? Özellikle de Şia kitaplarında imametin namazdan, zekâttan, hacdan ve oruçtan daha önemli olduğunu belirten birçok rivayet yer almışken...

Hatta asıl ilginç olan Allah Tebâreke ve Teâlâ'nın, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabından biri olan Zeyd b. Hârise'nin[40] ismini zikretmiş olması, ama Ali'nin adına yer vermemesidir. Oysaki Kur'an, önemli hiçbir hususu dışarıda bırakmamış, mutlaka zikretmiştir. Peki, nasıl olur da en önemli şeyi zikretmez?!

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Oysa O, size Kitabı, açıklanmış (mufassal) olarak indirmiştir." (En'âm, 114); **"Ayrıca bu Kitabı da**

---

[40] Şu âyette geçmektedir: **"Zeyd, o kadından ilişiğini kesince Biz, onu sana nikâhladık ki evlatlıkları, karılarıyla ilişkilerini kestiklerinde (o kadınlarla evlenmek isterlerse) müminlere bir güçlük olmasın. Allah'ın emri yerine getirilmiştir."** (Ahzâb, 37).

sana, her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik." (Nahl, 89); **"Ey insanlar! Size Rabbinizden bir öğüt, gönüllerdekine bir şifa, müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir."** (Yunus, 57)

Bütün bunlarla birlikte İbn Mutahhar el-Hıllî şöyle demektedir: "İmamı yaratmak, kendisine iktidar vermek ve ismini nasla belirtmek, Allah'a vaciptir."[41]

Vahîd el-Horasânî ise şöyle demiştir: "Dinî bilgilerin asıllarının herhangi bir kimseden alınması sahih olmaz. Bunların kaynağı ve başvuru mercileri sadece Kur'an ve hadistir. Bu iki kaynağın dışından almaya başladığımız zaman sapmalar meydana gelmektedir. Meselelerin asılları Kur'an-ı Kerim'den; ferî hususlar ise rivayetlerden alınır."[42]

Bu durum hem gariptir, hem de imamların isimlerinin Kur'an'da zikredilmesi gerektiğine delalet etmektedir. Bu meselede neyi ispat ettiklerini şimdi göreceğiz.

---

41 *El-Elfeyn*, s. 65.

42 *Muktetafât Velâiyye*, s. 36.

"Lütuf, Allah'a vaciptir. -İmamın ismini belirtmek de lütuftur.- Kur'an'da zikredilmesi gerekir." demişlerdir. Vakıa o ki, Kur'an'da bu hususa dair biz bir şey bulamadık ve Şia âlimleri de bu konuda kararsız kalmışlar ve iki meşhur fırkaya ayrılmışlardır:

1- Lütuf, Allah'a vaciptir. İmamın isminin belirtilmesi de lütuftur. İsmi Kur'an'da zikredilmiştir. Ama sahabîler Kur'an'ı tahrif etmişler ve Ali'nin adını Kur'an'dan çıkarmışlardır. Şia âlimlerinin çoğunun görüşü bu yöndedir. Hatta bu konu üzerinde ve bu konunun, belirlemiş oldukları kaidenin istikrarı için mezhebin bilinmesi zorunlu hususlarından biri olduğu yönünde icma bulunduğunu nakledenler de vardır.[43]

2- Lütuf, Allah'a vaciptir. İmamın isminin belirtilmesi de lütuftur. Ama ismi, Kur'an tahrif edilmesin diye Kur'an'da zikredilmemiştir. Çünkü Kur'an'ın tahrifinde büyük bir kötülük söz konusudur.

Humeyni şöyle söylemiştir: "Şayet imamet meselesi Kur'an'da sabit olsaydı, İslam ve Kur'an'la yalnızca dünyalık ve liderlik çıkarlarından ötürü ilgilenen kimseler, kendi şaibeli amaçlarının gerçekleşmesi için

---

[43] Şiîlerin Kur'an'ın tahrifine ilişkin görüşleri için "birinci tespit"e bakınız.

Kur'an'ı araç olarak kullanır ve o âyetleri Kur'an sayfalarından çıkarırlardı."[44]

Bu söz, şu sebeplerle geçersizdir:

1- Acaba Humeyni, Allah'ın, Kur'an'ı korumayı taahhüt ettiğini ve Kur'an'ın her zaman ve mekânda ve herkes için geçerli olduğunu unuttu mu?

2- Şia âlimleri, imametin de, imamın varlığının da bir lütuf olduğunu söylemektedirler. Bununla beraber neredeyse tüm imamların ya katledilerek ya zehirlenerek öldürüldüğünü ifade etmektedirler. Katledilmelerinde bir kötülük bulunduğuna göre, Allah onları neden var etmiş ki?!

Bunu kabul ettiğimiz takdirde, tahrif kötülüğü bulunmakla birlikte, Kur'an'da geçen imamın adını söylesinler bakalım.

3- Tahrifin meydana geldiğine ilişkin kötülük hayalîdir. Ama imama zarar kötülüğü ise somut ve gerçektir. Ve bu kötülük, kendi iddialarına göre birbiri ardı sıra her bir imamın başına gelmiştir.[45]

---

44 *Keşfu'l-Esrâr*, s. 131.

45 Bu, tamamen yalan, kandırmaca ve duygu sömürüsüdür.

İçine girdikleri bu çıkmazdan kurtulabilmeleri için muhakkak şu seçeneklerden birini tercih etmeleri gerekir:

1- Ya "İmamın, özellikleri ve ismiyle belirtilmesi bir lütuf değildir." diyecekler.

2- Ya "Lütufta bulunmak, Allah'a vacip değildir." diyecekler.

3- Ya da "Bu, her ne kadar bir lütuf olsa da var edilmesini engelleyen bir kötülük bulunmaktadır." diyecekler.

İşin aslı; Kur'an'da imamın ismine dair tek bir açık nas veya bununla ilgili tek bir işaret bulunmadığıdır. Onlar, sadece Kur'an'ı tefsir eden rivayetleri delil göstermektedirler. Hal böyle olunca Kur'an ile değil, sünnet ile delil göstermektedirler.

Belki şöyle söyleyen/soran biri olabilir: Sizin söylediğiniz gibi, hem Kur'an, hem sünnet, hem de anlı şanlı tarih; mürtedlerle savaşmaları, İslam'ı yaymaları, çeşitli ülkeleri fethetmeleri, zühd, takva gibi uzun uzadıya yer verilmesi mümkün olmayan hususlarda ashabı övgüyle andığına göre; Şia imamları, ithamlarında neden ısrar etmektedirler? Bu görüşlerini dayandırdıkları birtakım sebeplerin var olması mümkün değil midir?

Cevap olarak şunları söylemek isterim: Gerçekten güzel bir soru... Ama cevabı daha da güzel… Bu cevap, hicrî üçüncü yüzyılda, İmam Ebû Zür'a *rahimehullâh* tarafından verilmiş eski bir cevaptır ki, şöyle demiştir:[46] "Bir adamı, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabına dil uzatırken görürsen bil ki o zındıktır. Çünkü bizim nezdimizde Kur'an haktır. Sünnetler de bizim nazarımızda haktır. Kur'an'ı ve sünnetleri bizlere nakledenler, Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashabından başkası değildir. Kitabı ve sünneti geçersiz kılmak için şahitlerimizi cerhetmek istemektedirler. Oysaki kendilerinin cerhedilmesi daha evladır. Onlar zındıklardır."

Ehl-i sünnet, hasetçiliğin hedefi olmuştur. Allah Teâlâ'nın şu sözü bunu doğrulamaktadır:

"Sizin de kendileri gibi inkâr etmenizi istediler ki onlarla eşit olasınız." (Nisâ, 89)

Evet, ehl-i sünnet, Kur'an'ı, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den tevatür yoluyla naklederlerken; Şia'nın, Kur'an'a ilişkin bir tane dahi senedi yoktur.

---

[46] Hatîb el-Bağdâdî, *el-Kifâye*, s. 49; İbn 'Asâkir, *Târîhu Dimaşk*, 38/32; el-Mizzî, *Tehzîbu'l-Kemâl*, 19/96'da tahric etmiş; İbn Hacer el-Heytemî, *es-Savâ'iku'l-Muhrika*, 2/608'de zikretmiştir.

Aynı şekilde ehl-i sünnet, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e kadar varan muttasıl sahih derecesinde binlerce hadis rivayet ederken; Şiîler, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e kadar ulaşan muttasıl sahih bir isnadla tek bir hadisi dahi rivayet etmekten acizdirler.[47]

Sahabîler hem Kur'an'ın, hem de sünnetin ravileridir.

---

47 Kendi rivayetlerinin bir sebepten dolayı vicade yoluyla olduğunu itiraf etmişlerdir. *Usûlu'l-Kâfî*, 1/53'te kendileri nezdinde var olan hadis kitaplarının, kendi aralarında gizlice tedavülde olduğunu ifade eden bilgiler yer almaktadır. Bu nedenle söz konusu rivayetler, kendi iddialarına göre, takiyyenin gerektirdiği şartlardan ötürü sened bakımından muttasıl olamamıştır. *El-Kâfî* metninde şöyle geçer: "Bizim hocalarımız, Ebû Ca'fer'den ve Ebû Abdillâh'tan (ikisine de selam olsun) rivayette bulunmuşlardır. Takiyye şatlarının çok çetin olması yüzünden kitaplarını gizlediler ve dolayısıyla onlardan rivayette bulunulmadı. Onlar vefat edince kitapları bize geçti. (İmamlarından biri şöyle demiştir:) Bunları rivayet edin. Çünkü bunlar haktır." *el-Vesâil*'de şöyle yer alır: "O anda ashabımız, muhaliflerimizden olan bir grubun, "Sizin ne selefiniz var; ne de musannifiniz." şeklindeki ayıplamalarıyla karşı karşıya kalmışlardır. Nitekim bu durumu en-Necâşî, *Ricâlu'n-Necâşî*, No: 253'te dipnotta belirtmiştir."

Beşinci Tespit

İSİMLER KONUSU

Bugün birçok Şiî'nin, Abdulhüseyin (Hüseyin'in kulu), Abdulhasan (Hasan'ın kulu), Abdulmehdî (Mehdi'nin kulu), Abduzzehrâ (Zehra'nın kulu) gibi isimlerle adlandırılmaktadırlar. On iki imamın öğrencilerinin, kendi çocuklarını bu isimlerle adlandırdıklarını hiç duydunuz veya okudunuz mu? Ayrıca şu rical kitaplarında da böyle isimler göremiyoruz!!

Böyle yapılmasını imamlar mı emretmişler? Tam tersine, bunu ihdas edenler, sonradan gelenlerdir…

Biri çıkıp da "Biz bu isimleri verirken Hüseyin'in hizmetkârı, Rıza'nın hizmetkârı gibi manaları kastediyoruz." diyecek olursa, şöyle deriz: "O halde insanlar Abdulmesîh, Abdulka'be, Abdulhisân, Abduluzzâ gibi isimler versinler de şirk bir kere daha bulaşıcı hastalık gibi yayılsın, öyle mi?!"

Kardeşlerim!

Bu mesele ulûhiyyet şirki kapsamındadır. Kulluk, sadece Allah'a yöneliktir. Allah Subhânehû ve Teâlâ

“Hayır, sadece Allah’a kulluk et!” (Zümer, 66) buyurmaktadır.

Abdulhüseyin isminin, Hüseyin *radıyallâhu anh* şehit edildikten sonra Hüseyin’in hizmetkârı anlamına gelmesi doğru olur mu? Onun ölümünden sonra hizmetkârı olabilmek için kabrine gidip yiyecek, içecek takdim etmek, kabrine abdest suyu dökmek... vb. hiç akıl alacak iş mi?!

Altıncı Tespit

MOĞOLLARIN YAPTIKLARINI ÖVGÜYLE ANMAK

Kardeşlerim! Yüce Allah, beni ve sizleri doğru yolda olmaya muvaffak etsin!

Moğolların, İslam beldelerinde, özellikle de bir buçuk milyona yakın Müslümanın katledildiği Bağdat'ta işlediklerinden daha bir büyük bir cürüm okudunuz veya duydunuz mu?[48] Bir Müslümanın, hat-

---

48 Bkz. İbn Kesîr, *el-Bidâye ve'n-Nihâye*, 13/235.

Nasîruddin et-Tûsî isimli vezirin ihanetlerine ilişkin daha fazla bilgi için bkz. *Zeylu Mir'âti'z-Zamân*, 1/85-89; *Duvelu'l-İslâm*, 2/118; *Fevâtu'l-Vefeyât*, 2/313; Sübkî, *Tabakâtu'-Şâfi'iyye*, 5/110; *Mecmû'u'l-Fetâvâ*, 28/478-479. Burada şu bilgi yer alır: "Mutedil kaynakların belirttiğine göre Bağdat'ta katledilen Müslüman erkek ve kadınların sayısı 800 bindir."

İbn Teymiyye şöyle demiştir: "Denildiğine göre Müslümanlardan birkaç milyon insan -daha az veya çok olabilir- katledilmişti. İslamî dönemde Moğollar diye adlandırılan kâfir Türklerin gerçekleştirdiği gibi bir başka katliam görülmemiştir. Haşimîleri katletmişler; gerek Abbasilerin gerekse diğerlerinin kadınlarını esir almışlardır. O insanları ve diğer Müslümanları

ta -Müslüman olmasa da- bir insanın, Moğolların yaptıklarını övgüyle anabileceği aklınıza gelir mi hiç? İşte yapılan bu kötülükleri övgüyle anan bu kimseler -ne yazık ki- Şia'nın büyük âlimleri... Meselâ el-Honsârî,[49]

öldürmeye, onları esir almaya kâfirleri musallat eden kimseler, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ehl-i beytinin dostları olabilirler mi hiç?!" *Minhâcu's-Sünne*, 3/38

49 *Ravdâtu'l-Cennât*, 1/300-301. Ayrıca Şiîlerin Nasîruddîn et-Tûsî'ye yönelik övgüleriyle ilgili olarak bkz. Nûrî et-Tabersî, *Müstedrekü'l-Vesâil*, 3/483; el-Kummî, *el-Künâ ve'l-Elkâb*, 1/356. İbnu'l-Kayyım *rahimehullâh, İğâsetu'l-Lehfân,* 2/263'te şunları söylemektedir: "Sıra mülhitlerin vezirine, Hülagü'nün veziri, şirkin ve küfrün destekçisi en-Nasîr et-Tûsî'ye geldiğinde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in tâbilerine ve onun dinine mensup olan kimselere karşı içindeki kini kusarak hem kendisinin hem de mülhit kardeşlerinin öfkesini teskin etmek üzere o insanların kılıçtan geçirilmesine göz yumdu. Onun yüzünden hem halife hem de birçok kadı, fakih ve muhaddis katledildi. Felsefecilere, müneccimlere, natüralistlere ve büyücülere dokunulmadı. Medreselerin, mescidlerin ve ribatların vakıflarını onlara devretti. Bu kimseleri kendisine daha da yaklaştırıp dost edindi. Kitaplarında, âlemin kadim olduğu, me'âdin (ölümden sonra dirilişin) bâtıl olduğu fikirlerini, Rab *celle ve alâ*'nın ilim, kudret, hayat, semi', basar gibi sıfatlarını inkar düşüncelerini, Allah'ın âlemin ne içinde ne de dışında olduğu ve arşın üzerinde ibadet olunacak bir ilahın kesinlikle var olmadığı inancını destekledi."

Nasîruddîn et-Tûsî'nin[50] biyografisinde, "Muhakkik, kelamcı, bilge, derin bilgi sahibi, yüce şahsiyet" şeklinde nitelemelerde bulunduktan sonra şunları söylemiştir: "(et-Tûsî'nin) Anlatılmakta olan meşhur ve bilinen bazı çalışmaları da, Moğol Türkleri Tatarların büyük hükümdarlarından Cengiz Han'ın oğlu muhteşem hükümdar Hülagü Han'a İran'da arka çıkması, güçlü hükümdarın konvoyuyla birlikte, mükemmel bir hazırlık içerisinde, halkı ıslah ve irşad amacıyla, zulüm ve fesadın kökünü kazımak üzere, haksızlık ve kargaşa alevlerini söndürmek gayesiyle barış ve esenlik yurdu olan Bağdat'a gelişine dair aktarılan haberlerdir. Bu amaçları gerçekleştirmek üzere Abbasilerin mülküne son verilmiş ve bu rezil ahmaklara bağlı olanlar katliama tâbi tutulmuştur. Öyle bir katliam ki bunların o pis kanları nehir gibi olup Dicle'ye; oradan da bedbahtların ve kötü insanların mekânı olan yıkım ve helak yurdunun cehennemine akmıştır."

---

50 Halife el-Mu'tasım'ın ihanet içindeki bir veziriydi. Onun ve İbnu'l-'Alkamî'nin Moğolların işlerini kolaylaştırmaya yönelik etkin faaliyetleri olmuştur.

Humeyni[51] şunları söylemektedir: “Takiyye şartları, içimizden birini hükümdarların konvoyu/kabinesi içinde yer almaya zorluyorsa, bu durumda, sonunda ölüm dahi olsa kaçınmak gerekir. Meğer ki şeklen orada bulunmak, Ali b. Yaktîn ve Nasîruddîn et-Tûsî’de olduğu gibi İslam’a ve Müslümanlara hakiki bir destek sağlasın.”

Ayrıca şunları dile getirmektedir: “İnsanlar, İslam’a büyük hizmetler sunmuş olan Nasîruddîn et-Tûsî Hoca ve benzerlerinin kaybedilmesinden ötürü de büyük bir hüsran hissine kapılmaktadırlar.”[52]

Şiîlerden savaşçılarla ittifak kuranlar, sadece İbnu’l-‘Alkamî ve et-Tûsî değil... Hülagü ile yazışarak anlaşan ve kendisinden eman fermanı alan âlimlerinden birine örnek olarak bizzat kendi kitapları şöyle anlatmaktadır. “Hükümdar Hülagü, Bağdat’a vardığında, orayı fethetmeden önce, Hille halkının çok az bir kısmı dışında büyük çoğunluğu el-Betâih’e kaçmıştı. Kaçmayıp geride kalan kısmın içinde babam (Allah rahmet eylesin) -Allame el-Hıllî-, Seyyid Mec-

---

51 *el-Hükûmetü’l-İslâmiyye* isimli tanınmış kitabının 142. sayfasında.

52 *el-Hükûmetü’l-İslâmiyye*, s. 128.

duddin İbn Tâvûs, fıkıhçı İbn Ebi'l-'İzz de vardı. Hükümdar karşısında muti ve mandasına dâhil oldukları konusunda görüş birliğine vararak bu mahiyette bir mektup yazıp Acemlerden biriyle gönderdiler. Hükümdar da onlara iki şahısla birlikte bir ferman gönderdi. Bu şahıslardan birinin adı Feleke; diğerinin adı Alaaddin idi. Hükümdar bu iki şahsa, "Onlara şunu söyleyin: 'Kalpleriniz, mektubunuzda belirttiğiniz gibiyse şayet, huzurumuza gelirsiniz.'" Ama onlar durumun nereye varacağını bilmediklerinden korktular. Babam *rahimehullah,* "Ben tek başıma gelsem olur mu?" diye sorunca, o iki adam, "Evet..." dediler. Babam onlarla beraber gitti. Hükümdarın huzuruna varınca, "Benim ve adamınızın (halifenin) durumunun nereye varacağını bilmeden bana mektup yazmaya ve huzuruma gelmeye nasıl yeltendiniz? (Adamınızın) benimle barış antlaşması yapmayacağından ve benim onu cezalandırmayacağımdan nasıl emin olabilirsiniz?" dedi ve gönüllerini hoş edip Hille halkının kalplerini ve işlerini rahatlatacak bir fermanı (merhum) babam adına yazdı."[53]

---

[53] el-Hillî, *Îdâhu'l-İştibâh*, s. 41; Abbas el-Kummî, *Sefînetu'n-Necât*, 1/568.

Yedinci Tespit

KÛFE... BİLİR MİSİNİZ KÛFE'Yİ?[54]

Şia'nın önde gelen ravilerinin -tamamı olmasa da- büyük bir kısmı Kûfelidir.

Oysaki Ali *radıyallâhu anh*'ın ömrünün yirmi iki senesi Mekke'de; otuz altı senesi Medine'de; dört yıl birkaç ayı da Kûfe'de geçmiştir. Kabri de oradadır.

---

54 Şiîler, Kûfe'yi mukaddes harem bölgesi olarak kabul ederler. *el-Vâfî*'de, "Kûfe'nin ve Mescidlerinin Fazileti" babında (14/8/s. 1439'da) şöyle yer almaktadır:

"Kûfe; Allah'ın, Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ve müminlerin emîrinin harem bölgesidir. Orada kılınan bir namaz, bin namaza; bir dirhem de bin dirheme denktir."

Cevad Muhaddisî şöyle demiştir: "Kûfe halkı tarihte ihanet ve ahdi bozmakla meşhur olmuştur. Her halükarda İslam tarihi, Kûfe halkı hakkında ahde vefa ve bağlılık konusunda hoş bir bakış açısına sahip değildir." *Mevsûatu Âşûrâ*, s. 59.

Sünnî olan el-Bağdâdî de *el-Fark Beyne'l-Firak*, s. 37'de aynı şeyi söylemektedir.

Hasan, Medine'de farklı farklı zamanlarda olmak üzere toplam kırk iki yıl yaşamıştır. Kabri de oradadır. Kûfe'de ise sadece beş yıl yaşamıştır.

Hüseyin, Medine'de farklı zamanlarda olmak üzere toplam elli bir yıl; Kûfe'de de yaklaşık beş yıl yaşamıştır.

Ali b. el-Hüseyin, ömrünün tamamını Medine'de geçirmiştir, kabri de oradadır. Kûfe'de Hüseyin'in şehit edilmesinden sonra sadece birkaç gün geçirmiştir.

Muhammed b. Ali el-Bâkır, ömrünün tamamını Medine'de geçirmiş ve orada vefat etmiştir. Kabri de Medine'dedir.

Cafer b. Muhammed es-Sâdık, ömrünün tamamını Medine'de geçirmiştir. Mescidi Medine'dedir. Medine'de vefat etmiş ve oraya defnedilmiştir. Ancak büyük ravilerin çoğu Kûfelidir. Buna nasıl inanacağız?! Sözü edilen raviler şunlardır: Zürâra b. A'yun, Burayd b. Mu'âviye, Ebû Basîr, Muhammed b. Müslim, Câbir el-Ca'fî, Hişâm b. el-Hakem, Hişâm b. Sâlim, Mümin

veya Şeytânu't-Tâk çok sayıdaki diğerleri... Ali,[55] Hasan[56]

---

[55] Müminlerin emîri şöyle demiştir: "Kendi taraftarlarımı (Şîa'mı) ayrıştıracak olsam, onların sözde taraftar olmaktan öte bir şey olmadıklarını görürüm. Onları imtihana tâbi tutsam, ancak mürted olduklarını görürüm. Onları sınayıp denemeye kalksam binde biri kurtulamaz." *Ravdatu'l-Kâfî*, 8/338. Onlar hakkında yine şunları söylemiştir: "Ey adam olmayan adam suretleri! Çocuk akıllılar! Kadın akıllılar! İsterdim ki sizi hiç görmemiş, hiç tanımamış olayım. Yemin olsun ki Allah'a, sizi tanımak pişmanlık getirdi, hüzün getirdi. Allah canınızı alsın! Kalbimi irinle, göğsümü kinle doldurdunuz. Beni yudum yudum, lokma lokma yediniz, bitirdiniz. İsyan ederek, yüz üstü bırakarak düşüncelerimi ifsat ettiniz. Ve en nihayetinde Kureyşliler, 'Ebû Talib'in oğlu cesur bir adam, ama savaş bilgisi yok. İtaat edilmeyenin kendine ait görüşü olmaz ki...' demeye başladılar." *Nehcu'l-Belâğa*, s. 70-71.

[56] Hasan *radıyallâhu anh* şöyle demiştir: "Allah'a yemin ederim ki Muaviye'nin, bana bunlardan daha fazla hayrı dokunduğunu düşünüyorum. Bunlar benim taraftarım olduklarını iddia ediyorlar. Ama beni öldürmek istediler, malımı aldılar. Allah'a yemin olsun kanımı döküp de ailemin emniyetini temin edecek bir şeyleri Muaviye'den almam, bunların beni katletmesinden ve ev halkımın zayi olup gitmesinden daha hayırlıdır. Allah'a yemin olsun ki keşke Muaviye ile savaşsam da barışı sağlamak için boynumdan tutup beni ona teslim etseler. Vallahi onurlu bir şekilde onunla barış anlaşması yapmak, esaret altında ölmekten daha hayırlıdır." *el-İhticâc*, 2/10. Şiî el-Mes'ûdî, kitabında şöy-

ve Hüseyin[57] *radıyallâhu anhuma* ve başka kişilerden[58] Kûfe halkı hakkında olumsuz mana taşıyan meşhur ri-

---

le demektedir: "Hasan *radıyallâhu anh*, Muaviye ile yaptığı anlaşmadan sonraki konuşmasında şunları söylemiştir: Ey Kûfe halkı! Sizin karşınızda şu üç nedenden dolayı aklım başımdan gitmektedir: 'Babamı katletmeniz, onurumu çiğnemeniz ve karnımı deşmeniz... Ben Muaviye'ye biat ettim. Siz de sözü dinleyin ve itaat edin!'" *Murûcu'z-Zeheb*, 2/431.

57 Hüseyin *radıyallâhu anh* da Şia'ya yönelik bedduasında şunları söylemiştir: "Allah'ım, belli bir süreye kadar ömürlerini uzatırsan paramparça et onları! Hepsinin yollarını birbirinden ayır! İdârecileri kesinlikle onlardan râzı etme! Zira destek olmak için bizi davet ettiler, sonra da üzerimize saldırıp bizi katlettiler." *el-İrşâdu'l-Mufîd*, s. 241. Başka bir seferinde de onlara hitap edip bedduada bulunmuştur: "Fakat sizler bize biat etmekte çekirge yavruları gibi aceleci davrandınız, kelebekler gibi üşüştünüz. Sonra da biati bozdunuz... Ve sonra yine sizler, bizi yüzüstü yardımsız bırakıp katlediyorsunuz. Dikkat edin! Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun!" *el-İhticâc*, 2/24.

58 Bunlardan biri de İmam Zeynelâbidîn *radıyallâhu anh*'dır. Kûfelilere şöyle demiştir: "Babama mektup yazdığınızı ve onu kandırdığınızı; kendiliğinizden ona ahitte bulunup sonra da ona karşı savaştığınızı ve yüzüstü bıraktığınızı biliyor musunuz? (...) Sizlere 'Benim 'itrama (ehl-i beytime) karşı savaştınız. Saygınlığımı ayaklar altına aldınız. Siz benim ümmetimden değilsiniz.' dediği zaman Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yüzüne hangi gözle bakarsınız?" *el-İhticâc*, 2/32. Onlar hakkın-

vayetler gelmiş olmasına rağmen hal böyledir, önemli ravilerin birçoğu Kûfelidir. İleride Hüseyin *radıyallâhu anh*'ın katledilişinden söz ederken yer vereceğimiz konulara dikkat edin!

---

da ayrıca, "Bunlar bize ağlarlar, ama bizi onlardan başka kim öldürdü ki?!" demiştir. *el-İhticâc*, 2/29.

el-Bâkır *radıyallâhu anh* şunları söylemiştir: "İnsanların hepsi bizim taraftarımız (Şîamız) olsaydı, bunların dörtte üçü şüpheci, geri kalan dörtte biri de ahmak olurdu." *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 79; *Usûlu'l-Kâfî*, 1/496.

es-Sâdık *radıyallâhu anh* şöyle demiştir: "Allah'a yemin olsun ki içinizden benim hadisimi ketmeden üç mümin görürsem, onlara tek bir hadis bile vermeyi helal görmezdim." *Usûlu'l-Kâfî*, 1/496.

Zeyneb binti Ali *radıyallâhu anhâ* da şöyle demiştir: "Ey Kûfe halkı! Ey aldatmanın, hıyanetin, yardımsız bırakmanın ehli olan insanlar! Şuna dikkat edin ki; nefislerinizin Allah'ın gazabını çekecek şeyleri size yaptırması ne kötüdür! Azap içinde ebedî kalacaksınız. Kardeşim için ağlıyor musunuz? Evet, vallahi ağlayın! Ağlamak yakışır size… Çok ağlayın, az gülün! Zira nefislerinizin ayıbı ve kepazeliği sayesinde imtihana tâbi tutuldunuz. Allah'ın gazabına uğradınız ve zillet, yoksulluk sizleri kapladı." *Bihâru'l-Envâr*, 45/162-163.

Sekizinci Tespit

TAKLİT RİSALESİ!!

Kardeşlerim! Allah size bereket ihsan etsin!

Taklit risalesini okuyup bu risalede yazılanlara bağlılık gösteriyor musunuz? Acaba taklit risalesi, imamlar nezdinde mevcut muydu?

es-Sâdık Ebû Abdullâh'ın risalesi nerede? er-Rıza'nın, el-Cevâd'ın ve diğer imamların risaleleri nerede?

Hatta el-Küleynî, es-Sadûk, el-Mufîd ve et-Tûsî'nin risalesi nerede?

Dahası el-Hıllî'nin, İbn Tâvûs'un, el-Murtaza'nın, eş-Şehîd es-Sânî'nin ve bunlardan sonra gelen el-Hurr el-'Âmilî, el-Meclisî, Nimetullah el-Cezâirî ve Yusuf el-Bahrânî'nin risalesi nerede? Taklit risalesi bugüne kadar neden gelmemiştir?

Bilir misiniz, neden gelmemiştir? Çünkü sürekli yenilenen bir dinden ibarettir!!

Dokuzuncu Tespit

DİN TAMAMLANMADI MI?

Kardeşlerim!

Allah Teâlâ'nın, **"Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'dan hoşnut oldum."** (Mâide, 3) âyetini mutlaka okumuşsunuzdur.

Din mükemmel olduğuna göre Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sonra vasî olmasına gerek var mı?

Acaba onlar da kâmil olan dini mi tebliğ ediyorlar? Şayet böyleyse, bu görev, masum olan birine ihtiyaç duymak yerine dürüst ve güvenilir kişiye muhtaçtır. Şimdi beraberce şöyle bir düşünelim: Bu vazife, dinin tebliğinde masumiyet vasfını taşıyan birine muhtaçsa, kaç masuma ihtiyacımız olur?

Hem Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* zamanında dini, Ali'den başkası tebliğ etmemiş mi? Hiç akla uygun bir şey midir bu? Allah'ın üzerinizdeki hakkı için söyleyin: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, bütün

insanlara gönderilmiş bir elçiyken böyle bir şey nasıl doğru olabilir?!

Din kemâle ermemişse -ki on iki imamcı Şiîlerin güvenilir kaynaklarında yer alan rivayetlerden ve âlimlerinin sözlerinden bu anlaşılmaktadır- işte bu, büyük bir musibettir, hatta küfürdür, Kur'an'ı yalanlamaktır. Konuyla ilgili bazı örnekler zikredeyim:

1- Çağdaş âlimlerinizden biri olan Muhammed Hüseyin el-Kâşifu'l-Ğitâ (ö. 1376 h.) şunları söyler: "Tedrîcilik hikmeti bazı hükümlerin açıklanıp bazılarının gizlenmesini gerektirmiştir. Fakat (Hz. Peygamber) *-Allah'ın selamı üzerine olsun-* bunları, vasîlerinden birisine emanet etmiştir. Her bir vasî, bunları; umum-husus, mutlak-mukayyet, mücmel-mübeyyen vb. hikmete göre uygun zamanda neşretmesi maksadıyla bir sonrakine bildirir. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* umum ifade eden bir şey zikredebilir. Bunu tahsis eden şey ise onun yaşamından belli bir süre sonra zikredilebilir. Tahsis etme özelliği taşıyan bu hususu kendisi kesinlikle zikretmemiş, ama vakti gelince açıklanması için vasîsine emanet bırakmış olabilir."[59]

---

59 *Aslu'l-Şî'a*, s. 77.

Bu, şu anlama gelmektedir: Nebevî naslar ve ilahî kanunlar devam etmektedir. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatıyla kesintiye uğramış olmayıp süreklilik göstermektedir.

2- el-Küleynî, *Usûlu'l-Kâfî*'de "Dinî konularla ilgili olarak işin Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e ve imamlara havale edilmesi" adında bir bab açmıştır.[60]

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* gibi imamlara da din ile ilgili meseleler havale edilmiştir. Dolayısıyla onlar da teşride bulunma hakkına sahiptir. İmamlardan şöyle bir rivayette bulunulur: "Allah *azze ve celle,* Peygamberi *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e havale etmiş ve şöyle demiştir: **"Rasûl size neyi verdiyse alın; neyi de yasakladıysa ondan kaçının!"** (Haşr, 7)

Buna göre Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e havale edilmiş olan şeyler bize havale edilmiş demektir."[61]

Ebu Abdullah'dan şöyle rivayet etmektedirler: "Allah'a yemin olsun ki Allah, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve imamlar dışında yarattıklarından hiçbirine bir konuyu havale etmemiştir. Allah *azze ve celle*

---

60 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/265.

61 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/266.

şöyle buyurmuştur: **"Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye sana Kitab'ı hak ile indirdik."** (Nisâ, 105) Bu durum, vasîler için de geçerlidir."[62]

3- Bahru'l-'Ulûm -bu da çağdaş âlimlerdendir- şunları söylemektedir: "Kitab-ı Azîz, tafsilata girmeksizin genel kaidelerle dolu olması nedeniyle Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sünnetine ihtiyaç duymuşlardır. **Sünnet ile de teşri, kemâle ermemiştir!** Çünkü yeni meydana gelen hadiselerden birçoğu Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in zamanında yoktu. Bu olayların bilgisini, zamanı geldiğinde gereğini yapmaları için vasîlerine emanet etme ihtiyacı duydu."[63]

Büyük âyetullahlarından biri olan Şihâbeddin en-Necefî, bu görüşü benimseyerek şunları söyler: "Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*, dinin bütün hükümlerini öğretmeye fırsat bulamadı... Ahkamın detaylarını açıklamakla ilgilenmekten ziyade savaşlarla meşgul olmaya öncelik verdi. Bununla beraber özellikle kendi zamanındaki insanların, asırlar boyunca

---

62 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/268.

63 *Mesâbîhu'l-Usûl*, s. 4.

ihtiyaç duyulacak konuları kavrayacak yeterli kapasiteleri de bulunmamaktaydı."[64]

4- Humeyni de şöyle söylemiştir: "Peygamberlerin hepsi adalet kurallarını sağlamlaştırmak için gelmişler, fakat başarılı olamamışlardır. Hatta beşeriyetin ıslahı için gelmiş olan peygamberlerin sonuncusu Muhammed bile başarılı olamamıştır. Bu konuda başarılı olacak kişi, Beklenen Mehdi'dir."[65] Bir başka yerde de şunları söylemektedir: "Şurası açıktır ki, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*, Allah'ın emrine uygun olarak imameti tebliğ etmiş ve bu konuda mesai harcamış olsaydı, İslam ülkelerinde bütün ihtilaflar, atışmalar ve çatışmalar ortaya çıkmaz; dinin usul ve furûatına yönelik anlaşmazlıklar görülmezdi."[66] Ayrıca "Dinin kemale ermesi, tebliğin gerçekleşmesi, imamet sayesindedir."[67] demiştir.

---

64 *İhkâku'l-Hakk*, 2/288-289'a ilişkin talikinde (açıklama niteliğindeki notlarında).

65 Humeyni'nin Mehdi'nin doğumu münasebetiyle hicri 15 Şaban 1400 tarihinde yapılan kutlamada yapmış olduğu konuşmanın bir bölümü. (Bkz. *Nehcu Humeyni*, s. 6).

66 *Keşfu'l-Esrâr*, s. 55.

67 *Keşfu'l-Esrâr*, s. 154.

Bu efsane ve hurafeleri yalanlayıp ehl-i beyti temize çıkaracak hususlardan biri, bu hezeyanı yerle bir eden şu rivayetleridir: *Tefsîru's-Sâfî*'de yer verildiğine göre, "Ona *(aleyhisselâm)* 'Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den olup da Kur'an dışında bir vahiy sizde mevcut mu?' diye sorulmuştu. 'Tohumu çatlatana, canlıları var edene yemin olsun ki, Kitabına ilişkin bir anlayışın kula verilmesi haricinde hiçbir şey yok.' diye cevap vermişti."[68]

Bütün bunlardan sonra "Din, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* zamanında kemâle ermemişti." diyen bir mezhebe mensup olmaya razı mısınız?

68 *Tefsîru's-Sâfî*, 1/19.

Onuncu Tespit

PERSLER VE İSLAM

Kardeşlerim!

Allah Teâlâ'nın, **"Allah katında en değerli olanınız takva bakımından en üstün olanınızdır. Muhakkak ki Allah her şeyi bilir, her şeyden haberdardır."** (Hucurât, 13) âyetini hepimiz biliriz.

Ayrıca Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şu hadisini de biliriz: *"Allah, İsmailoğullarını seçmiş; İsmail evladından Kinâne'yi seçmiş; Kinâne'den Kureyş'i seçmiş; Kureyş'ten Hâşimoğullarını seçmiş ve beni de Hâşimoğullarından seçmiştir."*[69] Bu, Allah'ın dilediğine bahşettiği lütfudur.

Bu girişten sonra *-Allah size bereket ihsan etsin-* aşağıdaki şu hususları dikkate almanızı istiyorum:

1- Mehdi, çıkar çıkmaz Arapları katledecek.[70]

---

69 Müslim, 2276 ve başkaları Vâsile b. el-Eska' *radıyallâhu anh* hadisinden tahric etmişlerdir.

70 Ebû Abdullâh *aleyhisselâm*'dan rivayete göre, o şöyle demiştir: "Muhammed *aleyhisselam* ailesinden el-Kâim (Mehdi) çıktığı zaman Kureyş'ten beş yüz kişiyi kaldırıp boyunlarını vuracak.

2- Mehdi, çıkar çıkmaz (Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in kabilesi olan) Kureyş'i yok edecek.[71]

3- Selmân-ı Fârisî'ye diğerlerinden daha fazla tazim gösterilmesi.[72]

Sonra bir beş yüz kişi daha kaldırıp onların da boynunu vuracak. Sonra bir beş yüz kişi daha kaldırıp onların da boynunu vuracak. Bunu tam altı kez yapacak." el-Mufîd, *el-İrşâd*, 2/383; *el-Bihâr*, 52/338; Abbas el-Kummî, *el-Envâru'l-Behiyye*, s. 382. Kureyş dışındaki diğer Araplar konusunda ise onlarla Mehdi arasında katliamdan/boğazlamaktan başka bir şey bulunmamaktadır. Ebû Abdillâh'tan şöyle rivayet etmişlerdir: "Bizimle Araplar arasında kalan tek şey katliamdır/boğazlamaktır." dedi ve eliyle boynuna işaret etti. *Bihâru'l-Envâr*, 52/349; en-Nu'mânî, *el-Ğaybe*, s.241

71 Meselâ Ebû Cafer'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "İnsanlar Mehdi'nin çıktığı zaman ne yapacağını bilselerdi, öldüreceği insanlardan ötürü onu görmek istemezlerdi. O bu işe Kureyş'ten başlayacak. Kılıcı tepelerine indirip kaldıracak. Öyle ki birçok insan 'Bu, Muhammed'in ailesinden değil mi? Muhammed'in ailesinden olsaydı merhametli olurdu!' diyecekler." *Bihâru'l-Envâr*, 52/354; en-Nu'mânî, *el-Ğaybe*, s. 238.

72 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 21. Burada geçtiğine göre, "Selmân, Allah'ın yeryüzündeki kapısıdır. Kim onu bilir tanırsa, mümin olur. Kim de tanımayıp inkâr ederse kâfir olur." Bir rivayette yer aldığına göre Selmân'a vahiy gelirdi. "Allah, kulağına şöyle şöyle diye fısıldayan bir meleği ona gönderir." el-Hasan, Mansûr kanalıyla gelen rivayete göre şöyle söylemiştir: "es-Sâdık *aleyhisselâm*'a

4- Mecûsî Ebû Lü'lü'e'nin övgüyle anılması.[73] Kâşân şehrinde bu şahsa ait bir mezar vardır.[74]

'Selmân, muhaddes/ilham alan biri miydi?' dedim. 'Evet.' dedi. 'Ona kim ilham veriyordu?' diye sordum. 'Değerli bir melek...' dedi." Bkz. *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 6-7, 15-19.

73 Bu kişiyi "Baba Şecaaddin" ismiyle anarlar. Bkz. Abbas el-Kummî, *el-Künâ ve'l-Elkâb*, 2/55.

74 Ali el-Muhsin, -çağdaş Şiîlerden- *Lillâhi ve li'l-Hakîka* isi -li kitabında şunları söylemektedir: "*Lillâhi Sümme li't-Târîh* isimli kitabın müellifi, İran'ın Kâşân şehrinde meçhul asker anısına yapılmış bir türbe bulunduğunu ve bu türbede İkinci Halife Ömer b. Hattâb'ın katili Pers asıllı Mecusi Ebû Lü'lü'e Feyrûz'a ait hayalî bir kabir bulunduğunu söylemiştir. Bu türbeye "Baba Şecaaddin'in İstirahatgâhı" anlamında bir isim kullanmaktadırlar. Baba Şecaaddin, Ömer b. Hattab'ı öldürmesi nedeniyle Ebû Lü'lü'e'ye taktıkları bir lakaptır. Bu türbenin duvarlarında Farsça olarak (مرك بر ابو بكر، مرك بر عمر، مرك بر عثمان) yazmaktadır. Bu ifadenin manası şudur: "Ebû Bekir'e ölüm... Ömer'e ölüm... Osman'a ölüm..." Bu türbe, İranlılar tarafından ziyaret edilmekte; içine para ve teberrular atılmaktadır. Türbeyi bizzat gördüm. Türbenin genişletme ve yenileme çalışmaları İran İrşad Bakanlığı tarafından yapılmış. Ayrıca mektup göndermek için kullanılan pulların üzerine de bu türbenin resmini basmışlar." el-Muhsin, bu sözlere cevaben şunları ifade etmiştir: "Yazarın aktarımlarının doğruluğunu kabul edecek olursak, avamın tutum ve davranışlarına itibar edilemeyeceğini ve bu tutumların Şia'nın inancına delil olamayacağını

5- Müslüman İran devletinde resmi dil Farsça'dır. Bu hüküm, Kanun-i Esasi diye adlandırdıkları İran Anayasası'nın 15. maddesinin ilk bölümünde yer alır.

6- Nevruz Bayramı, İslamî bir bayramdan -şayet böyle bir bayramdan haberleri varsa- daha önemlidir.[75]

7- el-İhkâkî, Pers topraklarının fethedilmesi hakkında şöyle demiştir: "Ayak takımı (Pers diyarını fetheden ashab-ı kiramı kastediyor) Pers kadınlarının iffetlerine saldırmışlardır."[76]

8- Kisra cehennemdedir ve cehennem ona haram edilmiştir.[77]

9- Pers asıllı olan İran'ın, tamamı Şiî olan Ahvâz Araplarıyla savaşması. Bkz. *'Urûbetu'l-Ahvâz* adlı kitap.

---

net olarak ifade etmek isteriz. Asıl nazar-ı itibara alınması gereken Şia'nın önde gelen âlimlerinin itimat edilen eserlerinde söyledikleridir." Ali el-Muhsin, *Lillâhi ve li'l-Hakîka*, s. 477.

75 Bkz. el-A'lemî, *Muktebesu'l-Eser*, 29/202-203; el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 98/419; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 7/346. Kendi rivayetleri Nevruz'un Pers bayramlarından biri olduğunu itiraf etmektedir.

76 *Risâletu'l-Îmân*, s. 323.

77 *Bihâru'l-Envâr*, 41/214.

10- Ehl-i beytin büyük çoğunluğu Acemdir, Arapça bilmezler. Sarıkları siyahtır,[78] ama Acem sarığıdır.

11- Kum şehrine tazim gösterilmesi.[79]

---

78 Onlara göre siyah sarık, ehl-i beyt soyunu temsil etmektedir. (Çev).

79 Cafer es-Sâdık'tan rivayet ettiklerine göre, "Allah'ın bir harem (saygın, dokunulmaz) mekânı vardır: O da Mekke'dir... Rasûlünün bir harem mekânı vardır: Medine... Müminlerin emîrinin bir harem mekânı vardır: Kûfe... Bizim de bir harem mekânımız var: Kum... Benim evladımdan adı Fâtıma olan bir kadın oraya defnedilecek. Kim onu ziyaret ederse, cennet ona vacip olur." *Bihâru'l-Envâr*, 99/267. Ayrıca şöyle bir rivayette bulunurlar: "Kum şehrinin ahalisi kendi kabirlerinde hesaba çekilirler ve kendi kabirlerinden haşredilip cennete toplanırlar." *Bihâru'l-Envâr*, 60/218; Abbas el-Kummî, *el-Künâ ve'l-Elkâb*, 3/71.

Ebu'l-Hasan er-Rıza'dan rivayet edildiğine göre, o şöyle demiştir: "Cennetin sekiz kapısı bulunmaktadır. Bunlardan biri Kum halkına aittir. Onlara sonsuz müjdeler olsun!" *Bihâru'l-Envâr*, 60/215; *Sefînetu'l-Bihâr*, 1/446.

On Birinci Tespit

MASUM KİMSE, ÜMMETİN İŞİNİ KÂFİR BİRİNE TESLİM EDER Mİ?

Hasan ile birlikte yetmiş bin veya daha fazla insan vardı.[80] Bununla birlikte Şia'nın geneli de Muaviye'nin kâfir olduğuna inandığı halde Hasan, Muaviye lehine geri adım atmış, hilafetten vazgeçmiştir. Masum olan

---

80 Hasan'ın Muaviye b. Ebî Süfyân *-Allah ikisinden de razı olsun-* ile arasındaki barış anlaşması hicretin 41. yılında yapılmıştı. Bu yıl "cemaat (birlik) yılı" adıyla anılmıştır. "Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* bu durumu mucizelerle ilgili bir rivayette zikretmiştir. Bu kapsamda Hasan *radıyallâhu anh* hakkında şöyle buyurmuştur: *"Benim bu oğlum seyyiddir. Allah onun vasıtasıyla Müslümanların iki büyük grubunu barıştıracaktır."* Buhârî, H. No: 2704'te tahric etmiştir. Hasan *radıyallâhu anh*'ın Muaviye lehine geri çekilmesi, Müslümanlar için muazzam maslahatlar içermektedir..." Bu sulh, Şiîlerin parçalanmasına sebep olmuştur. Bu çerçevede bir grup, Şiîliği mutlak olarak terk etmiştir. en-Nobehtî şunları söyler: "Hasan, Muaviye ile sözleşip ona göndermiş olduğu malları alınca ve Muaviye, Hasan'la barış anlaşması yapınca, onu karalayarak muhalefet gösterdiler, imam olduğu fikrinden vazgeçtiler ve çoğu insanın sahip olduğu görüşü benimsediler." en-Nobehtî, *Firaku'ş-Şî'a*, s. 46.

kimse, ümmetin tamamını ilgilendiren bir işi kâfir birine bırakır mı hiç?!

Ali'nin, Hasan'ın ve Hüseyin'in masumiyetlerini bir araya cem etmemiz mümkün mü?

Ali, Muaviye ile savaşırken Hasan, Muaviye lehine halifelikten vazgeçmiştir. Hüseyin de Muaviye'ye biat ederek onun halifeliğine yirmi yıl sabretmiş ve tayin etmesinden dört ay sonra oğlu Yezid'e karşı ayaklanmıştır. Acaba Muaviye ile Yezid arasında ne fark var?

Hem ayrıca Hüseyin'in Yezid'e karşı ayaklanmak istemediğini, bilakis Yezid'in kendisinden biat etmesi yönündeki isteğini reddedip Medine'den Mekke'ye gitmiş olduğunu bilmiyor musunuz? Kûfe'ye de bu şehir halkının isteği üzerine gitmiştir.[81]

---

[81] Hüseyin'e Kûfelilerden peşi peşine mektuplar gelmişti. Bu hususu bizzat kendi tarihçileri zikretmiştir. el-Mes'ûdî şöyle der: "Muaviye öldüğünde Kûfeliler, Hüseyin b. Ali ile mektuplaşarak şunu ifade ettiler: Biz kendimizi sana biat etmeye adadık. Senin uğrunda ölüme gideriz. Senden dolayı cumaya da, cemaate de katılmıyoruz." Bkz. *Murûcu'z-Zeheb*, 3/54.

Diğer mektuplarda, "Bahçeler yeşerdi, ürünler olgunlaştı. Dilersen senin için donatılmış olan kendi ordunun başına gel!" et-Tabersî, *İ'lâmu'l-Verâ*, 1/223; el-Mufîd, *el-İrşâd*, s. 220.

Peş peşe çok sayıda mektup gelip Kûfe halkının talepleri daha da güçlenince Müslim b. Akîl b. Ebî Tâlib'i onlara

el-Keşşî, Ebû Ca'fer'in şu sözlerini, kendisinden rivayet ederek zikretmiştir: "Hasan *aleyhisselâm*'ın ashabından olup Süfyân b. Ebî Leylâ denilen bir adam, bineğinin üzerinde gelip Hasan *aleyhisselâm*'ın yanına girmişti. Hasan, evinin avlusunda oturuyordu. Adam, 'Ey müminleri zelil eden, selam sana!' dedi. Bunun üzerine (Hasan), 'Bunu nereden öğrendin?' dedi. Adam, 'Ümmetin idaresini eline aldın, ama sonra bu sorumluluğu kendi sırtından atıp Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen şu azgının boynuna gerdanlık gibi astın.' dedi."[82]

---

yönlendirmiş ve bir de mektup göndererek kendisinin de bu mektubun ardından geleceğini bildirmişti. Müslim, Kûfe'ye varınca yanında toplanarak kendisine biat ettiler, onunla ahitleştiler, sözleşme yaptılar. Destekte bulunacaklarına, taraftarı olacaklarına ve vefa göstereceklerine dair vaadde bulundular. *Târîhu'l-Ya'kûbî*, 2/242.

el-Mufîd şu ilavede bulunmuştur: "Biat ederlerken ağlıyorlardı. Sayıları on sekiz binden fazlaydı." *el-İrşâd*, s. 220.

82 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 103. Bununla da yetinmediler. Saldırıları o dereceye vardı ki uyluğundan yaralayıp parasına el koydular, malını talan ettiler. İbn Beşîr el-Esedî'nin, onu belinden yaralaması üzerine Medâin'e yaralı vaziyette götürmüşlerdir. Utanç verici bu olayların detayları için bkz. *Keşfu'l-Ğumme*, s. 540-541; *el-İrşâd*, s. 190; *el-Fusûlu'l-Mühimme fî Ma'rifeti Ahvâli'l-Eimme*, s. 162, Tahran; et-Tabersî, *el-İhticâc*, s. 113.

On İkinci Tespit

MEHDİ

Değerli Kardeşlerim!

Allah; sizleri, dünyada kendisine itaatkâr olma; ahirette de cennetine nail olma bahtiyarlığına erdirsin! Mehdi'yi bilir misiniz?

Biliyorsanız şu sorularıma lütfen cevap veriniz:

1- Mehdi'nin ismi nedir?

Sizin âlimleriniz Mehdi'nin isminin ne olduğu hususunda büyük görüş ayrılığına düşmüşlerdir. Meselâ Ebû Abdullâh'ın -yani Cafer-i Sâdık'ın- şöyle söylediğini rivayet etmişlerdir: "Bu işin sahibi, ismini ancak kâfir birinden başkasının ağzına almayacağı bir adamdır."[83]

Mehdi ile ilgili beklenen *işaretlerde (tevkî'ât*ta*)* varid olduğuna göre "İsim onlara gösterilirse, onu yayarlar."[84] denmektedir.

Bu metin, Mehdi'nin; nerede olduğunun, nerede ve ne zaman doğduğunun, nerede ve nasıl yetişti-

---

[83] *el-Envâru'l-Nu'mâniyye*, 2/53.

[84] *Usûlu'l-Kâfî*, 1/333.

ğinin bilinmediği gibi isminin de bilinmediğine işaret etmektedir. Fakat Şia kitaplarında isminin Muhammed olduğu yer almaktadır. Ancak Şia'nın rivayetleri Mehdi'yi ismiyle anmayı yasaklamaktadır. Meselâ bu rivayetlerden birinde "Onu ismiyle anmak, size helal değildir."[85] denir.

Hatta Mehdi'yi ismen zikreden kimseyi bu rivayetler, kâfirler zümresinden sayarak şu şekilde ifade etmiştir: "Bu işin sahibi, ismini ancak kâfir birinden başkasının ağzına almayacağı bir adamdır."[86]

Bununla beraber Mehdi'ye bazı isimler de vermişlerdir: Mehdi, Muhammed, Kâim, Ğâib, Sahib, Hüccet, Hâif, Halef, Ebû Sâlih, en-Nâhiyetü'l-Mukaddese, Hüsrev-i Mecûs gibi... O kadar çok isim saymışlardır ki Allah Teâlâ'nın bile doksan dokuz ismi olmasına karşın en-Nûrî et-Tabersî, Mehdi'ye ait yüz otuz isim saymıştır.

2- Mehdi ne zaman dünyaya geldi?

Bir görüşe göre babasının vefatından sekiz ay sonra; diğer bir görüşe göre babasının vefatından önce 252 yılında; bir başka görüşe göre 255 yılında; dördüncü bir görüşe göre 256 yılında; ayrıca 257 yılın-

---

85 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/333; *el-İrşâd*, s. 394; *İkmâlu'd-Dîn*, s. 608.

86 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/333; *İkmâlu'd-Dîn*, s. 607.

da, 258 yılında, 8 Zilkade'de, 8 Şaban'da, 15 Şaban'da, 15 Ramazan'da dünyaya geldiği şeklinde farklı görüşler ileri sürülmüştür.

3- Mehdi'nin annesi kimdir?

Âlimleriniz, Mehdi'nin annesinin bir cariye olduğu ve ismi konusunda şunları söylemişlerdir: Sevsen, Nergis, Sakîl, Müleyke, Himt, Hakîme, Reyhane; ayrıca siyahî bir cariye olduğu; hür bir kadın olup adının Meryem olduğu da söylenmiştir. Sonuç olarak annesinin kim olduğu belli değildir!![87]

Bu çelişkilerden kurtulabilmek adına en-Nûrî et-Tabersî'den ilginç bir açıklama gelmiştir. Şunları söylemiştir: "Mehdi'nin annesi, bazen Sevsen, bazen Reyhane olarak adlandırılan Müleyke'dir. Sakîl ve Nergis de ona ait isimlerdendir."

Fakat et-Tabersî; Himt, Hakîme, Meryem isimlerini, bu kadının bazen hür kadın, bazen de köle olduğunu; zaman zaman beyaz tenli, zaman zaman da siyahî olduğunu; biri karnında biri yan tarafında olmak üzere Mehdi'ye iki kez hamile kaldığını; biri normal yoldan, biri de uyluğundan olmak üzere Mehdi'yi

---

[87] *İkmâlu'd-Dîn*, s. 419; *Bihâru'l-Envâr*, 51/15, 360; *Keşfu'l-Ğumme*, 2/475.

iki kez dünyaya getirdiğini ve Mehdi'nin sekiz kez dünyaya geldiğini unutmuş görünmektedir. Dile getirdiği bu ifadeleri, söz konusu ilginç ve hayret verici doğumun etrafını çevreleyen çelişkilerden kurtulma gayesi gütmektedir!!

4- Annesinin Mehdi'ye ne zaman hamile kaldığını kimse bilmiyor!

Dediklerine göre Hakime bnt. Muhammed,[88] Mehdi'nin annesinin hamile olup olmadığını tespit etmeye çalışıp -rivayetlerin dediğine göre- ona doğru sıçramış, sırtını, karnını evirip çevirmiş, ama hiçbir hamilelik belirtisi görememiş. Ardından Hasan'a gidip durumu bildirmiş; Hasan ise onun hamile olduğundan emin olduğunu ifade edip "Şafak vakti olunca hamileliği ortaya çıkar görürsün."[89] demiş.

Bundan daha da garibi, çocuğun bizzat kendi annesinin dahi doğum gecesine dek hamileliğinden haberi olmamış ve hatta Hakîme'ye, "Hanımefendi, ben kendimde böyle bir hal görmüyorum."[90] demiştir.

---

88 Hakime bnt. Muhammed b. Ali b. Musa b. Cafer es-Sâdık. Mehdi'nin babasının halası.

89 *İkmâlu'd-Dîn*, s. 404.

90 A.g.e.

Bir rivayete göre, "Sevsen'den başka kendisinde hamilelik belirtisi görülmeyen bir kadın görmedim." demiştir. Başka bir rivayette de Hakîme, "Bana annesinin karnındayken cevap verdi, selam verdi." demiştir. Bir rivayette kadının adı Sevsen; bir rivayette ise Nergis olarak geçer.

5- Annesi Mehdi'yi dünyaya nasıl getirdi?

Denildiğine göre diğer kadınlar gibi normal yolla dünyaya getirmiştir. Bir görüşe göre ise kadınlarda alışılagelmiş normal doğum yoluyla değil de uyluğundan doğurduğu söylenmiştir.

6- Mehdi'nin gelişimi nasıldır?

Ebu'l-Hasan'dan şöyle rivayet etmişlerdir: "Başkalarının bir haftalık gelişimlerini biz vasîler topluluğu bir günde tamamlarız." Ebu'l-Hasan, kendisinden gelen rivayete göre şöyle demiştir: "Bizden olan bir çocuk, bir aylık olduğunda başkalarının bir yaşındaki hali gibi olur." Yine Ebu'l-Hasan, kendisinden gelen bir rivayette de şöyle söylemiştir: "Biz imamlar topluluğu, bizim dışımızdakilerin bir yıllık gelişimini bir günde tamamlarız."

7- Mehdi nerede ikamet eder?

Taybe'de ikamet ettiğini, sonra da "Ne er-Ravhâ'daki Radvâ Dağı'nda, ne Mekke'deki Zî Tuvâ'da,

ne de Samarra'da..." demişlerdir. Hatta şiirsel olarak şunlar ifade edilmiştir:

"Ah bir bilsem, niyetler nerede karar kılacak?
Hangi toprak seni taşıyıp yüceltecek?
Radvâ'da mı, başka yerde mi?
Yoksa Zî Tuvâ'da mı?
Yemen'deki Şemûh Vadisi'nde mi?
Yoksa Yeşil Ada'da mı?"

Fakat el-Kâfî'nin bazı rivayetleri, Mehdi'nin gizlendiği beldenin neresi olduğuna işaret ederek şunları ifade etmiştir: "Bu işin sahibinin (Mehdi'nin) gaybet halinde olması gerekir. Gaybet halinde de uzlette bulunmalıdır. Konaklama yeri olarak Taybe (Medine) ne hoş bir yerdir!"[91]

Şiilerden biri, el-Hasen el-'Askerî'ye, "Senin başına bir şey gelirse, onu nerede arayayım?" deyince "Medine'de" demiştir.[92]

---

91 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/340; en-Nu'mânî, *el-Ğaybe*, s. 125; *Bihâru'l-Envâr*, 52/153. "Bu işin sahibi için bir uzlet hali gerekir. Uzlet halinde de güçlü kuvvetli olmalıdır. Otuz kişiyle yalnızlık çekilmez. Konaklama yeri olarak Taybe ne hoş bir yerdir."

92 *Usûlu'l-Kâfî*, 1/328; el-Mâzindrânî, *el-Kâfî* şerhinde şunları söylemiştir: "Medine ile, 'Surra Men Raâ (Samarrâ)' şehrinin

Diğer taraftan et-Tûsî, *el-Ğaybe* isimli eserde Mehdi'nin Radvâ denilen bir dağda ikamet ettiğini rivayet etmektedir. Rivayetinde şunları söylemektedir: "Âl-Sâm'ın azatlısı Abdu'l-'A'lâ, kendisinden gelen rivayete göre şöyle demiştir: Ebu Abdullah *aleyhisselâm* ile birlikte yola çıktım. er-Ravhâ'da[93] konakladığımızda temâşâ ederek dağa baktı. Ardından bana 'Bu dağı görüyor musun? Pers dağlarından Radvâ[94] diye anılan bir dağdır. Bu dağ bizi sevmiş ve bunun üzerine Allah onu bizim buraya nakletmiştir. Bu dağda bulunan her bir ağaç, karın doyurur. Korku duyan o kimse için iki defa hoş bir güven kaynağı olmuştur. Bu işin sahibinin (Mehdi'nin) o dağda biri kısa, biri uzun olmak üzere iki gaybet hali vardır."[95]

kastedilmiş olması muhtemeldir." *Şerhu Câmi'*, 6/208. Bu ihtimal, önceki rivayeti reddeder nitelikte değildir. (Zira Taybe, Medine'nin isimlerinden biridir.)

93 **er-Ravhâ:** Müzeyne kabilesinin toplandığı ve Medine'ye kırk bir mil uzaklıkta bir köydür. *Mu'cemu Ma'stu'cime*, 1/681.

94 **Radvâ:** Medine'de ağaçların ve su kaynaklarının bulunduğu bir dağ. Keysânîlerin, Muhammed b. el-Hanefiyye'nin hayatta olduğu ve ikamet ettiği yer olarak ileri sürdükleri dağın adıdır. *Mu'cemu'l-Büldân*, 3/51.

95 *el-Ğaybe*, s. 103.

Başka rivayetler Mehdi'nin, Mekke vadilerinden birinde gizlendiğini söylemektedir. Hem el-'Ayyâşî tefsirinde, hem de daha başka kaynaklarda yer aldığına göre Ebû Ca'fer "Bu işin sahibinin (mehdinin) gaybet hali bu vadilerin birindedir" dedi ve sonra eliyle Zî-Tuvâ[96] tarafına işaret etti."[97]

Şiilere ait bazı ziyaret dualarında, Mehdi'nin gizlendiği yerde duydukları hayreti bildiren ifadeler geçmektedir. Meselâ şöyle diyerek yakarmaktadırlar: "Ah bir bilsem niyetinin nerede karar kıldığını... Hatta hangi toprak parçasının, nerenin seni kaldırıp yücelteceğini… Radvâ mı, başkası mı, yoksa Zî-Tuvâ mı?"[98]

8- Mehdi, genç mi, yoksa yaşlı biri olarak mı geri gelecek?

el-Mufaddal'dan rivayet edildiğine göre, şöyle demiştir: "es-Sâdık'a, 'Efendim, genç biri olarak mı geri dönecek, yoksa ihtiyarlamış olarak mı zuhur edecek?'

---

96 **Zî Tuvâ:** Mekke'de bulunan bir vadi. Bkz. *Mu'cemu Ma'stu'cime*, 2/896.

97 *Tefsîru'l-'Ayyâşî*, 2/56; *el-Burhân*, 2/81-82; *Bihâru'l-Envâr*, 52/341.

98 *Bihâru'l-Envâr*, 102/108.

diye sordum. 'Subhânallah! Bu bilinir mi hiç! Nasıl isterse, hangi surette isterse öyle zuhur eder.' dedi."[99]

Bir rivayete göre; otuz iki yaşlarında bir genç suretinde zuhur edecek.[100] Bir rivayete göre; elli bir yaşında olarak zuhur edecek.[101] Bir rivayete göre de; otuzlu yaşlarda bir genç olarak zuhur edecek.[102]

9- Mehdi'nin hükümranlık süresi ne kadar?

Muhammed Bâkır es-Sadr şöyle demiştir: "Bu konuda çok sayıda rivayet vardır. Fakat içerik bakımından bu rivayetler birbiriyle oldukça çelişkilidir. Hatta bu rivayetler birçok müellifi hayrete ve şaşkınlığa sevketmiştir."[103]

Bazı rivayetlerde yer aldığına göre; "Bizden olan el-Kâim'in (Mehdi'nin) hükümranlığı on dokuz yıldır." Bir rivayete göre; "(Hükümranlığı) yedi yıldır. Allah onun için günleri ve geceleri uzatır. Öyle ki onun bir senesi on seneye denk olur. Buna göre, hükümranlığı, sizin seneleriniz hesabıyla yetmiş yıl olur."[104]

---

99 *Bihâru'l-Envâr*, 7/53.

100 *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s. 360.

101 *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s. 361.

102 Et-Tûsî, *el-Ğaybe*, s. 420.

103 *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s. 433.

104 A.g.e., s. 436.

Bir rivayete göre ise el-Kâim'in hükümranlığı, Ashab-ı Kehf'in mağarada kaldığı süre kadar, yani 309 yıl sürecektir!! Sonu gelmeyen çelişkiler yumağı...

10- Kendi akrabaları ve ev halkı, Mehdi'nin varlığını inkâr etmişler, yalanlanmışlardır.[105]

Semmân[106] ise "O vardır; inan buna!" demiştir.

---

105 et-Tâlibîlerin (Ebû Talib soyundan gelenlerin) ve Haşimoğullarının durumlarını bilenlerin tanıklıklarına ilaveten... el-Hasen el-'Askerî'ye en yakın olan kardeşi Ca'fer, biraderinin, nesli ve zürriyeti olmaksızın öldüğünü belirtmektedir. Bkz. *es-Savâ'iku'l-Muhrika*, s. 168. Fakat et-Tûsî şunları söyler: "Cafer'in bu inkarı, samimi bir kimsenin itimat edeceği bir şüpheye istinat etmemektedir. Çünkü herkes, Ca'fer'in peygamberler gibi bir masumiyete sahip bulunmadığı hususunda müttefiktir. Dolayısıyla onun hak olan herhangi bir şeyi inkâr etmesi ve bâtıl olan bir hususu da iddia etmesi imkânsızken yanılmış olması imkânsız değildir." *el-Ğaybe*, s. 75.

Bu sebeple "Yalancı Cafer manasında Cafer-i Kezzâb lakabıyla anmışlardır." Bkz. İbn Bâbeveyh, *İkmâlu'd-Dîn*, s. 312; *Sefînetu'l-Bihâr*, 1/162; *Usûlu'l-Kâfî*, 1/504 (2. dipnot); *Muktebesu'l-Eser*, 14/314. Neseb ve tarih alanındaki âlimleri Hasan b. el-Askerî'nin nesli, zürriyeti bulunmadığını zikretmişlerdir. Bkz. *Minhâcu's-Sünne*, 2/164.

106 Osman b. Sa'îd el-'Umerî. Semmân, yağ satıcısı manasındadır. Din, ilim, soy-neseb konusunda ilim sahibi olarak tanınmamaktadır. Beklenen Mehdi'nin naiplerinden biridir. (Bu na-

11- Şiîler ne zamandan beri ona yakarmakta, ne zamandan beri onun korumasına girmeyi dilemektedirler? Mehdi neden onlara merhamet etmemiştir?

12- Fatımîler, Büveyhiler, Karmatiler ve İran gibi Şiî devletler kurulmadı mı?! Peki, bu Mehdi neden zuhur etmedi?

13- Mehdi hiç evlendi mi? Acaba eşi de onun gibi uzun ömürlü mü? Yoksa her elli yılda bir başkasıyla mı evleniyor?

14- Çocukları var mı? Onlar da uzun ömürlü mü?

15- el-Cezîratu'l-Hadrâ'yı (Yeşil Ada'yı) duydunuz mu hiç? Allah'ın sizin üzerinizdeki hakkı için âlimlerinize bir sorun!

16- Bermuda üçgeninin Mehdi ile alakası nedir? Âlimlerinize danışın!

17- Mehdi'yi kim öldürecek, biliyor musunuz?

Sakallı bir kadın öldürecek!![107]

---

ipler dört kişidir ve şu kişilerden oluşur: Osman b. Sa'îd, oğlu Muhammed, el-Hasan b. Ravh, Ali es-Semmerî). *Bihâru'l-Envâr*, 94/30.

[107] *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s. 616.

On Üçüncü Tespit

FEDEK… FEDEK NEDİR, BİLİR MİSİNİZ?

Şia âlimlerinden, hatiplerinden sürekli duyarız, hatta kitaplarında Fâtıma'yı mirastan mahrum etmesi sebebiyle Ebû Bekir'e dil uzattıklarını okuruz.[108] Bu

---

108 Ebû Bekir es-Sıddîk'a çeşitli şekillerde ta'n etmektedirler. Bu karalamalarından biri de Ebû Bekir'in rivayette tek kalmış olduğu (teferrüd) ve Kur'an'a muhalefet ettiğidir. et-Tûsî, *Telhîsu'ş-Şâfî*, 3/137-138'de şunları dile getirmiştir: "Bu rivayet, haber-i vahiddir. Ebû Bekir'den başkası rivayet etmemiştir. Bizim nazarımızda haber-i vahidin herhangi bir konuda kabul edilmesi caiz değildir. Haber-i vahidi kabul etsek bile Kur'an'ın tahsis edilip umumluğunun terk edilmesi konusunda kabul etmeyiz."

Fedek hikayesi ve hem Ebû Bekir Sıddîk'a, hem de Ömer el-Fârûk'a yönelik iftiralarına ilişkin olarak, muteber kabul ettikleri şu kaynaklara bakabilirsiniz: Fadl b. Şâzân el-Ezdî, *el-Îdâh*, s. 516; el-Kûfî, *el-İstiğâse*, 1/14; İbn Ebî'l-Hadîd, *Şerhu Nehci'l-Belâğa*, 16/210, 249, 252; el-Erbilî, *Keşfu'l-Ğumme*, 1/479; el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 29/227; İbn Tayfûr, *A'lâmu'n-Nisâ*, 4/116; et-Taberî eş-Şî'î, *Delâilu'l-İmâme*, s. 30-39; et-Tabersî, *el-İhticâc*, 1/268; el-Murtadâ, *eş-Şâfî*, 4/75. Çağdaş âlimlerden ise; Ali eş-Şehristânî,

konuyla ilgili önemli bazı hususları açıklayabilmem için dikkatlerinizi verebilir misiniz? Sözünü ettiğim bu hususlar şu sorulardan oluşmaktadır:

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, Ebû Bekir'e, *"Biz miras bırakmayız."*[109] demişken Fâtıma, Ebû Bekir'e gelip miras talebinde bulununca, Allah hakkı için söyleyin Ebû Bekir'e ne yapmak düşer? Siz Ebû Bekir'in yerinde olsaydınız ne yapardınız?

Men'u Tedvîni's-Sünneti'ş-Şerîfe, s. 425; Lutfullah es-Sâfî, *Mecmû'atu'r-Rasâil*, 1/92. Yeni nesil Şiîlerde düşmanlığı kökleştirmek maksadıyla bu hususu dualarına da sokmuşlardır. *el-Mezâru'l-Kebîr*, s. 506; *Misbâhu'z-Zâir*, s. 478-479'da yer verdikleri rivayet bu dualardan biridir.

Bihâru'l-Envâr, 102/180'de İmam Ebu'l-Hasan Ali b. Muhammed el-Hâdî *aleyhisselâm*'dan gelen şöyle bir rivayet yer alır: "Allah'ım! Rasûl'ün kızı, hidayet imamlarının annesi, dünya kadınlarının hanımefendisi, en hayırlı peygamberin varisi, en hayırlı vasinin eşi, babasının başına gelen musibetlerden duyduğu elemle, hakkını gasbedenler tarafından maruz bırakıldığı haksızlıkla, kendisini desteklemek bakımından Senin hakkını gözetmeyen -gece defnedilmiş olması bunun delilidir- bir ümmete karşı hissettiği öfkeyle Sana yönelen, hakkı elinden alınmış, hüzünden boğazı düğüm düğüm olmuş Betûl-i Zehrâ'ya sonsuza dek hiç kesintiye uğramaksızın salât eyle!"

109 Buhârî, H. No: 2926; Müslim, H. No: 1758'de ve daha başka kaynaklarda tahric edilmiştir.

Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in emriyle dünya kadınlarının hanımefendisi Fâtıma'nın talebi arasında kalan Ebû Bekir'in takındığı bu tutumla ilgili olarak -Allah'a yemin ederim- müşfik bir bakış açısına sahibim. Ebû Bekir, Rasûl *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e itaatin önüne -pir u pak kızı Fâtıma bile olsa- hiç kimseyi geçirmemiştir.

İzin verirseniz şöyle bir varsayımda bulunalım: Fâtıma'nın miras hakkı olsun ve Ebû Bekir de ona haksızlık etmiş olsun. Bilmiyor musunuz ki Fâtıma, Ebû Bekir'in halifeliği döneminde vefat etmiş ve miras hakkı, varisleri olan Ali ve çocuklarına kendiliğinden intikal etmiştir? Buna göre miras taksimi şöyle gerçekleşir: Ali'ye dörtte bir; geriye kalan mirasçıları olan çocukları Hasan, Hüseyin, Ümmü Külsüm ve Zeyneb'e de erkeğin payı kızın payının iki katı olacak şekilde miras verilir. Ebû Bekir'den sonra Ömer'in hilafet dönemi gelmektedir. O da aynı şekilde Fâtıma'nın mirasını mirasçılarına vermemiştir. O halde bu da bir zulüm demektir.

Ömer'den sonra Osman'ın hilafet dönemi başlamıştır. Osman da Fâtıma'nın varislerine miras haklarını vermemiştir. Fakat -Allah beni de sizleri de sevdiği ve razı olduğu konularda muvaffak etsin- Osman'dan

sonra Ali'nin halifelik makamına geçtiğini, onun da Fâtıma'nın mirasçılarına haklarını vermediğini ve zulmün devam ettiğini biliyor musunuz? Ali'den sonra da Hasan halife olmuş ve zulüm yine devam etmiş... Bunu kabul edecek misiniz? Yoksa ehl-i sünnetin yaptığı gibi "Fâtıma'nın miras hakkı yoktu." deyip ardından da "Hiç kimse zulme uğramadı, hiç kimse de zulmetmedi." mi diyeceksiniz?

Bu konuda işin doğrusu şudur: Fedek arazisi, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in bizzat kendisinin, hanımlarının ve ehl-i beytinin ihtiyaçları için vakfedilmişti.

Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatından sonra Ebû Bekir, ondan sonra da kendi halifeliği döneminde Ömer, bu araziyi idare ediyordu. Daha sonra Ömer, idare etmesi için bu araziyi Ali'ye vermişti. Vefatına dek, yirmi yıl veya daha fazla süreyle bu arazi, Ali'nin elinde kaldı. Ardından Hasan teslim aldı ve vefatına dek onun idaresinde kaldı. Ondan sonra da arazi, vefat edinceye kadar Hüseyin'in idaresinde kaldı. Bundan sonra da Hasan'ın oğlu el-Hasan el-Müsennâ diye meşhur olan Hasan ile Hüseyin'in oğlu Zeynelâbidîn adıyla meşhur Ali'nin elindeydi. Daha

sonra bu ikisinin vefatının ardından Zeyd b. el-Hasan b. el-Hasan'ın idaresinde bulundu.[110]

Anlaşmazlığın mahiyeti:

Sıddîk ile Zehrâ arasındaki bu anlaşmazlık, fıkhî bir anlaşmazlık olmaktan öte bir mahiyet taşımaz. Ya da farklı görüş açılarına sahip olmalarına dayalı olarak ihtilaftan ileri gitmeyen bir anlaşmazlık olduğu da söylenebilir. Her biri görüşünü kendi bilgisince ifade etmiş ve benimsedikleri görüş neyse isabet de etmişlerdir. Bu konu, niyetler halis ise şayet, hali hazırdaki şu duruma dönüşmeyi hak etmemiştir.

Ali eş-Şehristânî -çağdaş Şiîlerden- şöyle der: "Rasûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatından sonra meydana gelen ilk fıkhî anlaşmazlık, Rasûlullah'ın kızı Fâtımatu'z-Zehrâ ile Halife Ebû Bekir

---

110 İbnu'l-Meysem, *Şerhu Nehci'l-Belâğa*, 5/107; ed-Denbelî, *ed-Durretu'n-Necefiyye*, s. 332; İbn Ebî'l-Hadîd, *Şerhu Nehci'l-Belâğa*, 4/84'te şöyle rivayet ederler: "Ebû Bekir, onun (Fedek'in) gelirini/ürününü alıp kendilerine yetecek kadarını onlara (ehl-i beyte) veriyor ve kalanını da taksim ediyordu. Ömer de böyle yapıyordu. Sonra Osman da aynı şekilde yapıyordu. Ardından Ali de böyle yapıyordu." Bu ifadelere göre aklı başında birinin "Öyleyse sorun nerede?" diye sorması hakkıdır.

arasındaki ihtilaftır. Büyük bir gürültü koparmış olan bu anlaşmazlığın etkisi bugünlere kadar ulaşmıştır."[111]

Şia, madem bu şekilde bir itirafta bulunuyorsa; bu ağlaşmalar, meseleyi gasp, zulüm ve trajedi gibi temelsiz iddialar havasında takdim etmeler de neyin nesi?! Bütün bunlar, ümmet arasında yapay bölünme meydana getirmek amacıyla niyetlerin şekillendirilmeye çalışıldığına işaret etmiyor mu? Aynen söylendiği gibi... Saman çok, ama dâne yok.

İbn Ebî'l-Hadîd, "Fedek, o derece büyük bir öneme sahip olmayan ufak bir hurma bahçesinden öte bir şey midir?"[112] demiştir.

Fatımatu'z-Zehrâ'nın miras hakkını talep ettiği o oturumdan sonra Fedek meselesi konusunda bir daha konuşulmamıştır. Bu hususu İbn Ebî'l-Hadîd dile getirerek şunları söylemiştir:[113] "Doğrusu müminlerin emîri *aleyhisselâm*, Fâtıma'nın ölümünden sonra miras konusunda bir daha tartışmamıştır. Sadece Fedek ve Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in diğer sadaka mallarının idaresi hakkında tartışmada bulunmuştur."

111 *Men'u Tedvîni's-Sünne*, s. 424.

112 *Şerhu Nehcu'l-Belâğa*, 16/236.

113 *Şerhu Nehcu'l-Belâğa*, 16/266.

On Dördüncü Tespit

DOPDOLU TARİH… AMA NEYLE?

Kardeşlerim! Allah Teâlâ sizlere selamet ihsan etsin! İslamî fetihler hakkında bir şeyler okudunuz mu hiç?

Bu fetihleri duyduğunuzda iftihar mı edersiniz, yoksa üzülür müsünüz? Pers, Rum, Sind ve Hind diyarlarını, Mısır'ı ve Afrika'yı kimin fethettiğini hiç kendinize sordunuz mu?!

Acaba fetihler konusunda Şiîlerin bariz faaliyetleri olmuş mudur? Şia tarihini okumuşluğunuz var mı? Muhtemelen birçokları bu tarihten habersizdirler. İşte sizlere burada bu tarihe ilişkin bazı konuları sunmak istiyorum:

- Mekke-i Mükerreme'ye saldırı düzenleyip hacıları katlederek Hacer-i Esved'i yirmi iki yıllığına alıkoymak.[114]

---

114 Karmatîler -Şiî fırkalarından biri- Hacer-i Esved'i hicrî 317-339 yılları arasında alıkoymuşlardır.

- İslâm beldelerine saldırılarında Moğollara yardımcı olmak.[115]

---

[115] Ayrıca 7. yüzyılda büyük musibetlere sebep olmuşlardır ki bu musibetler içinde en çetin ve en meşhur olanı, hicrî 656 yılında Bağdat'ta Müslümanlar aleyhine Moğollara verdikleri destektir. İbnu'l-'Alkamî'nin, en-Nasîr et-Tûsî'nin hıyanetleri, Abbasi halifesinin katledilmesi, âlimlerin öldürülmesi, nehrin rengini değiştirecek kadar çok sayıdaki kitabın nehre atılması... bu musibetlerden bazılarıdır. Bkz. İbn Teymiyye, *Minhâcu's-Sünne*, 1/10-11; 3/377-378; 5/154-156.

Olay özetle şöyle gerçekleşmiştir: İbnu'l-'Alkamî, Abbasi halifesi el-Mu'tasım'ın veziriydi. Halife de babası ve dedesi gibi ehl-i sünnet mezhebindendi. Fakat biraz yumuşaktı ve uyanık biri değildi. Adı geçen vezir, hilafet devletini yok etmek, ehl-i sünnetin kökünü kazımak ve kendi mezhebine göre bir devlet kurmak üzere entrikalar planlıyordu. Bu çerçevede hilafet devleti aleyhine komplolarını uygulamak üzere bulunduğu makamı ve halifenin gafletini kullandı. Giriştiği entrikalar üç aşamalıydı:

Birinci aşama: Orduyu zayıflatmak ve insanları baskı altına almak... Müslüman ordunun erzakının kesilmesi için gayret göstermiştir. İbn Kesîr şöyle der: "Vezir İbnu'l-'Alkamî, ordunun gözden düşürülmesi ve isimlerinin divan dışına çıkarılması için uğraşıyordu. el-Mustansır döneminin sonlarında askerlerin sayısı yaklaşık yüz bin kişiydi. Vezir, askerin sayısını azaltmak için çalışmalarını sürdürmekteydi. En nihayetinde sadece on bin asker kalmıştı." *el-Bidâye ve'n-Nihâye*, 13/202.

İkinci aşama: Moğollarla yapılan yazışmalar... İbn Kesîr şöyle der: "Daha sonra (vezir) Moğollarla yazışmalar yaptı ve on-

- Haçlı savaşlarında Hıristiyanların İslam topraklarına girişleri için gedikler açmak ve Müslümanların Hıristiyanlara satılması.

- Sırplarla savaştığı esnada Osmanlı Devleti'ne karşı savaş ilan edilmesi.[116]

- İçinde bulunduğumuz yüzyılda Azerbaycan'a karşı Ermenistan'ın yanında durmaları.

- İçinde bulunduğumuz yüzyılda Afganistan'a karşı Amerika'nın yanında durmaları.

- İçinde bulunduğumuz yüzyılda Irak'a karşı Amerika'nın yanında durmaları.

İslam için yaptıkları cihada, fetihlere, yaptıkları yardımlara, verdikleri desteğe ilişkin Şia tarihinin bir kesimi bunlardan ibarettir.

---

ların ülkeyi ele geçirme arzularını arttırarak işlerini kolaylaştırdı. İşin hakikatini onlara anlatarak askerlerin zayıf bir durumda olduğunu onlara bildirdi." *el-Bidâye ve'n-Nihâye*, 13/202.

Üçüncü aşama: Moğollara karşı savaşmanın yasaklanması, halifenin ve insanların engellenmesi. Daha fazla bilgi için bkz. Suyûtî, *Târîhu'l-Hulefâ*, s. 308; Süleyman b. Hamed el-'Avde, *Devru'ş-Şî'a fî Sukûti Bağdâd 'alâ Eydî't-Tetâr.*

116 Osmanlı'nın Avrupa'daki fetihlerinin Safevî devletince engellenmesi. Ayrıca Osmanlı devleti aleyhine Safevîlerin Hıristiyanlarla ittifak kurmaları ve ortak gizli çalışmalar yürütmeleri. Daha fazla bilgi için bkz. Alevî b. Hasan Itırcî, *es-Safeviyyûn ve'd-Devletu'l-'Osmâniyye.*

On Beşinci Tespit

BİLİYOR MUSUNUZ?

Ali'nin çocukları arasında isimleri Ebû Bekir, Ömer ve Osman,[117]

Hasan b. Ali'nin çocukları içinde ismi Ebû Bekir,[118]

Ali b. Hüseyin'in çocukları içinde ismi Ömer,[119]

Mûsâ b. Ca'fer'in çocukları içinde ismi Âişe ve Ömer olanların bulunduğunu[120] biliyor musunuz?

Ali'nin, Fâtıma'dan olan kızı Ümmü Külsüm'ü Ömer b. Hattâb ile evlendirdiğini biliyor musunuz?[121]

İki halifenin oğlu olan kişinin kim olduğunu biliyor musunuz? Bu kişi Zeyd'dir. Babası Ömer b. Hattâb; dedesi Ali, annesi de Ümmü Külsüm'dür.

---

117 *Keşfu'l-Ğumme fî Ma'rifeti'l-Eimme*, 2/67; el-Mufîd, *el-İrşâd*, s. 248.

118 *el-İrşâd*, s. 248.

119 A.g.e., 2/302.

120 *Keşfu'l-Ğumme fî Ma'rifeti'l-Eimme*, 3/29.

121 *el-Kâfî*, 5/346.

Ali b. Ebî Tâlib'in kızı Ramle'nin Muaviye b. Mervân b. el-Hakem ile evlendiğini biliyor musunuz?[122]

Hüseyin b. Ali b. Ebî Tâlib'in Ümmü İshak binti Talha b. Ubeydillah et-Teymî ile evlendiğini biliyor musunuz? Hasan ölmeden önce ona Ümmü İshak ile nikâhlanmasını vasiyet etmiş ve bu vasiyet gerçekleşmiştir. Ümmü İshak'ın bu evliliğinden Fâtıma binti Hasan dünyaya gelmiştir.[123]

Hasan b. Ali'nin, Ebû Bekir Sıddîk'ın oğlu Abdurrahmân'ın kızı Hafsa ile evlendiğini biliyor musu-

---

122 *Nesebu Kurayş*, s. 45; *Cemheretu Ensâbi'l-'Arab*, s. 87. Burada yer aldığına göre; "Ramle, asıl adı Abdullah b. Ebî'l-Hâris b. Abdilmuttalib olan Ebu'l-Heyyâc el-Hâşimî'nin hanımıydı ve ondan çocuğu olmuştu. Süfyân b. el-Hâris'in nesli kesilmiş, daha sonra onun ardından Ramle ile Muaviye b. Mervân b. el-Hakem evlenmişti." Şimdi Mervân b. el-Hakem ve nesli için sizler "lanetli ağaç" diyorsunuz, sonra da Ali *radıyallâhu anh* onlarla dünürlük yapıyor, -Allah hakkı için söyleyin- böyle bir şey nasıl olabiliyor?

123 Bu bilgiyi bazı İmamiye Şiası kaynakları zikretmiştir: el-Mufîd, *el-İrşâd*, s. 194; Şeyh Abbâs el-Kummî, *Munteha'l-Âmâl*, s. 651; el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Nu'mâniyye*, 1/374. Son eserde "Hüseyin kızı Fâtıma'nın annesi Talha b. Ubeydullah'ın kızı Ümmü İshak" ifadesi yer alır. Daha fazla bilgi için bkz. *El-Esmâ ve'l-Musâharât* .

nuz? Hüseyin b. Ali b. Ebî Tâlib'in kızı Sekîne'nin Mus'ab b. Zübeyr b. el-'Avvâm ile evlendiğini biliyor musunuz?[124]

Bunları biliyor musunuz? Haberdar mısınız bunlardan?

124 İbn Sa'd, *et-Tabakâtu'l-Kübrâ*, 5/183.

On Altıncı Tespit

FÂTIMA *RADIYALLÂHU ANHA*'NIN KABURGASI

Ömer, Ali'nin evine geliyor ve kapıyı öyle bir ittiriyor ki Fâtıma'nın hem kaburgasını kırıyor hem de karnındaki bebeği düşürüyor. Arkasından da Ali, zorla biat etmek üzere götürülüyor.[125] Sizin nazarınızda bunlar makbul mü?

Benim nazarımda kesinlikle makbul değil. Çünkü...[126]

---

125 Bkz. el-Husaybî, *el-Hidâyetu'l-Kübrâ*, s. 407; *Bihâru'l-Envâr*, 28/308, 43/197, 53/18; et-Tûsî, *Telhîsu'ş-Şâfî*, 3/76; *Şerhu İbn Ebi'l-Hadîd*, 6/21, 20/147; Ebu'l-Ferac el-Asbahânî, *Mukâtilu't-Tâlibiyyîn*, s. 315; el-Mes'ûdî, *Murûcu'z-Zeheb*, 3/77; *İsbâtu'l-Vasıyye*, s. 124.

126 Şia'ya mensup olup da bu olayı inkar edenlerin bazıları şunlardır: Mutezilî ve Rafızî olan İbn Ebi'l-Hadîd; çağdaşlardan Ahmed el-Kâtib. Şiî taklit mercii Muhammed Hüseyin Fadlallah, bu olayın gerçekleşip gerçekleşmediği hakkında şüphe duymuştur. Bu tutumlarından ötürü her iki şahıs da saldırı ve karalamaya maruz kalarak mezhep dışına çıkmakla suçlanmışlardır. İleride değinilecektir.

Böyle bir olay cereyan ederken Ali, nasıl olur da bir şey yapmadan sakin durabilir?

Böyle bir şey sizden birinizin başına gelse kardeşlerim, Ali gibi mi yaparsınız, yoksa tüm kahramanlığınızı sergiler misiniz?

Böyle bir olaydan sonra nasıl olur da Ali, Fâtıma'dan olma kızı Ümmü Külsüm'ü Ömer ile evlendirir?

Ali'nin aciz olduğunu sakın söylemeyin. Çünkü bizzat kendi âlimlerinizin belirttiğine göre kırk kişinin taşıyamadığı Hayber Kalesi'nin kapısını tek eliyle taşıyan bizzat Ali'nin kendisidir.[127]

Şia, bu vakıayı inkâr etmemekte, aksine ashaba dil uzatmada kullanmaktadır. el-Hûî, bu olayla ilgili olarak "Minber hatiplerinin ve bazı yazarların, (Ömer'in) Fatıma'nın kaburgasını kırdığına ilişkin zikrettikleri rivayetler sizin görüşünüze göre sahih midir?" şeklinde bir soruya muhatap olmuş ve cevaben, "Bu olay meşhur olarak bilinmektedir. Allah bilir."[128] demiştir.

Aklı başında bazı kimseler bu hurafenin şüpheli olduğunu söylemişlerdir. Bu kişiler içinde -çağdaşımız

---

[127] Bkz. *Bihâru'l-Envâr*, 21/26.

[128] *Sırâtu'n-Necât*, 3/314, Soru No: 980

olanlardan- biri de taklit mercii Muhammed Hüseyin Fadlallah'tır. Ancak kendisi tam anlamıyla suçlama bombardımanına maruz kalmış ve en nihayetinde Şia tarafından Şiilik dışına çıkarılmıştır. Nitekim Ca'fer eş-Şâhûrî'nin anlattığına göre, -Fadlallah'ı kastederek- o, tarihî olayları, bu olaylardaki anlaşmazlık sebeplerini ve bunların tedavisini Kur'an-ı Kerim yoluyla ve kabul etmediği hususlar üzerinden objektif ve bilimsel bir şekilde incelemek üzere İslam âleminin büyük âlimlerini davet etmiştir. Kendisine yönelik saldırının şiddetini artıran şeylerden biri de Fâtıma *aleyhâsselâm*'a yönelik saldırıdan ve kaburgasının kırılması hadisesinden söz eden tarihî rivayetlerden birçoğunu münakaşa konusu etmesi ve reddetmesidir.[129]

[129] *Merci'iyyetu'l-Merhaleti ve Ğubâru't-Teğayyur*, s. 24, 328. İlim havzası, el-Meşhedî'nin sapkın fikirlerini kınamaktadır. Fadlallah'ın tekfirine yönelik www.zalaal.net adında bir internet sitesi kurulmuştur.

On Yedinci Tespit

HUMUS VE ZEKÂT

Kardeşlerim!

Zekât veriyor musunuz? Sizden zekât vermeniz istenmiş midir? Zekât nisabının ne kadar olduğunu biliyor musunuz?

Sizin verdiğiniz humus, sadece cihadda meşru kılınmıştır ve yalnızca kâfirlerden alınır. Sizin kitaplarınızda yer alan rivayetler bu şekildedir. Meselâ Abdullah b. Sinan'dan yapılan rivayette şöyle demiştir: "Ebû Abdullah *aleyhisselam*'ı 'Özellikle ganimetler haricinde humus yoktur.' derken işitmiştim."[130]

Buna mukabil hakkında Kur'an nassı bulunmasına rağmen zekât vermemektesiniz.

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Namazı kılın, zekâtı verin, önceden kendiniz için yaptığınız her iyiliği Allah'ın katında bulacaksınız." (Bakara, 110)

---

130 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/13; *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 1/384; *el-İstibsâr*, 2/56; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 4/338

“Onlar ki zekâtı verirler.” (Müminûn, 4)

“Yazıklar olsun zekâtı vermeyen müşriklere!” (Fussilet, 6-7)

Kur’an; zekât, zekât vermeyi hak edenler, zekâtı alma hakkı olanlar ve zekât görevlileriyle ilgili hususları zikretmiş olduğu gibi, elde edilen kazançların beşte birinin (humus) verilmesine dair açık ve net bir ifade içermekte midir? Hangi fakihlerin humusu alacağını açıkça zikretmiş midir?

“Kazançların beşte biri (humus)” olarak adlandırılan bir şeyin var olduğunu bildiren bir tane bile âyet mevcut değildir. Fakihleri zikredip onların bu konuyla ilişkilerini bildiren bir âyet de bulunmamaktadır!!

Kur’an-ı Kerim’de humus, iki yerde geçer. Bunlardan birisi Haşr sûresindeki şu âyettir: **“Allah’ın, onlardan (mallarından) elçisine verdiği ganimetler için siz at ve deve koşturmuş değilsiniz. Fakat Allah, elçilerini, dilediği kimselere karşı üstün kılar. Allah her şeye kadirdir. Allah’ın, (fethedilen) ülkeler halkından elçisine verdiği ganimetler, Allah, Elçisi, yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir. Böylece o mallar, içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir devlet olmaz. Elçi (Muhammed) size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sa-**

kının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir." (Haşr, 6-7)

Diğer âyet Enfâl sûresindedir: **"Eğer Allah'a ve hak ile bâtılın ayrıldığı gün, iki ordunun birbiriyle karşılaştığı gün (Bedir savaşında) kulumuza indirdiğimize inanmışsanız, bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah'a, Rasulüne, onun akrabalarına, yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir. Allah her şeye hakkıyla kadirdir."** (Enfâl, 41)

Tarihî bakımdan ise; imamlardan herhangi birinin, Müslümanların kazançları ve mal varlıklarıyla ilgili olarak, hatta anlaşmalı olan kâfirlerin -zimmîlerin-mallarıyla alakalı olarak ismi *humus* olan bir uygulamada bulundukları bilinmemektedir. Bu kişilerle ilgili uygulama zekât, sadaka, haraç, cizye ve benzerlerinden başkası değildir.

Şeyhulislam İbn Teymiyye şöyle söylemiştir: "Ayrıca delillerle bilinen meselelerden biri şudur: Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem,* Müslümanların mal varlıkları üzerinden humus uygulamasında bulunmamış ve hiçbir Müslümandan malının beşte birini (humus) vermesini istememiştir."[131]

---

131 *Minhâcu's-Sünne*, 3/154.

Şia'yı humus ödemekten muaf tutan birçok rivayet bulunmaktadır ki, sözü uzatmamak adına bu rivayetlere yer vermedik.

İmamiye taifesinin hocası Ebû Ca'fer Muhammed b. el-Hasan et-Tûsî şunları ifade etmiştir: "Gaybet halinde kendi taraftarlarına (Şialarına), humus ve nikâh, ticarethane ve mesken gibi diğer konularla alakalı hakları üzerinde tasarruf etme ruhsatı vermişlerdir."[132]

Güvenilir bir grup fıkıhçı, Şia'nın humus ödemekten muaf tutulması görüşünü benimsemiştir. Muhakkik el-Hıllî Necmeddin Ca'fer b. el-Hasan (ö. 676h.),[133] Yahyâ b. Sa'îd el-Hıllî (ö. 690h.),[134] sekizinci yüzyılda yaşamış el-Hasan b. el-Mutahhar el-Hıllî,[135] İkinci Şehid (ö. 966h.),[136] el-Erdebîlî (ö.993h.), Allâme Silâr,[137] 11. yüzyılın başlarında vefat etmiş olan Muhammed Ali Tabâtabâî[138] gibi…

---

132 *en-Nihâye fî Mücerredi'l-Fıkh ve'l-Fetâvâ*, s. 200.
133 Bkz. *Kitâbu Şerâi'i'l-İslâm*, s. 182-183, K. Humus.
134 *el-Câmi' li'ş-Şerâi'*, s. 151.
135 *Tahrîru'l-Ahkâm*, s. 75.
136 *Mecma'u'l-Fâide ve'l-Burhân*, 4/355-358.
137 *el-Merâsîm*, s. 633.
138 *Medâriku'l-Efhâm*, s. 344.

On Sekizinci Tespit

GASBEDİLEN NAMUS!!

Kardeşlerim! Aklı başında kimse, kızı için daima denk ve salih bir eş arar. Kızın, babası üzerindeki haklarından biri de budur.

Acaba Ali, Fâtıma'dan olma kızı Ümmü Külsüm'u Ömer b. Hattab ile evlendirmekle kusur mu işlemişti? Yoksa durum *el-Kâfî*'de yer alan rivayetin ifade ettiği gibi miydi? Cafer-i Sadık'tan gelen rivayette şöyle demiştir: "Bu, bizim gasbedilen namusumuzdur."[139]

Lâ ilâhe illallah… Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in kızının namusu gasbediliyor ha?!

Allah'a yemin ederim ki birçok Şiîye, bu konuyla ilgili olarak, "Ali'ye yapıldığı gibi, senin kendi kızının namusunun gasbedilmesini kabul eder misin?" diye sordum.

Aldığım cevap "Hayır!" oldu.

---

139 *el-Kâfî fi'l-Furû'*, 2/141; *Bihâru'l-Envâr*, 42/106.

Cafer-i Sâdık'ın, "Ebû Bekir, beni iki kez dünyaya getirdi."[140] sözü meşhur değil midir?

Cafer-i Sâdık'ın annesi, Ebû Bekir es-Sıddîk'ın oğlu Kâsım b. Muhammed'in kızı Ümmü Ferve'dir.[141] Bu namus helal midir, haram mı?

Ninesi, Ebû Bekir es-Sıddîk'ın oğlu Abdurrahman'ın kızı Esmâ'dır.

Buna göre Ebû Bekir; Mûsâ el-Kâzım, er-Rıza, el-Cevvâd ve el-'Askerî gibi Cafer-i Sâdık'ın hem oğullarının, hem de torunlarının dedesidir.

Ali'nin kızıyla evlenmiş olduğu halde Ömer'in kâfir olduğunu söylemeyi halen sürdürecek misiniz?

Kâfir bir adamın, Müslüman bir kadınla evlenmesi caiz midir?[142]

---

140 *Keşfu'l-Ğumme*, 2/161; *Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ*, 6/255.

141 Bkz. *el-Kâfî*, 1/472.

142 Güvenilir Şia kaynaklarından ve itibar edilen âlimlerinizden, Ömer'in, Ali'nin kızı Ümmü Külsüm ile evlenmiş olduğunu belirten bazı metinleri dikkatinize sunmak istiyorum: İbnu't-Taktakî, *el-Asîlî fî Ensâbi't-Tâlibiyyîn* adlı kitabında şunları yazmıştır: "Rasûlullah'ın kerimesi Fâtıma'nın kızı olan Ümmü Külsüm ile Ömer b. Hattâb evlenmişti. Ömer'den Zeyd adında bir oğul dünyaya getirdi. Daha sonra onunla Abdullah b. Ca'fer evlenmiştir." Muhakkik Mehdî er-Racâî'nin sözlerine bakınız. Kendisi birtakım nakillerde bulunmuştur. Bu nakillerden biri

de *el-Mecdî* kitabında Ebu'l-Hasan el-'Umerî'nin Ömer b. el-Hüseyin'e nisbet ederek yaptığı tahkikidir. Şöyle demiştir: "Bu rivayetler içinde itimat edilen, az önce gördüğümüz ve Abbas b. Abdilmuttalib'in onu (Ümmü Külsüm'u) babasının *(aleyhisselâm)* izni ve rızasını alarak Ömer'le evlendirdiğini ve Ömer'den Zeyd adında bir çocuk dünyaya getirdiğini ifade eden rivayettir."

Muhakkik, birçok görüş zikretmiştir. Bunlardan biri de şudur: "Ömer'in evlendiği kadın, dişi bir şeytandır veya Ömer onunla cinsel anlamda ilişkide bulunmamıştır ya da zor kullanarak ve gasp yoluyla kendisiyle evlenmiştir."

el-Meclisî şunları söylemiştir: "Böylece el-Mufîd'in olayın aslını inkâr etmesi, olayın sadece onlar tarikinden sabit olmadığını beyan etme amacına matuftur. Yoksa Ali *aleyhisselâm*'ın Ömer'in vefatından sonra Ümmü Külsüm'e gelerek onu kendi evine götürdüğünü ifade eden bu rivayetler varid olmuşken ve senetleriyle birlikte ileride gelecek olan rivayetler ve bundan başka *Bihâru'l-Envâr*'da yer verdiğim rivayetler varken bu şekilde bir inkârda bulunulması ilginçtir. Asıl cevap, bu olayın takiyye icabı ve bir mecburiyetten dolayı gerçekleşmiş olduğu yönündedir." *Mir'âtu'l-'Ukûl*, 2/45.

el-Kâfî müellifi, Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'ın şöyle dediğini söylemiştir: "Kocası ölmüş kadının, evinde mi, yoksa dilediği bir yerde mi iddet bekleyeceğini kendisine sormuştum. Cevaben şöyle demişti: Bilakis dilediği yerde iddetini doldurur. Ali *aleyhisselâm*, Ömer vefat ettiğinde Ümmü Külsüm'e gelmiş ve onu kendi evine götürmüştü." Bkz. *el-Furû' mine'l-Kâfî*, 6/115.

Daha fazla bilgi için bkz. Ebû Mu'âz el-İsmâ'îlî, *Zevâcu 'Umer b. el-Hattâb min Ümmi Külsüm Hakîka em İftirâ* adlı risale.

On Dokuzuncu Tespit

HÜSEYİN'İ KİM ÖLDÜRDÜ?

Kardeşlerim!

Kendinize hiç "Hüseyin'i kim öldürdü?" diye sordunuz mu?

Cevap vermekte acele etmeyin. Cevap aşağıda gelecek...

Gerçek katiller, önce Hüseyin'de istek uyandırıp sonra da âdetleri olduğu üzere ona ihânet edenlerdir.

Şiî Cevâd Muhaddisî şunları söylemiştir: "Kûfeliler tarihte ihanet ve ahde vefasızlıkla ün salmışlardır. Her ne olursa olsun Kûfelilerin söz verip verdikleri söze sadakat göstermeleri konusunda İslâm tarihinde düzgün bir bakış açısına rastlamak mümkün değildir."[143]

Âlimlerinizin itirafları ve kabulleri:

1- Şiî Hüseyin Kûrânî: "Kûfeliler, İmam Hüseyin'den ayrılmakla yetinmeyip istikrarsız tutumları neticesinde üçüncü bir tavır sergilemişlerdir. Buna göre süratle Kerbelâ'ya doğru harekete geçerek

---

143 *Men Katele'l-Hüseyin*, s. 13-14; *Mevsû'atu 'Âşûrâ*, s. 59.

İmam Hüseyin *(aleyhisselâm)* ile savaşa yeltenmişlerdir. Kerbelâ'da şeytanı razı edecek, Rahman'ı gazaplandıracak tavırlar sergilemekte birbirleriyle yarışıyorlardı. Meselâ bir önceki gün Kûfe'de ehl-i beytin hamisiymiş, onların savunucusuymuş gibi görünen lider/önder Hâni' b. 'Urve'yi kurtarmak için orduya komutanlık eden 'Amr b. el-Haccâc'ın, İmam Hüseyin'i dinden çıkmakla itham etme gayesi güderek bir önceki tutumunu tamamıyla gözardı ettiğini görmekteyiz. 'Amr b. el-Haccâc, arkadaşlarına hitaben söylediği 'Dinden çıkıp cemaatten ayrı düşene karşı savaşın!' şeklindeki sözleri üzerinde bir düşünelim."[144]

2- Şiî Kâzım el-İhsâî en-Necefî: "İmam Hüseyin *aleyhisselâm* ile savaşmak üzere çıkan ordu üç yüz bin kişiden oluşuyordu. Hepsi de Kûfelilerdendi. İçlerinde ne Şamlı, ne Hicazlı, ne Hintli, ne Pakistanlı, ne Sudanlı, ne Mısırlı, ne Afrikalı bir kişi vardı. Aksine tamamı Kûfe halkındandı. Değişik kabilelerden toplanmışlardı."[145]

3- Şiî tarihçi Hüseyin b. Ahmed el-Burâkî en-Necefî: "el-Kazvînî şunları söylemiştir: Kûfe halkının alnına sürülmüş lekelerden biri de Hasan b. Ali

---

[144] *Fî Rihâbi Kerbelâ*, s. 60-61.

[145] *'Âşûrâ*, s. 89.

aleyhisselâm'ı yaralamış ve Hüseyin *aleyhisselâm*'ı önce çağırıp sonra katletmiş olmalarıdır."[146]

4- Şiî Cevâd Muhaddisî: "Bütün bu sebepler İmam Ali *aleyhisselâm*'ın onlar eliyle iki kez acıya katlandığı, İmam Hasan *aleyhisselâm*'ın onlar tarafından ihanete uğradığı, Müslim b. Âkîl'in zulmen öldürüldüğü, Hüseyin'in Kûfe'ye yakın bir yerdeki Kerbelâ'da susuz bir şekilde ve Kûfe ordusu elinde katledildiği sonucuna götürmektedir."[147]

5- Murtaza el-Mutahharî: "Kûfe halkının, Ali'nin taraftarı (Şiası) olduğu ve İmam Hüseyin'i öldürenlerin de kendisinin taraftarları (Şiası) olduğu hususunda herhangi bir şüphe yoktur."[148]

Ayrıca şunları dile getirmiştir: "Hüseyin'in, Peygamber'in vefatından sadece elli yıl sonra Müslümanlar eliyle ve hatta Şiiler tarafından katledilmiş olması hayret verici bir olay, ilginç ve gayet dikkat çekici bir bilmecedir."[149]

6- Muhsin Emîn: "Sonra Hüseyin'e, Irak halkından ihanet etmiş, kendisine karşı isyan etmiş, biatle-

---

146 *Târîhu'l-Kûfe*, s. 113.

147 *Mevsû'atu 'Âşûrâ*, s. 59.

148 *e-Melhametu'l-Hüseyniyye*, 1/129.

149 *el-Melhametu'l-Hüseyniyye*, 3/94.

rini boyunlarından çıkarıp atmış ve sonunda da kendisini katletmiş olan yirmi bin kişi biat etmişti."[150]

Ehl-i sünnetin, Hüseyin'in öldürülmesi karşısındaki tavrı:

Şeyhulislam İbn Teymiyye şu sözlerle bu tavrı özetlemektedir: "Allah ona şehitlik ikramında bulunmuş; katillerini, katledilmesine yardımcı olanları ya da katledilmesine rıza gösterenleri zillete duçar etmiştir. Önceki şehitlerle birlikte kendisi güzel bir örneklik vasfına sahiptir. O ve kardeşi, cennet gençlerinin efendileridir. İslam'ın izzetli ortamında terbiye görmüşlerdi. Ehl-i beytin nail olduğu hicret, cihad, sabır ve eza gibi şeylere kendileri de nail olunca Allah, sahip oldukları değeri ikmal ederek ve derecelerini yücelterek onlara şehitlik mertebesini ikram etti. Onun katledilmesi büyük bir musibettir."[151]

---

150 *A'yânu'ş-Şî'a*, 1/26.

151 *Mecmû'u'l-Fetâvâ*, 4/511.

Yirminci Tespit

İCTİHAD VE ACEMLİK

Kardeşlerim!

Arap dilini iyi seviyede bilmeyen bir insanın müctehid bir âlim, hatta şerî konularda evrensel bir taklit mercii olması akıl alacak bir iş midir?

Zira şeriatın mihveri, Kitab ve sünnettir. Kitabı da, sünneti de anlamayan biri nasıl olacak da bunları tefsir edecek? Nasıl olacak da bunlara göre hüküm verecek? Gerçekten ilginç bir durum!

Siz de araştırabilirsiniz. Ben araştırıp soruşturdum... Ama tatmin edici bir cevap bulamadım. Şiî taklit mercii es-Sistânî'nin bir kez olsun Arapça konuştuğunu duydunuz mu? Kendisine ait ses kayıtları var mı? Hiç konuşma yaptığını duydunuz mu?!![152]

---

[152] Bkz. *Âdâbu'l-Fetvâ*, 1/23; *el-İbhâc*, 1/8; er-Râzî, *el-Mahsûl*, 6/30; *Edebu'l-Muftî ve'l-Müsteftî*, 1/32; *el-Medhal*, 1/372; *el-Musvedde*, 1/487; *Ravdatu'n-Nâzır*, 1/353. Bu kaynaklar müctehidin şartlarını saymışlardır ki bu şartlardan biri de Arap dilidir. er-Râzî, *el-Mahsûl*'da şöyle

Çocuklarınızın okuduğu gibi Kur'an'ı sahih bir kıraatle okuyabilmekte midir?!

---

der: "Lafzın ve manasının gereklerini bilmelidir. Çünkü böyle olmadığı takdirde lafızdan hiçbir şey anlamaz. Bir lafız lügat, örf ve şeriat açısından mana ifade edebilir. Bu durumda müctehidin lugatı, örfî ve şerî lafızları bilmesi gerekir."

Yirmi Birinci Tespit

ÂİŞE!

Kardeşlerim! Allah sizlere bereket ihsan etsin! Allah Teâlâ'nın, **"Peygamber, müminlere kendi canlarından daha yakındır. Eşleri, onların analarıdır."** (Ahzâb, 6) mealindeki âyetini defalarca okumuşsunuzdur, değil mi?

Evet, onun hanımları, istesek de, istemesek de müminlerin anneleridir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hanımları sizin annelerinizdir. Âişe *radıyallahu anha* sizin de, benim de annemdir. Onun anneniz olmasından memnun musunuz? Sakın "Hayır" demeyin!

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: **"Kötü kadınlar kötü erkeklere, kötü erkekler ise kötü kadınlara; temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara yaraşır. Bu temiz olanlar, (iftiracıların) söylediklerinden çok uzaktırlar. Kendileri için bağışlanma ve güzel bir rızık vardır."** (Nûr, 26) Annenizin kötü bir kadın olduğunu sakın söylemeyesiniz. Hiç kendi ananıza söver misiniz?

Âlimlerinizin, özellikle ona (Âişe *radıyallahu anha*'ya) karşı tutumunu gayet iyi bilirsiniz. İtham ve iftiralardaki aslan payını Âişe *radıyallahu anha*'ya tahsis etmişlerdir. Bu çerçevede Şia, cehennem kapılarından birinin Âişe *radıyallahu anha*'ya mahsus olduğunu ve cehenneme o kapıdan gireceğini iddia eder. El-'Ayyâşî, Cafer-i Sâdık *rahimehullâh*'a isnad ederek Allah Teâlâ'nın, **"Cehennemin yedi kapısı vardır. Onlardan her kapı için birer grup ayrılmıştır."** (Hicr, 44) âyetinin tefsirinde "Yedi kapılı cehennem getirilir... Altıncı kapı 'Asker içindir...'"[153] dediğini belirtir.

'Asker, -el-Meclisî'nin ileri sürdüğüne göre-[154] Âişe *radıyallâhu anha* için kullanılan kinayeli bir isimdir.

Âişe *radıyallahu anha*'nın kendi ismi yerine kinayeli olarak 'Asker tabirinin kullanılmasının nedeni, yine el-Meclisî'nin ifadesine göre (onun) -Cemel Vakası'nda-'Asker isimli bir deveye biniyor olmasıdır.

Müminlerin annesi ve peygamberinizin hanımı Âişe *radıyallâhu anha* için kendi kitaplarında "kötülüklerin anası" lakabını kullanmışlardır.[155]

---

153 *Tefsîru'l-'Ayyâşî*, 2/243; Bkz. el-Bahrânî, *el-Burhân*, 2/345.

154 Bkz. el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 8/302-303.

155 el-Beyâdî, *es-Sırâtu'l-Müstakîm*, 3/161.

Sizin âlimleriniz onun kâfir ve imansız olduğunu iddia etmişlerdir. Cehennemliklerden olduğunu ileri sürmüşlerdir. Şia âlimlerinden el-'Ayyâşî, **"İpliğini sağlamca büktükten sonra, çözüp bozan (kadın) gibi olmayın."** (Nahl, 92) âyetinin tefsirinde, iftirada bulunarak Cafer-i Sâdık'a şu sözü isnad etmektedir: "İpliğini sağlamca büktükten sonra çözüp bozan kadın, Âişe'dir. İmanını bozmuştur."[156]

Âişe *radıyallahu anha*'nın, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e yalan söylediğini de iddia etmişlerdir.[157]

Lakabının da Allah Teâlâ'nın buğzettiği lakaplardan biri olan "Hümeyra" olduğunu ileri sürmüşlerdir.[158]

[156] *Tefsîru'l-'Ayyâşî*, 2/269; Bkz. el-Bahrânî, *el-Burhân*, 2/383; el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 7/454.

[157] es-Sadûk, *el-Hısâl*, 1/190.

[158] el-Küleynî, *el-Usûl mine'l-Kâfî*, 1/247.

Yirmi İkinci Tespit

DOĞRULUĞA MUHALEFET ETMELERİ HAKKINDA

Şia inançlarından biri de ehl-i sünnete muhalefet etmektir. Şia'ya intisap edenler manasındaki "havas"ın karşıtı olarak ehl-i sünneti "avam" diye adlandırırlar.

el-Bahrânî, şu rivayeti nakletmiştir: "Dedim ki: 'Sizden gelen her iki rivayet de meşhur ise ve her ikisini de sika raviler sizden rivayet etmişse, nasıl davranılır?' Şöyle cevap verdi: 'İncelenir. Hangisinin hükmü Kitab ve sünnete uygun ve avama muhalifse, o alınır; hükmü Kitab ve sünnete muhalif olup avama muvafık olan terk edilir.' 'Sana kurban olayım! İki fakih de hükmü Kitaba ve sünnete uygun olarak biliyorsa ve rivayetlerden birini avama muvafık, diğerini de onlara muhalif görüyorlarsa, bu iki rivayetten hangisi alınır?' dedim. 'Avama muhalif olan alınır. Hakikat o rivayettedir.' dedi. 'Kurban olayım sana! Her iki haber de onlara muvafık olursa peki?' dedim. 'Hakim ve kadıların hangisine daha meyilli olduklarına bakı-

lır. Onların meyil gösterdikleri terk edilir, diğer rivayet alınır.' dedi."[159]

el-Bahrânî, ayrıca şu rivayeti zikretmiştir: "Dedim ki: 'Peki, her ikisi de adil, razı olunmuş ve güvenilir ise?' Bunun üzerine (el-Bâkır) şöyle söyledi: 'Bunlardan hangisinin avama muvafık olduğuna bak ve onu terk edip onlara muhalif olanı al! Zira hak, onlara muhalif olandadır.'"

el-Bahrânî, Abdurrahman b. Ebî Abdullâh'tan rivayetle, şöyle söylediğini aktarmıştır: "Her ikisini de Allah'ın Kitabında bulamazsanız, avamın rivayetlerine arz edin. Onların rivayetlerine muvafık olanı bırakın; onların rivayetlerine muhalif olanı alın!"[160]

el-Küleynî, rivayetlerinin ihtilafı durumunda temyiz yöntemlerinden biri olarak imamlarının şu sözünü zikretmiştir: "Kavme muvafık olanı bırakın! Çünkü doğruluk (rüşd) onlara muhalefet etmektedir."[161]

---

159 *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, Thk. el-Bahrânî, 1/90-92.

160 *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 1/94-95.

161 *Usûlu'l-Kâfî*; Bkz. *Vesâilu'ş-Şî'a*, 26/103 ve buradan iktibasla *Bihâru'l-Envâr*, 2/235.

Ebû Abdullah Cader-i Sâdık'tan şöyle bir rivayette bulunmuşlardır: "Birbiriyle ihtilaflı iki hadis size geldiği vakit kavme muhalif olanı alın!"[162]

el-Hasan b. el-Cehm, kendisinden yapılan rivayete göre şöyle demiştir: "Salih kul (bu lakap ile kastedilen kişi, imamdır) *radıyallâhu anh*'a şöyle dedim: 'Sizden bize gelen rivayetler hususunda size teslimiyet göstermekten başka bir tutum sergileyebilir miyiz?' 'Hayır, vallahi... Bize teslim olmaktan başka bir tavır gösteremezsiniz?' dedi. Bunun üzerine 'Ebû Abdullah'tan bir şey rivayet ediliyor ve yine ondan aynı şeyin muhalifi rivayet ediliyor. Hangisini alalım?' dedim. 'Kavme (ehl-i sünnete işaret ederek) muhalif olanı al! Kavme muvafık olandan kaçın!' dedi."[163]

Bu prensibe sarılmanın sebebini, Ebû Basîr'in Ebû Abdullah'tan aktardığı şu rivayete dayandırmaktadırlar. Buna göre Ebû Abdullah şöyle demiştir: "Vallahi ne sizler onların içinde bulunduğu hale; ne de onlar sizin içinde bulunduğunuz hale sahiptir-

---

162 *Vesâilu'ş-Şî'a*, 26/103 ve buradan iktibasla *Bihâru'l-Envâr*, 2/235.

163 *Vesâilu'ş-Şî'a*, 26/103 ve buradan iktibasla *Bihâru'l-Envâr*, 2/235.

ler. Onlara muhalefet edin! Zira onlar haniflik üzere değildirler."[164]

Ali b. Esbât'tan rivayete göre, şöyle demiştir: "er-Rıza *radıyallâhu anh*'a, 'Mutlaka bilmem gereken bir şey meydana geliyor, ama bulunduğum beldede dostlarınızdan kendisine danışabileceğim biri olmayabiliyor.' dedim. 'Beldenin fakihine git! O konuyu ona danış! Sana herhangi bir fetva verirse, onun aksini al! Zira hak, onun aksi olandadır.' dedi."[165]

Humeyni şöyle demiştir: "Çelişkili olan iki haberden birinin senedinin ve hatta sıhhatinin zahir olduğuna itibar edilmesiyle ve içeriklerinin mezhep ashabı arasında meşhur olmasıyla birlikte bu iki haberden sadece birinin tercih edilmesi konusunda avama muhalefet göstermenin etken bir unsur olduğu yönündeki söz konusu rivayetlerin delaletleri oldukça net bir biçimde ortadadır. Hatta bu tercih faktörü, bütün

---

164 *Vesâilu'ş-Şî'a*, 26/103; Bkz. *el-Fusûlu'l-Mühimme*, s. 325-326.

165 İbn Bâbeveyh, *'İlelu'ş-Şerâi'*, s. 531; et-Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 6/295; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 26/103; *Bihâru'l-Envâr*, 2/233.

fıkıh bablarında ve fıkıhçıların dilinde genel ve yaygın olarak tedavülde olan bir etkendir."[166]

Humeyni, bu hususu, rivayetlerde tercih gereklerinden biri olarak kabul etmekte ve şöyle demektedir: "Onların avama muhalif olanı almayı emreden, meselâ 'Avama muhalefet et. Zira doğruluk bundadır.', 'Kavme muvafık olanı terk edin. Çünkü doğruluk onlara muhalefettedir.' gibi haberleri tercih usulündendir. Bu yolla tercihte bulunmak, sırf ibadet maksadına matuf olmayıp aynı zamanda 'Onlara muhalif davranmanın gerçeğe götüren bir yol olması ve doğruluğun onlara muhalefet etmekte gizli olması'ndan dolayıdır."[167]

İmam Sâdık'ın, kendilerine muhalif olanı almayı emretmiş olduğunu ileri sürdükleri avam, ehl-i sünnettir. Nitekim bu hususu Muhsin el-Emîn, açık bir dille ifade ederek şöyle demiştir: "Bizim mezhebimizden olanlar havas ifadesini, ehl-i sünnet olarak adlandırdıkları avama karşıt olarak kendileri için kullanırlar."[168]

İşte böyle kardeşlerim... Şia nezdinde genel kabul görmüş olan konulardan biri, akaid meseleleri bir

---

166 *er-Resâil*, 2/81-82.

167 Bkz. *Risâletu't-Te'âdul ve't-Tercîh*, s. 71.

168 *A'yânu'ş-Şî'a*, 1/21.

yana haberler/rivayetler alanında dahi ehl-i sünnete muhalefet göstermenin vücubiyetidir. Öyle ki Şia'ya göre herhangi bir haberin sahihliğinin ölçüsü, o haberin ehl-i sünnetin üzerinde bulunduğu hale muhalif olmasıdır. Allah sizleri muvaffak kılsın, bu konudaki düşünceniz nedir?

Humeyni şunları zikretmiştir: "Ebû İshâk el-Ercânî'den -senedi merfû seviyesine çıkarmıştır- rivayete göre şöyle demiştir: Ebû Abdullah *aleyhisselâm*, "Biliyor musun, neden avamın söylediğine muhalefet etmekle emrolundunuz?" dedi. "Bilmiyorum" dedim.

Bunun üzerine şunları söyledi: "Ali, Allah için hangi hükmü vermişse, ümmet onun yönetimini iptal etmek amacıyla ona muhalefet edip bir başka hükme yönelmiştir. Bilmedikleri bir konuda müminlerin emîrine soru sorarlardı. O da onlara bir fetva verdiğinde insanların kafasını karıştırmak maksadıyla aksini yaparlardı."[169]

[169] *et-Te'âdul ve't-Tercîh*, s. 82.

Yirmi Üçüncü Tespit

MUT'A!

Kardeşlerim! Allah sizleri muhafaza etsin! Hiç şüphesiz mut'ayı duymuşsunuzdur. Âlimlerinizin kendi kitaplarında "Allah'a yakınlaşma," evet, Allah'a yakınlaşma olarak niteledikleri şu mut'ayı daha önce duymuşsunuzdur. Nasıl bir yakınlaşmaysa bu?!

Hatta mut'aya iman etmek, onlara göre, dinin asıllarından biri olarak görülmekte; mut'ayı inkâr eden de dini inkâr etmiş olarak kabul edilmektedir.[170]

İmamlarından şöyle rivayette bulunmuşlardır: "Mut'a benim dinimdir; babalarımın da dinidir. Kim onunla amel ederse, dinimizle amel etmiştir. Kim de onu inkâr ederse, dinimizi inkâr etmiş ve bizim akidemizden başkasına inanmış olur."[171]

Mut'anın bazı faziletlerine dair:

Ebû Abdullah'tan, şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Mut'a yapıp sonra da gusleden hiçbir adam yoktur

---

[170] *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 3/366; *Tefsîru Menheci's-Sâdikîn*, 2/495.

[171] *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 3/366; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 4/438.

ki Allah ondan damlayan her bir damladan kıyamete kadar kendisine istiğfar dileyen ve kıyamet kopana dek ondan (mut'adan) kaçınana lanet eden yetmiş melek yaratmış olmasın." el-Mufîd, bu rivayetlere yer verdikten sonra, "Bu manada o kadar çok şey mevcut ki; bunlar sadece bir kısmı…"[172] demiştir.

Mut'a, cennete girmenin en büyük sebeplerinden biridir. Hatta mut'a, o kimseleri öyle bir dereceye ulaştırır ki peygamberlerle cennetteki mertebeleri konusunda rekabete girerler.[173]

Mut'a yapan kadın mağfirete mazhar olmuştur.[174]

Mut'a, dinin faziletlerinden olup Rabbin gazabını teskin eder.[175]

el-Meclisî'nin el-Bâkır *aleyhisselâm* hakkındaki rivayetine göre, "Mut'a yapan kimseye sevap var mı?" sorusuna muhatap olmuş ve cevaben şöyle demiştir: "Kadınla tek kelime konuşmadan bu fiille Allah *azze ve celle*'yi ve *"falan"*a muhalefeti murad ediyorsa, Allah onun için bir sevap yazar. Kadına yaklaştığı zaman Allah, buna karşılık onun için bir günahı bağışlar. Ar-

---

172 *Risâletu'l-Mut'a*, s. 8-9.

173 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 3/366.

174 A.g.e.

175 el-Kâşânî, *Tefsîru Menheci's-Sâdikîn*, 2/493.

dından guslettiğinde üzerinden suyun geçtiği kılları adedince Allah onu bağışlar." "Kıllar adedince mi?" dedim. "Evet, kıllar adedince..." dedi."[176] "Falan" ile kastedilen Ömer b. Hattab'dır.

el-Meclisî şöyle demiştir: "Ali'nin, kardeşinden *(aleyhisselâm)* rivayetine göre, "Ona, adamın hiçbir şâhit olmaksızın kadınla mut'a yoluyla evlenip evlenemeyeceğini" sordum. "Müslüman (güvenilir) iseler sakıncası yok." dedi."[177] Bu nedenle erkeğiyle kızıyla Şia gençleri, mut'a konusunda gayet hırslıdırlar!!

Bir sorumuz olacak: Acaba Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* hiç mut'a yaptı mı?

On iki imam mut'a yapmış mıydı?

Bu bir yakınlaşma değil miydi? Oysaki bu insanlar, imamlar, kendilerini Allah'a yaklaştıracak olan her türlü ameli işlemekte titizlik gösteren kimselerdir.

İmamların mut'adan dolayı dünyaya gelen çocukları var mıdır?

Acaba mut'a, sadece takva sahibi mümin erkekler için mi geçerlidir, yoksa Allah'a yakınlaşmak adına takva sahibi mümin kadınlar da mut'a yapabilirler mi?

---

176 *Bihâru'l-Envâr*, 100/306.
177 *Bihâru'l-Envâr*, 100/312.

Acaba mut'anın yaygınlaştığı bir toplumun görünümü nasıl olur?

"Mut'a, dul kadınlarla boşanmış olan kadınlar için bir ilaçtır, çaredir." şeklinde kafa karışıklığı meydana getirmekten kaçının! Çünkü durum hiç de öyle değil! Mut'a, bekâr kızlar (bâkireler) için konulmuştur! Nitekim Ziyâd b. Ebi'l-Hallâl'ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'ı şöyle söylerken işitmiştim: 'Ailesinin alnında bir ayıp lekesi oluşturması endişesiyle bâkire kızla -bekâretini gidermemek kaydıyla- mut'a yapılmasında sakınca yoktur.'"[178]

Kendisine rivayette bulunan birinden(!!) yapmış olduğu bir rivayette Ebû Sa'îd el-Kammât şöyle demiştir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'a şunu sordum: 'Bekar bir genç kız, ebeveyninin yanında ve onlardan gizlice beni kendisine çağırıyor. Ne dersin, yapayım mı?' 'Evet, tenasül uzvu mahallinden kaçın.' dedi. 'Peki, kendisi buna razı olursa?' dedim. 'Velev ki buna râzı olsun. Çünkü bekâretin gitmesi, bâkireler için bir utanç vesilesidir.' dedi."[179]

---

178 *el-Furû' mine'l-Kâfî*, 2/46; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 14/457.

179 *et-Tehzîb*, 7/254; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 20/33.

Müslüman! Sen kendinden önce kız kardeşin için mut'a fiiline rıza gösterir misin?

Annen için veya kızın için razı olur musun? Kendi içinde tutarlı ol ve kararını ona göre ver!

Öyle bir evlilik düşünün ki, içinde ne miras var, ne şahit şartı var, ne veli şartı var, ne boşanma var...

Bir defalık cinsel ilişki kadar süresi olan bir evlilik... Sonrasında da ayrılık...

Bu şekildeki bir mut'a ile Amerika'da, Avrupa'da ve Asya'da var olan genelevler arasında bir fark gösterin Allah için!

Farkı biliyor musunuz? Genelevleri kanun korurken, -bunların iddiasına göre- mut'ayı şeriat koruyor.

Mut'a, İslam'da sadece üç günlüğüne mubah kılınmış,[180] sonra haram edilmiştir. Ayrıca mut'a, kâfir

---

180 Bu husus İbn Ömer'den rivayetle varid olmuştur. Şöyle demiştir: "Ömer b. Hattâb yönetime gelince insanlara bir konuşma yaptı ve şunları söyledi: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem,* mut'a konusunda bize üç (gün) izin vermiş, sonra da haram kılmıştı. Vallahi, muhsan (başından evlilik geçmiş) olduğu halde mut'a yapan birini öğrenmeyeyim, onu mutlaka taşla recmederim. Ancak Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in haram ettikten sonra onu helal kıldığına dair dört şahit getirirse müstesnâ." İbn Mâce, 1963.

kadınlarla yapılmıştır. Buna göre Şia âlimleri nasıl olur da mut'anın Müslüman kadınlarla yapılacağını söylerler?!

Bununla birlikte Şiiler, kendi muteber kaynaklarında bunun tam aksini rivayet etmişlerdir. Meselâ, İbn Ebî 'Umeyr < Hişâm b. el-Hakem < Ebû Abdullah tarikinden Ebû Abdullah'ın mut'aya ilişkin olarak "Bizim nazarımızda, onu ancak fâcirler yapar."[181] dediği rivayet edilmiştir.

İbn Sinân, kendisinden gelen rivayete göre şöyle demiştir: "Ebû Abdullah'a mut'a hakkında soru sordum, 'Nefsini onunla kirletme!' dedi."[182]

el-Küleynî, el-Mufaddal'dan, şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'ı mut'a hakkında şöyle derken işitmiştim: 'Bırakın şunu! Sizden biriniz, ayıp mahallinde görülmekten ve bunun salih

İyâs b. Seleme'nin, babasından rivayetine göre, şöyle demiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, Evtâs yılında üç (gün) mut'aya ruhsat tanıdı, sonra yasakladı." Ahmed, 4/55; Müslim, 4/131'de tahric etmiştir.

181 İbn İdrîs, *Serâir*, s. 483'de tahric etmiştir. Bkz. *el-Vesâil*, 14/456; *Bihâru'l-Envâr*, 100/318.

182 İbn İdrîs, *Serâir*, s. 66'da tahric etmiştir. Bkz. *el-Vesâil*, 14/450.

kardeşlerine ve arkadaşlarına götürülüp anlatılmasında hayâ etmez mi?'"[183]

el-Mufîd ve el-Küleynî, Ali b. Yaktîn'in şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Ebu'l-Hasan'a mut'a hakkında soru sordum. 'Sen ve o ha! Allah seni ona muhtaç etmesin!'[184] dedi."

Ammâr'dan rivayet edildiğine göre, şöyle demiştir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm* bana ve Süleyman b. Hâlid'e, 'Sizin ikinize mut'a haram edilmiştir.' dedi."[185] Ali b. Ebî Tâlib'den rivayete göre kendisi Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den mut'anın haram edildiğini rivayet etmiştir.[186]

el-Mufîd ve el-Küleynî, İbn Şemmûn'dan, şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: Ebu'l-Hasan *aleyhisselâm,* bazı dostlarına şöyle yazmıştır: "Mut'a konusunda bana ısrarcı olmayın! Size sadece sünneti ikame etmek düşer. Dolayısıyla cariyelerinizi ve hür hanımlarınızı bırakıp onunla (mut'ayla) meşgul olmayın ki

183 *el-Kâfî*, 5/453; *Bihâru'l-Envâr*, 100/311; el-'Âmilî, *el-Vesâil*, 14/450; en-Nûrî, *el-Mustedrek*, 14/455.

184 Bkz. el-Mufîd, *Hulâsatu'l-Îcâz fi'l-Mut'a*, s. 57; *el-Vesâil*, 14/449.

185 *Furû'u'l-Kâfî*, 2/48.

186 *et-Tehzîb*, 186; *el-İstibsâr*, 3/142.

bu kadınlar nankörlük göstermesinler, size düşmanlık besleyip uzaklaşmasınlar, bunu emredene beddua etmesinler ve bize lanet okumasınlar!"

Birilerinin dediği gibi İmam'ın mut'a hakkında söylediklerini takiyye gereği söylediğini iddia ederek bu hadislerden sıyrılmaya çalışırlarsa, cevap olarak, kadınlarla mut'a yapmanın takiyyeyle ilgisi olmadığını söyleriz.

Kâşifu'l-Ğıtâ, *Aslu'ş-Şî'a*'da şunları söylemiştir: "Bizim Cafer-i Sâdık *aleyhisselâm*'dan gelen güvenilir rivayet tariklerimizden biri de onun şu ifadeleridir: Üç şey vardır ki bunlar konusunda kimseden çekinmem: Temettu haccı, kadınlarla mut'a ve mestler üzerine meshetmek."[187]

---

187 *Aslu'ş-Şî'a ve Usûluhâ*, s. 100.

Yirmi Dördüncü Tespit

ÇEŞİTLİ MEŞREPLER

"Şeyhu't-Tâife" olarak tanınan et-Tûsî şunları söylemiştir: "Bir dostumuz, *-Allah üzerimizde hakkı bulunanları desteklesin-* ashabımızın *-Allah, kendilerini desteklesin ve geçmişlerine rahmet etsin-* hadisleri ve bu hadislerde vaki olan ihtilaf, çelişki ve zıtlıklar konusunda benimle müzakerede bulundu. Neredeyse birbiriyle uyumlu gibi görünen her bir rivayetin karşısında ona zıt bir rivayet vardı. Her bir hadisin mukabilinde mutlaka onu nefyeden bir başkası vardı. Muhaliflerimiz bu durumu mezhebimize ta'n edilecek en önemli konulardan biri haline getirip bu suretle inancımızı boşa çıkarmaya kalkıştılar."[188]

et-Tûsî bu durumu, insanların kendisinden nefret etmelerinin bir sebebi olarak görmüştür. Meselâ hocası Ebu'l-Hasan el-Hârûnî el-'Alevî hakkında şöyle demiştir: "Şia mezhebini itikat olarak benimser, İmamiye yoluna inanırdı. Hadislerin birbiriyle ihtilafı ko-

---

[188] *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 1/2.

nusu kendisine karışık gelince geri adım attı ve mezhebi terk edip başkasına yöneldi."[189]

Binden fazla mesele hakkında, birçoğu kendi imamlarından rivayetle gelen naslar bulunmasına rağmen İmamiye, fıkhın ferî konularında ihtilaf etmişlerdir. Şarabın temiz mi, necis mi olduğuna ilişkin ihtilafları buna örnek verilebilir. Bu durum öyle tehlikeli bir noktaya ulaşmıştır ki, herhangi bir imam fetva verdiğinde takiyye yaptığı gerekçesiyle fetvası reddedilmiş, kabul edilmemiştir.

Meselâ İmam es-Sâdık *aleyhisselâm*'ın, ehl-i kitabın kestiği hayvanlardan yemeyi yasakladığını işittiğini söyleyen Şu'ayb el-'Akarkûfî'nin başına böyle bir hadise gelmiştir. Kendisi şöyle anlatır: "Onun yanından çıktığımızda Ebû Basîr, bana, 'O etlerden ye! Çünkü ben, hem onun hem de babasının bu etleri yemeyi emrettiğini duymuştum.' dedi. Şu'ayb şöyle söyledi: 'Ebû Basîr, bana «O etlerden ye! Günahı boynuma...» dedi.' dedi. Bunun üzerine Şu'ayb, imama ikinci kez sordu. O da 'O etlerden yeme!' dedi. Ebû

---

189 A.g.e.

Basîr, 'Üçüncü defa sor!' dedi. Şu'ayb '«İki defadan sonra artık ona soru sormam.» dedim.' dedi."[190]

Sözü edilen Ebû Basîr, Şiilerin büyük ravilerinden biridir.

Takiyye yapması sebebiyle dürüstlüğüne itibar edilmeyen, takipçileri tarafından görüşlerine değer verilmeyen ve verdiği fetvalar bizzat yüzüne karşı reddedilen bir imamın; muhalefet edilmesi caiz görülmeyen, reddedilmesi Allah Teâlâ'ya karşı gelmek sayılan masum bir imamın bile hali böyleyken yaratılmışlar üzerinde hüccet sayılan bir imamın sözlerini varın siz düşünün! Bunlardan hangisi takiyye acaba?!

Ca'fer'den gelen her bir rivayetle mutlaka çelişen bir başka rivayet olduğunu; bu rivayetleri kendisine nispet edenlerin çeşitli meşreplerinin var olduğunu teyit eder mahiyette zıtlarının var olduğunu görürsünüz.

et-Tûsî şöyle der: "Bir varsayım olarak, 'Durum, nastan hareketle sizin ifade ettiğiniz gibi ise şayet, müminlerin emîri *aleyhisselâm*, kızını Ömer ile evlendirmemiştir. Onunla evlendirmiş olması, onlar arasındaki halin sizin ileri sürdüğünüzün aksi yönde olduğu-

---

190 el-Mufîd, *Zebâihu Ehli'l-Kitâb*, s. 9-10; İlgili örnekler için bkz. *Bihâru'l-Envâr*, 63/15.

na dair bir delil ihtiva eder ki sizin birçoğunuz onu savunanın kâfir olduğunu iddia eder.' denilse, cevaben şunu söyleriz: 'Bizim âlimlerimiz içinde bu evliliği reddedenler olduğu gibi kabul ederek onun (Ömer'in), kendi kızının gözleri önünde öldürüleceğini bildiği için Ali böyle yapmıştır.' diyenler de bulunmaktadır. Ama doğrusu böyle değildir. Ali, kızını onunla takiyye gereği evlendirmiştir."[191]

el-Feyd el-Kâşânî de şunları söylemiştir: "Cerh, tadil ve bunların şartları konusunda ihtilaf, çelişki ve karmaşıklıklar bulunmaktadır ki, konunun uzmanlarınca da açıkça bilindiği üzere bunların, gönlü tatmin edecek şekilde giderilmesi neredeyse mümkün değildir."[192]

---

191 et-Tûsî, *el-İktisâd el-Hâdî ilâ Tarîki'r-Reşâd*, s. 213.
192 *el-Vâfî*, 1/11-12.

Yirmi Beşinci Tespit

TAKİYYE

Âlimleriniz takiyyeyi usulu'd-dînden saymaktadırlar. Takiyyeyi terk eden, namazı terk etmiş mesabesindedir. el-Kâim (Mehdi) zuhur edene dek takiyyenin kaldırılması caiz değildir. Dolayısıyla Mehdi'nin ortaya çıkışından önce takiyyeyi kaldıran kimse, Allah Teâlâ'nın dininden ve İmamiyye dininden çıkmış olur. Şia nazarında takiyye, kıyamet gününe dek, diğerleri bir yana, dinin rükünleri içinde namaza eşdeğer bir rükündür!

İbn Bâbeveyh el-Kummî şöyle söyler: "Takiyye konusundaki itikadımız, takiyyenin farz olduğu yönündedir. Takiyyeyi terk eden kimse, namazı terk edenle aynı derecededir."[193]

Ayrıca şunu da söylemiştir: "Takiyye, el-Kâim (Mehdi) zuhur edene dek kaldırılması caiz olmayan bir farzdır. Mehdi ortaya çıkmadan önce takiyyeyi kaldıran, hem Allah'ın dininden, hem de İmamiyye

---

193 *el-İ'tikâdât*, s. 81.

dininden çıkmış; Allah'a, Rasûlüne ve imamlara muhalefet etmiş olur."

er-Rıdâ'nın "Takiyyesi olmayanın imanı yoktur."[194] dediği rivayet edilmiştir.

Çelişkileri Gizleyen Bir Unsur Olarak Takiyye

Genel manada mezhep içinde, özel anlamda da imamet meselesi hakkında mevcut bulunan çok sayıdaki çelişkiyi gizleyen bir kılıf olarak takiyye fikrine sarılma hilelerini Ahmed el-Kâtib ortaya çıkarmış ve şunları söylemiştir: "İmamiye müntesipleri bu durumu takiyye olarak isimlendirmişlerdir. Bunun nedeni, ehl-i beytten olan imamların sözlerine, şura'ya ve müktesep bilgiye dayalı alenî yaşantıları ile nassa, tayine ve gaybî ilahî bilgiye dayalı ilahî imamet -gizlice ehl-i beyte nispet ettikleri imamet- iddiası arasındaki çelişki gerçeğini açıklama ihtiyacı duymalarıdır. Ehl-i beytin kendilerine nispet edilen bu sözleri şiddetle yalanlamaları üzerine İmamiye ve Batıniyye müntesipleri bu sözleri umumi olarak te'vil etme yoluna gitmişler ve ileri seviyede takiyye yapıldığını ileri sü-

---

194 *el-Kâfî*, 2/219; *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 3/363; *Kemâlu'd-Dîn*, s. 346; *Bihâru'l-Envâr*, 75/395.

rerek ehl-i beyte muhalif yöndeki iddialarından geri adım atmamışlardır."[195]

Takiyye, mezhep içinde ve hatta âlimleriniz arasındaki ihtilafların ve çelişkilerin başlıca sebebi olmuştur.

Cafer eş-Şâhûrî -çağdaş Şiîlerden- bu büyük sıkıntıyı kabul ederek şöyle söylemiştir: "Şia âlimleri, takiyye icabı sadır olan rivayetlerle gerçek hükmü beyan için söylenmiş rivayetleri birbirinden ayırmakta anlaşamadıklarını görmekteyiz. Mesela şarabın necisliği meselesi böyledir. Aralarında Şeyh et-Tûsî'nin de yer aldığı birçokları, şarabın necis olduğu yönünde fetva vermiştir. Çünkü bu âlimler, şarabın temiz olduğu yönündeki rivayetleri, takiyye icabı söylenmiş rivayetler olarak yorumlamışlardır. el-Mukaddes el-Erdebilî gibi şarabın temiz olduğu yönünde fetva veren fakihler de görmekteyiz. Bu fakihler de necis olduğunu bildiren rivayetleri takiyye gereği söylenmiş olarak yorumlamışlardır. Bu durum, takiyyenin eski âlimlerce gelişigüzel kullanıldığını göstermektedir."

Ayrıca şunları söylemiştir: "Bundan başka onlarca misalden; özellikle de fıkhî meselelerdeki icma

---

195 *Tatavvuru'l-Fikri's-Siyâsî eş-Şî'î*, s. 8.

iddialarındaki karmaşaya benzer tarzda takiyyenin sebeplerinin neler olduğunu belirlemedeki karışıklığı ortaya koyan ve takiyye icabı mı, yoksa başka gerekçeyle mi söylendiği tespit edilemeyen rivayetlerden ötürü âlimlerin birçok fetvada ihtilaf etmesine neden olan örneklerden isteseydik müstakil bir kitap telif edebilirdik."[196]

el-Bahrânî de şunları ifade etmiştir: "İmamlar *(Allah onlara salât eylesin)*, takiyye köşesine çekilip oturmuşlardır. Şia da takiyyenin şiar edinilmesine teşvikte bulunmuştur. Dolayısıyla dinin ahkâmının bir kısmı dışındakilerin çoğu, takiyye gereği söylenmiş rivayetlerle karıştığı için kesin olarak bilinememiştir. Bu sebeple de imamlar *(Allah onlara salât eylesin)* -kendilerini ve taraftarlarını korurken- hükümler konusunda kendi aralarında ihtilaf etmişlerdir. Kendilerine o insanlardan hiçbiri gelip danışmasa da imamların aynı mesele hakkında -şayet muhaliflerden bu cevapları benimseyen biri yoksa- çeşitli cevaplar verdiklerini görebilirsiniz. Nitekim bu husus, imamların kıssaları-

---

[196] Cafer eş-Şâhûrî, *Haraketu'l-'Akli'l-İctihâdî Ledâ Fukahâi'ş-Şî'a el-İmâmiyye*, s. 72-75.

nı, rivayetlerini inceleyen, biyografilerini ve eserlerini araştıranlar tarafından açıkça görülmektedir."[197]

el-Bahrânî ayrıca şunları dile getirmiştir: "Zürâra, Ebû Cafer *aleyhisselâm* ile ilgili rivayetinde şöyle demiştir: Bir mesele hakkında kendisine sorduğum soruyla ilgili bana cevap verdi. Sonra bir adam geldi, aynı meseleyi sordu. Adama, bana verdiğinden farklı bir cevap verdi. Sonra başka bir adam geldi, ona da bana ve arkadaşıma verdiğinden farklı bir cevap verdi. O iki adam çıkınca, 'Ey Rasûlullah'ın evladı! Iraklılardan, sizin taraftarlarınızdan (Şianızdan) iki adam geldi ve soru sordular. Her birine arkadaşına verdiğinden farklı bir cevap verdin.' dedim. 'Zürâra! Bu bizim için daha hayırlı ve sizin için de daha kalıcıdır. Şayet siz aynı şey üzere toplanmış, birlik içinde olsanız, bu durumda insanlar bize karşı sizi tasdik ederler ve de hem sizin hem bizim kalıcılığımız daha az olur.' dedi. Sonra Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'a 'Taraftarlarınızı (Şianızı) mızrakların veya ateşin üzerinde yürütmek isteseniz yürürler. Ama onlar sizin yanınızdan görüş ayrılığı içinde çıkıyorlar.' dedim. Aynen babası gibi cevap verdi." Ebû Cafer *aleyhisselâm*'ın aynı mesele hakkında, aynı mecliste, birbirinden farklı cevaplar verdiği ve Zürâra'nın

---

197 *El-Hadâiku'n-Nâdıra*, 1/15, 16

şaşkınlığını ifade eden bu rivayetin ne kadar açık ve net olduğuna bakın! Şayet görüş ayrılığı, avamın haline uygunluk arzetmesi amacına matuf olsaydı, üzerinde bulundukları hale ilişkin tek bir cevap yeterli olur ve Zürâra, imamların zaman zaman avamın haline uygun fetvaları takiyye icabı verdiklerini bildiği için hayrete düşmezdi. Muhtemelen buradaki sır şudur: Şiîler, imamlarının yanından görüş ayrılığı içinde çıkmakta; her biri, diğerinin imamına muhalif olan şeyleri kendi imamından alıp nakletmekte ve bu nedenle avamın gözünde o imamların mezhepleri değerini yitirmekte, yaptıkları nakillerden ötürü o imamları yalanlamakta, onları cehalet ve dinsizlikle itham etmekte ve gözlerinde iyice değersiz konuma düşürmektedirler. Bunun tam aksine imamlar arasında sözbirliği olması, görüşlerinin birbirini desteklemesi halinde avamdan olan insanlar da imamlarını tasdik edecek, kendi aralarında, imamlarıyla ve mezhepleriyle daha bir kenetlenecektir. Ama bu durum düşmanlığın daha da yaygınlaşmasını sağlamaktadır."[198]

Muhammed b. Müslim'den gelen bir rivayet şöyledir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'ın yanına girdim. Ebû Hanife de oradaydı. Kendisine, 'Sana kurban olayım!

---

198 *El-Hadâiku'n-Nâdıra*, 1/5, 6

İlginç bir rüya gördüm.’ dedim. Bana, ‘Anlat bakalım, İbn Müslim! Rüya âlimi şu oturandır.’ deyip eliyle Ebû Hanife’ye işaret etti. ‘Sanki evime girmişim ve ailem bana karşı çıkmış. Ardından ben de bir sürü ceviz kırıp üzerime saçtım. Gördüğüm bu rüya beni çok şaşırttı.’ dedim. Bunun üzerine Ebû Hanîfe, ‘Ailenin mirasıyla ilgili olarak birtakım pinti kimselerle tartışacaksın, hasımlaşacaksın. Şiddetli bir sıkıntıdan sonra da Allah’ın izniyle isteğine kavuşacaksın.’ dedi. Ebû Abdullâh *aleyhisselâm*, ‘Vallahi isabet ettin, Ebû Hanife!’ dedi. (Ravi şöyle devam etti:) Ebû Hanife, onun yanından çıkıp gitti. Sonra ben, ‘Sana kurban olayım! Ben bu nasıbînin tabirinden hoşlanmadım.’ dedim. Bunun üzerine şunları söyledi: ‘İbn Müslim! Allah sana kötülük etmez. Onların tabiri bizimkine; bizim tabirimiz onlarınkine uymaz. Tabir onun dediği gibi değil.’ dedi. ‘Sana kurban olayım! O hatalı olduğu halde yemin ederek, «İsabetli söyledin.» dedin?” dedim. ‘Evet, hataya isabet ettiğine dair yemin ettim.’ dedi.”[199]

el-Küleynî, ayrıca şöyle söylemiştir: “Ebû Ömer el-A’cemî’den rivayet edildiğine göre, şunları anlatmıştır: “Ebû Abdullah *aleyhisselâm*, bana, ‘Ey Ömer! Dinin onda dokuzu takiyyededir. Takiyyesi olmayanın

[199] *el-Kâfî*, 1/65.

dini yoktur. Şarap ve bir de mestler üzerine meshetmek haricinde her şeyde takiyye vardır.' dedi."[200]

Ma'mar b. Hallâd'dan gelen rivayete göre... "Ebu'l-Hasan *aleyhisselâm*'a, idareciler için ayağa kalkmak hakkında soru sordum. Ebû Cafer *aleyhisselâm*, 'Takiyye benim ve atalarımın dinindendir. Takiyyesi olmayanın imanı yoktur.' dedi."[201]

Muhammed b. el-Hasan es-Saffâr şöyle demiştir: "Mervân < Câbir < Ebû Abdullah *aleyhisselâm* tarikinden gelen rivayete göre, Ebû Abdullah şöyle söylemiştir: 'Bizim işimiz, sır içinde sırdır. Gizemli bir sırdır. Sırdan başka bir şey ifade etmeyen bir sırdır. Sır üzerinde bir sırdır. Sırla maskelenmiş bir sırdır.'"[202]

Son olarak;

Kur'an'da tahrif bulunduğu iddiasını itirafa engelin takiyye olduğunu; mezhepleri birbirine yakınlaştırmada engelin takiyye olduğunu... itiraf etmektedirler.

Tahrif edilmiş âyetleri zikretmeye engel de takiyyedir. Nitekim et-Tabersî şunları söylemiştir: "Takiyyenin genel olmasına rağmen değişiklik yapanların

200 *el-Kâfî*, 2/79.

201 *el-Kâfî*, 2/219.

202 *Besâiru'd-Deracât*, s. 48.

isimlerini ve Kitab'a (Kur'ân'a) kendilerinden yapmış oldukları ilavelerin neler olduğunu açıklamak caiz değildir. Çünkü bu durum ta'tîl ve küfür ehliyle kıblemizden sapmış olan milletlerin delillerini güçlendirir. Ayrıca isteklerinin yerine getirilmesi, kendilerinden razı olunması açısından aynı görüşe sahip olanın da, farklı görüşü benimseyenin de kabullendiği bu zahir ilmi geçersiz hale getirir. Zira hem şimdi hem de eskiden bâtıl yandaşlarının sayısı hak ehline nazaran hep fazla olmuştur."[203]

Ahmed el-Kâtib, takiyyenin büyük bir engel ve iki fırka arasındaki yakınlaşmanın en büyük sorunlarından biri olduğunu belirterek şunları dile getirmektedir:[204] "Şia-Sünni ilişkilerinde önemli bir konuya işaret etmeliyiz. İşaret etmek isteğimiz bu konu, iki taraf arasındaki ilişkileri bulandırmada rol oynayan takiyye konusudur. Çoğu Sünnî nazarında bu konu Şiî kardeşleriyle muamelelerinde bir kördüğüm haline gelmiştir. Hatta bazı Sünnîler, kendilerine yakınlaşmak isteyen aşırı fikirlerden uzak olduğunu ve meselâ sahabîlere karşı saygı duyduğunu ilan eden herhangi bir Şiîyi bile takiyye yapmakla itham etmek-

---

[203] *el-İhticâc*, 1/249.

[204] *es-Sünne ve'ş-Şî'a*, s. 50.

tedirler. Ben kendim şahsen İmamiyye düşüncesini ve takiyye ilkesini reddetmiş olmama ve İmamiyye teorilerinden birçoğunu çürüten şeyler kaleme almış olmama rağmen sergilediğim tavırla alakalı olarak bazı Sünnîlerin şüpheci bakışlarına maruz kaldım."

Derim ki: Ehl-i sünnet bu konuda mazurdur. Bunda hiçbir şüphe yok.

Yirmi Altıncı Tespit

KERBELÂ VE KÂBE

Kardeşlerim! **"Yeryüzünde insanlar için kurulmuş ilk ev…"** (Âl-i İmrân, 96) olan Kâbe ile dünya üzerindeki bir başka mekânın kıyaslanmasına daha önce hiç rastladınız mı?

Böyle bir şey mümkün olsa, terazinin kefesi hangi tarafa ağır basar?

Tabiî ki Kâbe tarafına!! Fakat Şia âlimleri nazarında durum farklı!!

Ali b. el-Hüseyin, kendisinden gelen rivayete göre şöyle demiştir: "Allah, Kâbe arazisini yaratıp da harem bölge edinmeden yirmi dört bin yıl önce Kerbelâ'yı emin ve mübarek bir harem bölge haline getirmiş; burayı mukaddes ve mübarek kılmıştır. Allah'ın insanları daha yaratmadan önce Kerbelâ, mübarek ve mukaddesti ve bu durum o zamandan beri sürmektedir. Allah, Kerbelâ'yı, cennetin en üstün arazisi, cennetteki dostlarının/velilerinin yerleşeceği

bir mesken, bir konaklama yurdu haline getirinceye kadar da böyle devam edecektir."[205]

Kerbela arazisini kutsallaştırmaları, o toprakların Hüseyin'in cesedini içinde barındırması nedeniyledir. Hüseyin'in orada bulunmasından dolayı kutsallık kazanmıştır.

Acaba Kâbe yaratılmadan yirmi dört bin yıl önce Hüseyin yine orada mı gömülüydü ki?! Yoksa zamanın bilinmeyen bir döneminde Hüseyin'i karşılamak üzere mi yaratılmıştı?! Bütün bu faziletler Hüseyin'in bedeninin orada bulunmasından dolayı ise, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in cesedinin bulunduğu Medine neden faziletli değil?! İşte mezhebin yapısında var olan bu çelişki, hedefin Hüseyin'in kutsallaştırılması olmadığını ortaya koymaktadır. Asıl hedef, bu ümmete ve bu ümmetin dinine tuzak kurmaktır.

Kerbelâ'nın Beytullah'tan daha faziletli olduğunu ifade eden çok sayıda rivayet gelmiştir.

Bu uydurmacılarda, din bir yana, akıl dahi bulunmadığını Kerbela ve Kâbe arasında geçen şu konuşma

---

205 *Bâbu'l-Hâir ve Fadlihî*, H. No: 10; *Kâmilu'z-Ziyârât*, s. 280, Bab No: 88; İbn Kavleveyh el-Kummî, *Fadlu Kerbelâ.*

göstermektedir. Ca'fer-i Sadık'tan, şöyle dediğini rivayet etmektedirler: "Kâbe arazisi şöyle dedi: 'Beytullah benim üzerime inşa edilmişken, insanlar uzak-yakın tüm diyarlardan bana gelirlerken ve Allah'ın harem ve emin beldesi haline getirilmişken kim benim gibi olabilir?!' Bunun üzerine Allah ona şöyle vahyetti: 'Orada dur bakalım! Kerbela arazisine bahşettiklerim yanında senin üstünlüğün, denize batırılınca üzerinde kalan suyu taşıyan iğne kadardır ancak... Kerbela toprağı olmasaydı, sana üstünlük vermezdim... Kerbela toprağının içinde barındırdığı kimse olmasaydı seni de, övünç vesilesi saydığın evi (Beytullah'ı) de yaratmazdım. Dur bakalım! Yerinde kal bakalım! Kerbela arazisine karşı böbürlenmeden, kibirlenmeden, zelil ve mütevazı bir kuyruk ol bakalım! Yoksa seni yerin dibine batırır ve cehennem ateşine yuvarlayıveririm.'"[206]

el-Kâşifu'l-Ğitâ, Kerbela hakkında şöyle söylemiştir: "Dünyadaki arazilerin tereddütsüz en şereflisidir."[207]

Şöyle bir şiiri okuyup çocuklarına da telkin ederler:

---

[206] *Kâmilu'z-Ziyârât*, s. 270.

[207] el-Kâşif, *el-Ard ve't-Türbetü'l-Hüseyniyye*, s. 55-56.

“Kerbela ile Kâbe hadisinden dolayı,

Anlaşılır Kerbela’nın o yüksek makamı.”

Şunu da ifade etmişlerdir: “Arefe günü Kerbela’da ayakta durmak, Arafat meydanında vakfe yapmaktan daha faziletlidir ve ecri daha fazladır.”[208]

[208] *Misbâhu’t-Tûsî*, s. 498.

Yirmi Yedinci Tespit

KABRE DOĞRU NAMAZ KILMAK!

Kardeşlerim!

Kabirlere doğru namaz kılma yasağı, bizzat kendi imamlarınızdan gelen birçok rivayet yoluyla sahih olarak bildirilmiştir. Daha önce bunu duydunuz mu hiç?

Yoksa Şia'nın en büyük müctehidi Muhsin el-Emîn'in, Şia'nın, kabirleri mescid edinmesini savunurken ifade ettiği görüşe mi inanıyorsunuz? Kabirlerin mescid haline getirilmesini, üzerine yapı inşa edilmesini yasaklayan ve Müslümanların ana kaynaklarında yer alan naslara reddiyede bulunurken şunları söylemektedir: "Bunlar ehl-i sünnetin tek başına naklettikleri hususlardandır ve mütevatir olduklarını iddia etmelerine karşın ehl-i beyt yollarıyla çelişmektedir."[209]

Derim ki: Söz konusu yasaklama, *Vesâilu'ş-Şî'a*'da el-Hurr el-'Âmilî tarafından ve diğer âlimlerce tahric edilmiş olan Şia'ya ait birçok rivayette de yer almaktadır. Sizin itimat ettiğiniz kitaplarınızda var olan bazı

---

[209] *el-Husûnu'l-Menî'a*, s. 27.

rivayetler, kabirlerin yükseltilmesinin, üzerine yapı inşa edilmesinin ve kabirlerin mescid edinilmesinin yasaklanmış olduğuna delalet etmektedir.

Kabirlere doğru namaz kılmayı yasaklayan bazı rivayetler:

Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'dan gelen rivayete göre… "Kabrimi kıble ve mescid edinmeyin! Allah, peygamberlerinin kabirlerini mescid edinmelerinden[210] ötürü yahudilere lanet etmiştir."[211]

Zürâra'nın Ebû Ca'fer *aleyhisselâm*'dan rivayetine göre… "Kendisine, 'Kabirler arasında namaz kılma konusunda ne dersin?' dedim. 'Aralarında kıl, ama onlardan birini kıble edinme! Çünkü Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bunu yasaklamıştır.' dedi. Şöyle devam etti: 'Kabrimi kıble ve mescid edinmeyin! Allah, peygamberlerinin kabirlerini mescid edinenleri lanetlemiştir.'"[212]

Semmâ'a b. Mehrân'dan gelen rivayete göre; Ebû Abdullâh'a, kabirleri ziyaret etmek ve kabirlerde mescid inşa etmek hakkında soru sordum. Şöyle

---

210 Peygamberlerinin kabirlerini kıblegâh edinmelerinden dolayı Allah onlara lânet etmiştir.

211 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/128; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/887.

212 *'İlelu'ş-Şerâi'*, s. 358.

dedi: “Kabirleri ziyaret etmekte hiçbir sakınca yok, ama kabirlerin yanında mescid inşa edilmez.”[213]

Ebû Abdullah *aleyhisselâm*, kendisinden gelen rivayete göre şöyle demiştir: “On yerde namaz kılınmaz: Çamur, su, banyo/hela, kabirler, yol ortası, karınca yuvaları, deve ağılları, su yatağı, bataklık ve kâr...”[214]

Bu rivayetten sonra es-Sadûk şunları ifade etmiştir: “Kabirlerin kıble yapılması ve mescid haline getirilmesi caiz değildir. Herhangi bir kabri kıble yapmaksızın kabirlerin arasında namaz kılmakta ise hiçbir sakınca yoktur. Namaz kılanla kabirlerin arasında her cihetten on arşın mesafe bulunması müstehaptır.”[215]

Kabirlerin yükseltilmesi ve üzerlerine bina yapılmasının yasaklanmasına ve bu yapıların yıkılmasının teşvik edilmesine dair kendilerinden gelen rivayetler vardır. Bu rivayetlerden birinde es-Sâdık *aleyhisselâm* şöyle demiştir: “Kabir üzerine, kabir toprağı haricinde konulan her şey, ölü üzerine konulmuş bir ağırlıktır.”[216]

---

213 *Furû’u’l-Kâfî*, 3/228; *Men Lâ Yahduruhu’l-Fakîh*, 1/82; *Vesâilu’ş-Şî’a*, 2/887.

214 *Furû’u’l-Kâfî*, 3/390; *Men Lâ Yahduruhu’l-Fakîh*, 1/171.

215 *Men Lâ Yahduruhu’l-Fakîh*, 1/171.

216 *Men Lâ Yahduruhu’l-Fakîh*, 1/135; *Vesâilu’ş-Şî’a*, 2/864. Bunun şerhi için bkz: *el-Hadâiku’n-Nâdıra*, 4/33.

Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'dan rivayete göre… "Peygamber *sallallâhu aleyhi ve selem,* kabir üzerine, kabirden çıkmamış olan toprağın ilave edilmesini yasaklamıştır."[217]

Müminlerin emîri *aleyhisselâm* şöyle demiştir: "Kim bir kabri yenilerse veya bir bid'at çıkarır da ona davet ederse (veya yeni bir din getirir de ona davet ederse), İslam'dan çıkmış olur."[218] Ayrıca şöyle anlatmıştır: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* beni Medine'ye göndermiş, 'Ne kadar suret varsa (hepsini) yok et! Ne kadar kabir varsa (hepsini) yerle bir et! Ne kadar köpek varsa (hepsini) öldür!' demişti."[219] Yine kendisinden gelen rivayete göre "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* beni kabirleri yıkmak ve suretleri kırmak üzere göndermişti."[220] demiştir.

Ali b. Ca'fer'den rivayete göre, şöyle demiştir: "Ebu'l-Hasan Mûsâ *aleyhisselâm*'a, kabir üzerine oturmanın ve yapı inşa etmenin caiz olup olmadığını sordum. Cevaben şöyle dedi: 'Üzerine yapı inşa etmek

[217] *Furû'u'l-Kâfî*, 3/203; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/864.
[218] *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/135; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/868.
[219] *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/869; 3/62.
[220] *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/870.

de, oturmak da, kabri kireçle boyamak da, çamurla sıvamak da caiz değil.'"[221]

Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'dan rivayete göre, şöyle demiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve selem,* kabir üzerinde namaz kılınmasını, üzerine oturulmasını, üzerine yapı inşa edilmesini veya üzerine yaslanılmasını yasaklamıştır."[222]

Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'dan rivayet edildiğine göre, o, onu şöyle derken işitmiştir: "Müminlerin Emîri vefat edince Hasan, Hüseyin ve iki adam daha onu götürdüler. Şehri sağ taraflarında bırakarak Kûfe'den çıktılar. Sonra kabristana gittiler. el-Ğariyy'e[223] gelinceye kadar devam ettiler. Sonra defnedip kabrini yerle bir seviyede yaparak geri döndüler."[224]

Tâifenin Şeyhi Ebû Ca'fer et-Tûsî, "Mescidlerin içine bir şey defnetmek caiz değildir."[225] demiştir. Ayrıca "Kabirlerin kireçle boyanması, üzerlerine gölgelik yapılması, yanlarında oturma yeri yapılması, yok olduktan sonra yenilenmesi mekruhtur. İlk başta (ölü

---

[221] *el-İstibsâr*, 1/217; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/869.
[222] *el-İstibsâr*, 1/482; *Vesâilu'ş-Şî'a*, 2/795, 869 vd.
[223] Necef şehrinin adlarından biridir.
[224] *Usûlu'l-Kâfî*, 1/458.
[225] *en-Nihâye*, s. 111.

kabre konulduktan sonra) kabrin üzerine güzel koku serpilmesinde bir sakınca yoktur."[226] demiştir.

İmâduddin Muhammed b. Ali et-Tûsî el-Meşhedî, "On dokuz şey mekruhtur." demiş ve bunları sayarken "Kabrin kireçle boyanması, üzerine gölgelik yapılması, yanında oturma yeri yapılması ve yok olduktan sonra yenilenmesi..."[227] demiştir.

Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'dan rivayete göre; Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem,* kabrinin üzerinde namaz kılınmasını, üzerine oturulmasını veya üzerine yapı inşa edilmesini yasaklamıştır."[228]

Bütün bunların ardından sizleri, Kuveyt'te bulunan Caferî mezarlığını ziyaret etmeye davet ediyorum. Ne ilginç şeyler göreceksiniz. Ca'fer'in şahsı o mezarlıkta olanların hepsinden beridir. Bizzat ziyaret etmek istemeyen, mezarlığın resimlerine veya internetteki fotoğraflarına[229] bakabilir. Bu durumu Allah'a havale ediyoruz!

---

226 *en-Nihâye*, s. 44.

227 *el-Vesîle ilâ Neyli'l-Fadîle*, s.62.

228 *Vesâilu'ş-Şî'a*, 3/454.

229 http://www.muslm.net/vb/showthread.php?t=220734.

Yirmi Sekizinci Tespit

KABİR ZİYARETİNİN SEVABI

Kardeşlerim!

İmamların türbelerini "haccetmenin(!)," âlimlerinize göre İslam'ın beşinci rüknünü eda etmekten daha büyük sevap olduğunu biliyor musunuz?!

Bu düşünce, vefat etmiş olan imamlar hakkında o âlimlerin sergiledikleri aşırılıklara ilişkin açık bir göstergedir. Bu nedenle onların kabirlerini ziyaret eden kimsenin hayalî sevaplar kazanacağını ifade eden türlü rivayetler uydurulmuştur.

Bu konuya ilişkin oluşturulmuş rivayetlerin miktarına şöyle bir göz atmak, bu aşırılığın boyutlarını ve hadis uydurmacılığındaki ifratın nerelere vardığını görmek için yeterlidir. Meselâ el-Meclisî'nin *Bihâru'l-Envâr* adlı eserinde bu konuya "Kitâbu'l-Mezâr (Ziyaret Kitabı)" adıyla ayrı bir bölüm tahsis edilmiştir. Bu bölüm 97, 98 ve 99 numaralar altında üç cilt tutmaktadır. El-Hurr el-'Âmilî'nin *Vesâilu'ş-Şî'a*[230] isimli eserinde Ebvâbu'l-Mezâr (Ziyaret Babları) bulunmakta-

[230] 10/251 ve sonrası.

dır ki bu babların sayısı 106'ya varmaktadır. Şiilerin muteber kaynaklarından olan *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*[231] ve muteber dört temel eserden biri olan *Tehzîbu'l-Ahkâm*'ı[232] da inceleyin. Bu eserlerde de türbeleri, kabirleri ve imamları ilahlık makamına çıkaran içerikteki dualarla imamlara hitaben yapılan münacatları yücelten birçok rivayet yer almaktadır.

Bu konunun onlar nazarındaki öneminden ötürü ziyaretlere ve ziyaretlerde yapılacak fiillere ilişkin müstakil kitaplar telif edilmiştir. Meselâ Muhammed b. Ali el-Fadl'ın *el-Mezâr*; Muhammed b. el-Meşhedî'nin *el-Mezâr*; İbn Kâleveyh el-Kummî'nin *Kâmilu'z-Ziyârât*; el-İhsâî'nin *Şerhu Ziyârati'l-Câmi'i'l-Kebîr*; el-Astahbenâtî'nin *Nûru'l-'Ayn fi'l-Meşyi ilâ Kabri'l-Hüseyn*; Muhammed b. Hemmâm'ın *el-Mezâr*; Muhammed b. Ahmed b. Dâvûd'un *el-Mezâr* adlı kitapları gibi...[233]

Söz Konusu Tehlikeli Rivayetlerin Bazıları:

Ebû Abdullah'tan rivayet edilmiştir: "Allah, Arefe günü sabahı vakfe yapanlardan önce Hüseyin b. Ali *aleyhisselam*'ın kabrini ziyaret edenlere bakar." (Ravi)

---

231 2/429.

232 6/3, 116.

233 Bkz. *Vesâilu'ş-Şî'a*, 20/48-49.

“Bu nasıl olur?” diye sormuş ve bunun üzerine Ebû Abdullah, “Çünkü ötekiler içinde veled-i zina olanlar vardır. Ama berikiler içinde veled-i zina yoktur.” demiştir.

es-Sâdık şöyle söyledi: “Kim Arefe günü Hüseyin’in kabri yanında olursa, Arafat’a (Arafat‘ta vakfeye) tanık olmuş demektir.”

es-Sâdık’tan gelen rivayete göre, “Kim Hüseyin’in kabrini Arefe günü ziyaret ederse, Allah, o kişiye el-Kâim (Mehdi) ile beraber yapılmış bir milyon hac, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile beraber yapılmış bir milyon umre, bir milyon köle azadı, Allah yolunda bir milyon at teçhiz etme sevabı verir ve Allah, o kimse için ‘Sadık kulum, vaadime inandı.’ der. Melekler de ‘Falan kişi sıddıktır. Allah da arşının üzerinden onu temizleyip arındırmıştır.’ derler.”[234]

Hiç akla mantığa uygun mu bu söylenenler?! “Hüseyin’in harem bölgesinde namaz kılmak... Orada kıldığın her rekât için bin hac, bin umre, bin köle azadı sevabı kazanmak... Allah tarafından gönderilmiş bir peygamberle bir milyon kez Allah yolunda bulunmuş gibi olmak…

---

[234] Bu rivayetler için bkz. el-Feyd el-Kâşânî, *el-Vâfî*, c. 14, (8/1461-1478).

el-Meclisî'nin *Bihâru'l-Envâr* adlı eserinde yer aldığına göre, "er-Rızâ'yı veya imamlardan birini kim ziyaret eder de yanında namaz kılarsa, kendisine…" (diyerek yukarıdaki metinde yer alan ifadeleri zikretmiş ve ardından şunu ilave etmiştir:) "Her adımı için ona yüz hac, yüz umre, Allah yolunda yüz köle azadı, yüz iyilik sevabı yazılır ve yüz günahı silinir."[235]

Ayrıca şöyle rivayet etmişlerdir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'ı ziyaret etmek, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile beraber yapılmış otuz hacc-ı mebrura denktir."[236]

"Kim Hüseyin *aleyhisselam*'ın kabrini ziyaret ederse, kendisine Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in umreleriyle birlikte haclarından olan yetmiş hac sevabı yazılır!!"[237]

Daha sonra iyice ileri giderek şöyle demişlerdir: "er-Rıza'dan gelen rivayete göre 'Kim Hüseyin

---

235 *Bihâru'l-Envâr*, 97/137-138.

236 İbn Bâbeveyh, *Sevâbu'l-A'mâl*, s. 52; el-Hurr el-'Âmilî, *Vesâilu'ş-Şî'a*, 10/350-351.

237 *Vesâilu'ş-Şî'a*, 10/351-352.

aleyhisselâm'ın Fırat kıyısındaki kabrini ziyaret ederse, Allah'ı, arşı üzerinde ziyaret etmiş gibi olur.'"[238]

Ebû Abdullah *aleyhisselam*'dan rivayete göre, "Kim Hüseyin b. Ali *aleyhisselâm*'ın kabrini aşure günü, onun hakkını itiraf ederek ziyaret ederse, Allah'ı arşında ziyaret etmiş gibi olur."[239]

Türbeleri ziyaret etmeyenin kâfir olduğunu hiç duymuş muydunuz?!

el-Vesâil'de şöyle yer alır: "Hârûn b. Hârice'nin Ebû Abdullah *aleyhisselâm*'dan rivayetine göre 'Ziyaret etmeyi, Hüseyin *aleyhisselâm*'ın kabrini ziyaret etmeyi sebepsiz yere terk eden kimse hakkında kendisine soru sordum. «Bu adam cehennemliklerdendir.» dedi.'"[240]

Bu nedenledir ki el-Meclisî, "Onu (Hüseyin'i) ziyaret etmenin emredilen, yapılması gereken bir farz olduğu ve bu ziyareti terk edene yönelik rivayet edi-

---

238 *Bihâru'l-Envâr*, 98/69-70; İbn Bâbeveyh el-Kummî, *Sevâbu'l-'Amâl*, s. 85.

239 *Müstedrekü'l-Vesâil*, 10/291; *Bihâru'l-Envâr*, 98/105; Ali b. Mûsâ b. Ca'fer, *el-İkbâl*, s. 567 (Bu müellif İbn Tâvûs olarak tanınmakta olup hicrî 664 yılında vefat etmiştir.); el-Mufîd, *el-Mezâr*, s. 51; et-Tûsî, *Misbâhu'l-Muteheccid*, s. 771.

240 *Vesâilu'ş-Şî'a*, 10/336-337.

len yergi, kınama ve vaîd hakkında bab"[241] başlığıyla özel bir bölüm açmıştır. Bu bölümde el-Meclisî, kendilerine ait bir hadis zikretmiştir.

İddia ettiklerine göre Hüseyin'in kabrini ziyaret eden kimsenin alacağı sevap, Bedir şehitlerinden bin şehidin sevabı kadardır.[242]

* Kim ona şevkle gelirse, Allah Teâlâ, ona bin makbul hac, bin mebrur umre, Bedir şehitlerinden bin şehit sevabı, bin oruçlu sevabı, bin makbul sadaka sevabı ve Allah Teâlâ'nın vech-i kerimi için azad edilmiş bin köle sevabı verir.[243]

* Onu ziyaret etmek; hacca, umreye, Allah yolunda cihada ve köle azadına denktir.[244] Nebiler, rasuller, melekler onu ziyarete gelirler, onun ziyaretçilerine dua ederler, onları müjdelerler ve onlardan dolayı sevinç duyarlar.[245]

İbn Miskân'dan rivayete göre, şöyle demiştir: "Ebû Abdullâh *aleyhisselâm* dedi ki: Allah Tebâreke ve Teâlâ, Arafat'takilerden önce Hüseyin'i *(Allah'ın salâtı*

---

241 Bkz. El-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 98/1-11.
242 *Bihâru'l-Envâr*, 98/17.
243 *Bihâru'l-Envâr*, 98/18.
244 Bkz. *Bihâru'l-Envâr*, 98/28, 44, 51, 68.
245 *Sevâbu'l-A'mâl*, s. 82.

üzerine olsun) ziyaret edenlere tecelli eder, onların ihtiyaçlarını giderir, günahlarını bağışlar ve dileklerini yerine getirir. Sonra Arafat'takilere yönelerek aynısını onlara yapar."[246]

Hatta işi o kadar abartmışlar, o kadar abartmışlardır ki Allah'ın, Hüseyin'i ziyaret ettiğini(!) dahi rivayet etmişlerdir.

Meselâ Safvân el-Cemmâl'den rivayet edildiğine göre, şöyle demiştir: "Ebû Abdullah *aleyhisselâm,* bana, 'Hüseyin *aleyhisselâm*'ın kabrini ziyaret ediyor musun?' diye sordu. Ben de 'Sana kurban olayım, sen de mi onu ziyaret ediyorsun?' dedim. Bunun üzerine 'Nasıl ziyaret etmem? Allah, her Cuma gecesi meleklerle iniyor; peygamberler ve vasiler O'nu ziyaret ediyorlar. Peygamberlerin en üstünü Muhammed ve vasilerin en üstünü biziz.' dedi. 'Kurban olayım sana! Biz de onu her Cuma gecesi ziyaret edelim ki Rabbimizin ziyaretini de idrak edebilelim.' dedim. 'Evet, Safvân! Öyle yap ki Hüseyin *aleyhisselâm*'ın kabrini ziyaret etme sevabını kazanasın. Bu bir üstünlüktür.' dedi."[247]

---

[246] *Vesîletu'ş-Şî'a*, 13/374; *Medînetu'l-Me'âciz*, 4/208.

[247] *Bihâru'l-Envâr*, 98/60.

Son Olarak

Bu sözlerimin benim gönlümden döküldüğü gibi sizin kalplerinize, gönüllerinize ulaşmış olduğunu ümit ediyorum. Sizlerin benim üzerimdeki nasihat hakkınızı yerine getirdiğimi umuyorum. Zira bu hakkı yerine getirmek, hakikati bilen, doğruyu arayan herkesin vazifesidir. Yüce Allah, beni ve sizleri, razı olduğu hususlarda muvaffak kılsın! Allah en yücedir ve her şeyi en iyi bilendir. Allah, peygamberimiz Muhammed'e, ailesine, ashabına ve tabiîne salât ve selam eylesin. Âlemlerin Rabbi Allah'a hamdolsun.

İÇİNDEKİLER

"Allah'ım! Bu kitabı; yazan, okuyan,
dinleyen ve yayınlayan
için faydalı kıl."

Guraba Yayınevi;
Asr-ı Saadette yaşanan İslâm'ı
yayma yolculuğunda kaliteli, seviyeli ve
yararlı eserler yayınlamaya
devam ediyor.

Dualarınız sayesinde daha güzel eserler
yayınlamayı da ümid ediyoruz.